

ပုညောင်

အချစ်ဝတ် မဂ္ဂဇင်းများ...

BURMESE CLASSIC .com

အချစ်ပျောက်သူ

ည ၁၂ နာရီလောက် လူငြိတိတ်ချိန်ကမှ ကန့်ကလျ
အသံဖြင့် ပုန်းဆက်တတ်သော မိန်းမတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းကိုလည်း
အသိအမှတ်ပြုရသည်။ အသိအမှတ် ပြုရခြင်းတွေ များပြား
လာသောအခါ . . .

- ၉

အချစ်နှင့် အခြားသောအရာများ

၂၅ -

သူမသည် ကျွန်တော်ကို ခိုင်းဖတ်လို သဘောထားကာ သူမ
လုပ်နိုင်သည့် ကိစ္စ ပီစီကျေးလေးတွေကအစ ခိုင်းဆ
တတ်သူ...

အချစ်စစ် ပရသူများ

အိမ်အပြားဟာ လူတကာအတွက်ပဲဟု ဆွေးကာ သူ ခါးသည်း
စွာ မျက်နှာလွဲနေမိ ...

- ၅၅

မျှော်လင့်ခွင့်

၆၃ -

ဖောင်ဆရာရွှေက မျက်နှာလေးညိုညိုနဲ့ ထပြန်လာခဲ့တဲ့
ကိုယ့်မျက်နှာဟာ ဖောင်ဆရာကို ကျောခိုင်းလိုက်တာနဲ့ ...

အနှစ်သာရ

ဘယ်သူ့ သူ့ခန်း လက်ဖြင့် ဖွဖွဖိထားသော ခိုက်ကို စူးခိုက်
ထည့်ကာရင်ထဲ ပျိုနိုးမြဲမြဲနှင့် ရွက်အမ်းအမ်း ...

- ၈၇

ဂုဏ်ပဲ

၁၀၃ -

ဂါဝန်အနိဝတ်ထားတဲ့ အရပ်မြင်မြင် အသား ဖြူဖြူ ဆံပင် တိုတိုနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်၊ အဲဒီ မိန်းမပုံစံက ထွားထွား ကျွိုင်ကျွိုင်...

ထွက်ပေါက်များနှင့် ချစ်ခြင်း

သူသည် ဖြူတီပါလာများသို့ သုံးရက်တစ်ခါ ခေါင်သွား လျှော်ပြီး ထိုသို့ မသွားရလျှင် သူ ဆံပင်ကျွဲကျွဲအောက် အရေပြားတွေပင် တစ်စုစုယားလာသလို...

- ၁၂၁

အညှံခံခြင်း

၁၃၇ -

မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်လိုက်မိရင် အလိုလိုအရင်း ညှံဖျင်းသွားတတ်ကြသလား...

ကွက်လပ်များအကြောင်း

မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်သည်။ ထို အိပ်မက်များထဲတွင် ကျွန်တော်သည် လှပသော မိနပ်တစ်စုံကို ရုံကြားစွာ စီးလျက်...

- ၁၅၁

အတ္တကို ဗဟိုပြု၍

၁၆၇ -

ဒီခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အပျိုရယ်လို့ ဂုဏ်ယုတတ်တဲ့ သူမရဲ့ စကားပေးတွေလည်း သိသိသာသာ ငြိမ်သက်သွား ခဲ့ရပါတယ်... အလှ၏ပြင်ပ

ခေးဖျစ်ဖျစ် မိတ်ကပ်ရည်တွေ လိမ်းကျခံရ ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မမျက်နှာဟာ အင်တေ အကိုင်ခံရသလိုမျိုး...

- ၁၈၇

သစ္စာ၏ လားရာ

၂၀၁ -

ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ သူမကို လက်တပ်ဖျင်သော ယောက်ျားများ လည်း မရှိကြတော့ပြီ...!

ခြေသံများအကြောင်း

ရိုးသားသည်ဟု ယူဆရသော နွမ်းပါးသော မိန်းမငယ်တို့၏ ခပ်ဖွဖွခြေသံများ၊ ဥစ္စာ ပြည့်စုံ၍ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိလှပါသည် ဆိုသော အမျိုးသမီးတို့၏ ခပ်ရုရု ခြေသံများ...

- ၂၁၇

၅၅၂၀

၂၃၃ -

လေးယောက်တို့ကို ဝိုကြီးချဲ့ကာ အိမ်က ဓောင့်အထုပ်ခေါ် ထဲတွင် တစ်ရုံး၊ ကုမ္ပဏီက အလုပ်ခန့်သံတွင်... ချိတ်ဆွဲပေးခြင်းဖြင့် မသိမသာ စုစုပေါင်း...

ပဝါတစ်ကမ်းအလွမ်း

၂၅၃ - ၄

တစ်ယောက်စိတ်ကို တစ်ယောက် မသိတသိ အနေအထား
လေးကိုက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ပေးစွမ်းနိုင် ...!

အတင်းပြောသူများ

ယောက်ျားများ၏ အင်္ဂုစိတ်တွင် မိန်းမများကို ဆရာမတင်
နေရာမပေးလိုသော သဘောမျိုး ရှိလေမလား ...

- ၂၆၉

နှစ်ပေါင်း တစ်ရာ

၂၇၉ -

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အထင်ကရ ရှိနေခဲ့ဖူးသော ... ရှိနေဆဲ
ဖြစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြပါဟု တစ်စုံ
တစ်ယောက်က တောင်းဆိုခဲ့လျှင် ...

အိပ်မက်ဘုံ

တစ်ခါတစ်ရံများအား အချစ်ဆိုတာ အိပ်မက်ဘုံတစ်ခု လည်း
ဖြစ်နိုင်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘာမဆို ဖြစ်ခွင့် ရရှိသလို
အချစ်ကလည်း ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်။ အိပ်မက်က လန့်နိုး
လာနိုင်သလို ...

- ၃၁၅

အချစ်ပျောက်သူ

(၁)

တစ်နေ့တွင် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော အဆိုတော်
 အစ်ယောက်ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ခဲ့သော သူသည်
 အောင်မြင်လာသော တစ်နေ့တွင် 'အချစ်စစ်' ဆိုတာကို လက်လွှတ်
 ဆုံးရှုံးရလိမ့်မည်ဟုတော့ တစ်ခါမှ ကြိုတွေး စဉ်းစား မကြည့်ဖူးခဲ့ချေ။
 'အချစ်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်'ဟုတော့ သူ မအောင် မြင်ခင်က
 သွေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ သူ့မှာ
 အချစ်ကို မြည်းစမ်းခွင့်ရဖို့ အခွင့်အရေးမရှိခဲ့ပေ။ သူ့တွင်
 မိမိတစ်ယောက် ကြိုက်လောက်သော အရည်အရွယ်ဆိုလို့

ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပေ။ သူ့ရုပ်က ကြည့်ကောင်းရုံလောက်တောင် အဆင်ပြေပြေ မရှိခဲ့။ ပညာကလည်း သာမန်လောက်သာတတ်ပြီး ပိုက်ဆံ ကလည်း မရှိချေ။ သူ့လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းမကမှ အထင်မကြီးနိုင်တာကို သဘောမပေါက်သေးခင် ကတော့ သူသည် စိတ်အလိုလိုက်ကာ မိန်းမပိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့မိ လေသည်။ သူက လှပသော ချစ်ခြင်းတစ်ခုကို ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်ကာ အင်မတန်ရိုးသားစွာပင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ရေး ဆိုခဲ့မိတာဖြစ်သည်။ အဲဒီတုန်းကများဆို ... ချစ်မိတဲ့ သူ့စိတ် နှလုံးသားဟာ အချစ်စိတ်ကြောင့် ဖက်ရွက်ကလေးလို ပေါ့လှပလှပ ကလေးဖြစ်နေသည်။ ရင်ခုန်သံတဒိတ်ဒိတ်ကိုပင် ပြန်ကြားရကာ သူက ကဗျာဆန်ဆန် ချစ်စကားတွေပြောပြဖို့ သူ့ချစ်မိသော ထိုမိန်းမနံ့နားသို့ ချဉ်းကပ်သွားမိခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒီမိန်းမဟာ ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း ချောလှသည်မဟုတ်။ အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင်ဝတ်ကာ ကောင်းကောင်းအလှပြင်တတ်ပုံရသော် လည်း ဘဝအဆင့်အတန်းကတော့ အရမ်းကြီး မြင့်မားလှသည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့စိတ်ထဲ 'အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက် နှိုက်တယ်' ဆိုတာမျိုးတော့ အပြောမခံရလောက်ပါဘူးဟု ယုံကြည် ဝံ့စား မျှော်လင့်မိရလေသည်။

သို့သော် ... သူ့အထင် မှားခဲ့လေသည်။ သူ့ချစ်မိ သောမိန်းမက အထင်သေးသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ့ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီး ရုပ်ရှင်ထဲက ဝီလီနီမလို နှုတ်ခမ်း ကို အသာရွံ့ကာ ...

“ရှင်ကများ ... ကျွန်မကို ရည်းစားစကားလာပြောတယ် ဟုတ်လား ... အတင့်ရဲလိုက်တာ၊ မတန်မရာ ရှင်မို့ စိတ်ကူးရဲတယ်၊ ရှင်လို ငွေမရှိ အလုပ်မရှိ အားအားရှိ ဂစ်တာ တဒေါင်ဒေါင်ခေါက်ပြီး အဆိုတော်ရူး ရူးနေတဲ့ သူ့ကို ကျွန်မက ပြန်ကြိုက်ရင် ကျွန်မလောက် မိုက်မဲတဲ့သူ ရှိပါဦးမလား”

အဲဒီစကားလုံးတွေက သူ့ရင်ကို ရှစ်စိတ်ကွဲစေ သည်။ သူ တစ်သက်စာ ကြေမ္မာသွားလေသည်။ ပိုက်ဆံမရှိရင် အချစ်စိတ်မရှိရတော့ဘူးလားဟုပင် သူ တွေးကာ နာကြည်းလာ သည်။ သူ့ကို ပိုးစိုးပက်စက် ငြင်းလွှတ်လိုက်သော မိန်းမက သူနှင့်အဆင့်အတန်းချင်း သိပ်ပြီး ကွာလှတာလည်း မဟုတ်ချေ။ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မိန်းမ သဘာဝကို ပြောပြသည် မှာ ...

“မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပဲကွ ... သူတို့သာ ဘာမှမဟုတ်ချင် နေမယ်၊ သူတို့ယူမယ့်ယောက်ျားကိုတော့ မြင့်မြင့်ပဲ မှန်း တတ်ကြတာ၊ တစ်သက်စာ ခိုင်းစားဖို့ဆိုတာ တော်ရုံ အရည်အချင်းနဲ့ မရဘူးမဟုတ်လား”

သူသည် အဲဒီကတည်းကပင် အချစ်ဆိုတာကို အယုံအကြည်မဲ့သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ နောက်တော့ သူ့ထံ ထိုအဖြစ်အပျက်ကြီးကို မေ့ပျောက်ထားလိုက်ပြီး သူ့မျှော်လင့်သော အောင်မြင်မှုတွေရဖို့ နေ့မအား ညမအား အပြင်းအထန်ကြိုးစား ခဲ့လေသည်။ ရုန်းကန်တည်ဆောက်ရသော ကာလတစ်ခုဆို

www.burmeseclassic.com

လွန်မြောက်လာသောအခါတွင်ကား ... လှပအရောင်ဖြာသော ယစ်မူးဖွယ်ကောင်းသော အောင်မြင်ခြင်းများက သူ့ကို ဆီးလို့ကြို ခဲ့သည်။ ထိုအနေအထားမှာပင် ထူးဆန်းသော အပြောင်းအလဲ များကို သူ ဆက်တိုက် ကြုံတွေ့ရတော့တာဖြစ်သည်။

အောင်မြင်သော အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာချိန် တွင် သာမန်မျှသာရှိခဲ့သော သူ့ရုပ်ရည်သည် အံ့ဩဖို့ကောင်း လောက်အောင်ပင် ကြည့်ကောင်းလာခဲ့လေသည်။ အဲဒါဟာ အောင်မြင်မှုရဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့်ဆိုတာတော့ သူ့ကောင်းကောင်း သိခဲ့သည်။ 'စန်း'ဆိုတာကို အစက သူမယုံကြည်သော်လည်း ခုတော့ သူယုံခဲ့ရပြီ။ အောင်မြင်မှုက သူ့ကို အရောင်ထွက်စေ သည်။ 'စန်း'က သူ့ကို လူချစ် လူခင်များအောင် ပံ့ပိုးပေးခဲ့သည်။ သူသည် အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် မိန်းကလေးများစွာက သံသ လှုပ် နှစ်သက်လိုလားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့ ရသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူ ဘယ်တုန်းမှ မျှော်လင့်မထား မိသော အခြေအနေတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

“ယူသီချင်းတွေ တို့သီပီကြိုက်တာပဲ... သီလား၊ တို့က ယူ အမြဲတမ်း ပရိသတ်ပဲ၊ ယူ ဘာသီချင်းဆိုဆို တို့အားပေး နေမယ်၊ ယူက အရမ်း ခင်စရာကောင်းတယ်၊ ခုလို ညဘက်မျိုးဆို ယူ အားတယ်မဟုတ်လား ... တို့ ညတိုင်း ဖုန်းဆက်မယ်နော်...”

ချိုလွင်နဲ့ လျှာသော အသံများစွာက မကြာခဏဆို သလိုပင် သူ့ရဲ့ hand phone ကလေးကို ထိတို့ကျီစယ်တတ်ပြ

လေသည်။ ခုတော့ သူသည် ဘယ်မိန်းမကိုမှ မရဲတရဲချဉ်းကပ် စရာမလို၊ မဝံ့မရဲ ဖုန်းဆက်စရာမလို၊ သူ့နံ့နားပတ်ပတ်လည်မှာ လူကိုယ်တိုင် ခင်မင်မှုရဖို့ ကြိုးစားသူတွေ၊ သူ မအားလည်း အားမည့်အချိန်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ကာ ဖုန်းဆက်ကြသော မိန်းကလေးတွေ တန်းစီနေခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့ဖုန်းကလေးလည်း အနားမရရှာတော့ပေ။

သူသည် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ကိုယ်က စတင် ပိုးပန်းစရာမလိုတော့သော အနေအထားသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာခဲ့ရသည်။ လှပပေ ချောပေ အဆင့်အတန်း မြင့်ပေ ဆိုသော မိန်းမများစွာက သူ့ကို လိုလားနှစ်သက်စွာပင် သူ့ထံက အချစ်ကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့ကြသည်မှာ အားနာစရာတောင် ကောင်းသေးတော့။ သူတစ်ချိန်က မဝံ့မရဲ ပိုးခဲရသော မိန်းမ ထက် များစွာ ကုံလုံကြွယ်ဝသော လှပချောမွေ့သော မိန်းမများစွာ တို့ရဲ့ အရေးပေးမှုကို ခံရတိုင်း သူက သူ့အတိတ်ကို လှောင်ပြီး ပြီးပြတတ်ခဲ့သည်။

သူသည် သူ့အဆင်သင့် ရရှိနေသော အခြေအနေ တစ်ခုကို အလိုက်သင့် ဖြတ်သန်းနေခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ သူက စတင်ပြီးတော့ အချစ်တစ်ခုကို မဖန်တီးသော်လည်း တစ်ဖက်က ဖန်တီးလာခဲ့လျှင်တော့ သူ မငြင်းဆန်လိုပေ။ အချစ်ခံရတာဟာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲဟု အစပထမပိုင်းမှာတော့ သူက ခပ်တော်တော် တွေးထားခဲ့သည်။ သူ့မွေးနေ့ကို စဂူဇင်းတွေ စာစောင်တွေထဲမှ မှတ်သားထားပြီး မွေးနေ့ ကျရောက်တိုင်း ကိတ်ဖုန်းထုတ်ပြီး

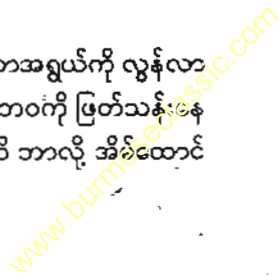
တွေ၊ လက်ဆောင်တွေ ပို့ပေးတတ်သော မိန်းကလေးပရိသတ်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကိုလည်း သူက အသိအမှတ်ပြုရသည်။ သူ စတော့ချိရိုး သွားဆိုပြီး အိမ်အပြန် သူ့နောက်က ကားကိုယ်တိုင်မောင်း၍ အိမ်ရှေ့ထိလိုက်လာတတ်သော မိန်းမတစ်ချို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုရသည်။ ည ၁၂-နာရီလောက် လူခြေတိတ်ချိန် ကျမှ ကနွဲ့ကလျအသံဖြင့် ဖုန်းဆက်တတ်သော မိန်းမတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုရလေသည်။ အသိအမှတ်ပြုရခြင်း တွေက များပြားလာသောအခါမှာတော့ သူသည် 'ပွေတယ်၊ ရုပ်တယ်' ဟူသော ဘွဲ့တစ်ခုကို အလိုလိုပင် ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ရတော့ သည်။

'အချစ်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်' ဟု ယခုတစ်ဖန် ပြန်လည်စဉ်းစားမိသောအခါမှာတော့ အဖြေက မရေမရာသာ ရှိခဲ့သည်။ သူ့ကို ချစ်ကြသူတွေရဲ့အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုပေးမိတာ ကတော့ 'အချစ်' မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူ ဘယ်မိန်းမကိုမျှား အမှန် တကယ် ချစ်မြတ်နိုးမိပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေက ထွက်မလာပေ။

အမှန်တကယ်တော့ သူသည် မည်မျှ အောင်မြင်ကျော်ကြားသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားသဘာဝကို ပိုင်ဆိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ယောက်ျားဆိုသည်မှာ ကိုယ်က ဦးဆောင်လိုသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ်က စတင်ချစ်မြတ်နိုးပြီး အခက်အခဲတွေကြားမှ ကြီးမြတ်သော ချစ်ခြင်းဖြင့် မရမက ကြီးစားကြည့်ချင်သေးသည်။ သူ့မှာ ဖြစ်ချက်တွေရှိခဲ့လျှင်လည်း သူ့ချစ်သော မိန်းမအတွက် ပြုပြင်

ပြောင်းလဲပေးချင်သည်။ သို့သော် ခုတော့ဖြင့် အဲဒီအခွင့်အရေး တွေကို သူ့ဆုံးရှုံးနေခဲ့ရသည်။ သူသည် ဘယ်သောအခါမှ စတင်သူ ဖြစ်ခွင့်မရဘဲ စတင်ခံရသူသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ ထိုအခြေအနေကို အလွန်ပင် ခါးသီးလာခဲ့ရလေသည်။ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားမိ၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောမိလျှင်ပဲ ထိုမိန်းမက မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာကာ သွက်လက် ပြီးရွှင်လိုလားစွာ သူ စိတ်ဝင်စားတာထက် နှစ်ဆ သုံးဆ သူ့ကို ပြန်လည် စိတ်ဝင်စားစွာ တုံ့ပြန်ကြလေသည်။ ထိုအခါ သူ့ရဲ့စိတ်ဝင်စားမှု ဒီရေက ပြုန်းခနဲ ပြန်ကျသွားကာ ထိုမိန်းမကို စိတ်ပျက်သွားမိစမြဲဖြစ်သည်။ သူလိုချင်တာက သူ့ကို စိတ်ဝင်မစားသော မိန်းမဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့အရှိန်အဝါတွေ အောင်မြင် မှုတွေကို ဂရုမစိုက်သော မိန်းမ ဖြစ်သည်။ မာနအပြည့် ဣန္ဒြေ သိက္ခာအပြည့်ရှိသော မိန်းမမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျောခိုင်း ထားချင်သော မိန်းမမျိုးကိုမှ သူက တန်ဖိုးထားစွာ ကြီးစား ရယူချင်သည်။ ထိုမိန်းမနှင့်သူ ချစ်သူဖြစ်ကြရလျှင်လည်း ချစ်သူ ချင်း တွေ့ရတုန်းခဏမှာ သူ့ရဲ့အောင်မြင်သော အဆိုတော်ဘဝကို မေ့ထားကာ သာမန်အရပ်သားတစ်ယောက်လိုသာ ဟန်ဆောင်မှု မဲ့စွာ ဆက်ဆံချင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အဲဒီလို မိန်းမမျိုးကိုတော့ သူ ဒီတစ်သက် ရမည်မထင်တော့ချေ။

သူသည် အိမ်ထောင်ပြုသင့်သောအရွယ်ကို လွန်လာ သည့်အထိ တစ်ကိုယ်တည်းဘဝဖြင့်သာ သူ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေ ခဲ့ရသည်။ လူတော်တော်များများက 'ခုချိန်ထိ ဘာလို့ အိမ်ထောင်

၁၈ ဂျာနယ်

မပြုသေးတာလဲဟုသော မေးခွန်းရဲ့အဖြေကို သိလိုကြသည်။
တချို့ကတော့...

“လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပွေ့ချင် ရှုပ်ချင်လို့ အိမ်ထောင်မပြုတာ
နေမှာပေါ့!”

ဟု သူ့ကွယ်ရာမှာ စကားတင်း ဆိုတတ်ကြလေ
သည်။ အများအမြင်မှာတော့ သူဟာ ငွေ့ ငရွပ်ဟုထင်လျှင်လည်း
ထင်လောက်စရာပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် မိန်းကလေးတွေနှင့်
မကြာခဏ ဖုန်းပြောရသူဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးတွေ အိမ်လည်
ခေါ်လျှင်လည်း မကြာခဏ သွားရသူဖြစ်သည်။ သူ့ကားပေါ်မှာ
မိန်းကလေးတွေကို တွေ့နိုင်သလို မိန်းကလေးတွေရဲ့ကားပေါ်မှာ
လည်း သူ့ကို တွေ့နိုင်သည်။ အဲဒီ မိန်းမတွေဟာ သူ့ချစ်သူ
မဟုတ်တာကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ကြချေ။

သူသည် ကံကောင်းထောက်မအပင် အချစ်ဆိုသော
ခံစားမှုကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ စတင်ခံစားရလေသည်။ အင်မတန်
ရိုးသာဖြူစင်သော၊ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို စ,တွေ့စမှာပင် သူ့ရင်ထဲ အတိုင်းမသိ ချစ်မြတ်နိုး
သွားခဲ့ရသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ နယ်မှဖြစ်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့
နမဝမ်းကွဲတော်စပ်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။ သူမက အတန်ငယ်
နှမ်းပါးကာ မိဘမဲ့လည်းဖြစ်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတို့ မိသားစုထံမှာ
လာရောက်မှီခိုနေရသူဖြစ်သည်။ သူမ ရုပ်ရည်က အချောအလှကြီး
မဟုတ်သော်လည်း ဖြူစင်နုနယ်ကာ ချစ်စရာကောင်းလေသည်။
သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ သူ့မြင်နေကျ မျက်နှာများလို ဆေးရောင်ခွံ
တွေ မရှိ၊ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လည်တယ်ပါးနပ်မှုတွေမရှိ၊ ဂတထီ

www.burmeseclassic.com

အဖြူထည် မျက်ဝန်းများကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ နောက်တစ်ခု သူ့သဘော ကျတာက သူ့ကို အရေးမစိုက်ဘဲ ဘာသိ ဘာသာ နေတတ်ခြင်း တည်း။

သူ့က အဲဒီလို နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အဖြူထည် မိန်းကလေးမျိုးကိုသာ အလိုရှိခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူမကို စ,တွေ့ သည့်နေ့မှစကာ သူက သူမရှိနေသော သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ မကြာခဏ အလည်သွားမိလေသည်။ ကြာသောအခါ သူငယ်ချင်း က ရိပ်မိကာ သူ့ကို တောင်းပန်သည်မှာ ...

“ဒီကောင်မလေးက အဖြူထည်လေးပါကွာ ... သွားဒုက္ခ မပေးချင်စမ်းပါနဲ့၊ မင်းမှာက အများကြီးပါ၊ ရိုးရိုးသားသား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်တည့်စမ်းဖို့တော့ မကြို စားပါနဲ့။”

“ဟာကွာ ... မင်း ထင်သလို မဟုတ်ဘူးကွ”
“တော်ကွာ ... တော်၊ မင်းအကြောင်း ငါသိတယ်”

သူ ဘယ်လိုပြောပြော သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ယုံကြည် မပေးခဲ့ချေ။ သူမကို သူ့အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးစွာ လက်ထပ် ယူမှာဖြစ်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ပြောသော်လည်း သူ့ကို မယုံကြည် နိုင်သူများက ရယ်သွမ်းသွေး၍သာ နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူက သူ့ချစ်ခြင်းတွေကို မသိမ်းဆည်းနိုင်တော့ဘဲ သူ့မရှေ့မှောက် တွင် ဖွင့်အံ့ချမိလေသည်။ သူမရဲ့တုံ့ပြန်မှုက သူ့စိတ်ကို အလဲထိုးနိုင် ခဲ့သည်။ သူ့ချစ်စကားကို ကြားကြားချင်း သူမက သူ့ကို အေးဆေးစွာ ပြန်လည်တောင်းပန်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ... မိန်းမကောင်းပါ အစ်ကို၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။”

သူသည် တစ်ခဏချင်းမှာပင် အကြိမ်ကြိမ်လဲကျ သေဆုံးသွားသလို ခံစားခဲ့ရလေသည်။ သူမ ငြင်းပုံက သူ့ မအောင်မြင်ခင်က သူ့ကို ငြင်းဆန်ခဲ့ဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ငြင်းပုံနဲ့လည်း မတူ။ ထိုမိန်းမတုန်းကတော့ သူ့ရင်ထဲ မခံချင်စိတ် ဖြင့် ကြေမ္မာသွားခဲ့ရတာဖြစ်ပြီး ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ ယူကျုံး မရစိတ်ဖြင့် ကြေမ္မာရလေသည်။

ရာသီဥတုသာယာကာ မြောက်ပြန်လေတိုက်စပြုလာ
သော ဆောင်းဦးပေါက် နံနက်ခင်းတစ်ခုမှာတော့ သူသည် သူ့
ခြံဝန်းထဲက မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှာ ဒရင်းဘတ်ကို ချလျက် ဒရင်း
ဘတ်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ကောင်းကင်ကြီးကို ငေးမျှော်ကြည့်နေခဲ့
မိသည်။ သူသည် အမြဲမပြတ် ပြောနေရသော အရည်မရ အဖတ်
မရ စကားများကို ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူတို့၏ သာယာမှု
(သို့)မိမိ၏သာယာမှုအတွက် ပြောခဲ့ရသော စကားများက သူ့
နှလုံးသားကို ညှိုးခြောက်စေခဲ့ပြီ။ သူသည် အောင်မြင်မှုကိုရပြီး
အချစ်စစ်ကို ဆုံးရှုံးရသော အထီးကျန်လူသားတစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

(၃)

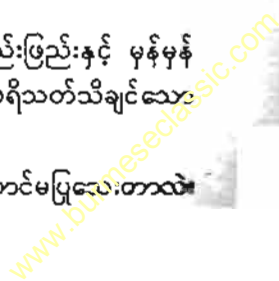
သူသည် သူ မက်မောသော အောင်မြင်မှုများနှင့်
အတူ ရှေ့ဆက်ချီတက်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ အောင်မြင် ကျော်ကြား
သော ပြည့်စုံကုံလုံသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ခုချိန်ထိ
အချစ်စစ်ကို မရဖူးဘူးဟုဆိုလျှင် ဘယ်သူယုံကြည်နိုင်ပါမည်နည်း။
သူ့နံဘေးမှာ ဝိုင်းနေသည့် မိန်းကလေးတွေကို လက်ညှိုးထိုးကာ
ဟားတိုက်ရယ်မောသူပင် ရှိနိုင်သည်။ သူ့ပရိသတ်များစွာကလည်း
သူ့ရဲ့အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေကို သိချင်နေခဲ့ကြသည်။
မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂျာနယ်များကလည်း ပရိသတ်ကို ကိုယ်စားပြုသော
ပရိသတ်သိလိုသော မေးခွန်းတွေကို မေးပေးလိုကြသည်။ သူကတော့
အဲဒီမေးခွန်းမျိုးကို ဖြေဖို့ ဝန်လေးစွာ ရှောင်ရှားခဲ့မိသည်။

သူ့ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ အေးစက်နေသော Coca
Cola နှစ်လုံးရှိသည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်မှာ
ဆိုင်ခုံတစ်လုံးရှိသည်။ ဟောဒီ မနက်ခင်းမှာလည်း အင်တာဗျူး
သူတစ်ဦးကို လက်ခံတွေ့ဆုံဖို့ သူချိန်းထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

မကြာခင် အင်တာဗျူးသူရောက်လာခဲ့လေသည်။
သူက ထိုသူ့ကို ခြံထဲမှာပင် အေးဆေးလွတ်လပ်စွာ တွေ့ဆုံခဲ့
ပါသည်။ ပြီးတော့ မေးခွန်းတစ်ခုကိုလည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဖြေဖို့ သူ
ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

သူသည် ထိုသူ မေးသမျှ ဖြည်းဖြည်းနှင့် မှန်မှန်
ဖြေဆိုနေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့ပရိသတ်သိချင်သော
မေးခွန်းတစ်ခုကို သူ လက်ခံရရှိခဲ့သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုလေးတာလဲ။”

အဲဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ခင်ဗျားပရိသတ်က စိတ်ဝင်တစား သိချင်နေကြတယ်”

သူ့ အနည်းငယ် နာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။
“ဖောင်စီးရင်း ရေငတ်ဆိုတဲ့စကား ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာ ပေါ့၊ ကိုယ့်ပတ်ပတ်လည်မှာတော့ ရေတွေချည်းပဲဗျာ ... ဒါပေမယ့် အဲဒီရေတွေက သောက်မကောင်းဘူးဗျာ၊ ဆားငန်ရေတွေချည်းပဲလေ ...၊ ကိုယ် အမှန်တကယ် သောက်ချင်တာက ရေချိုတစ်ခွက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ရေချိုက အနားမှာမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ မသောက်ဘဲ နေလိုက် တာ မကောင်းဘူးလားဗျာ ...၊ ဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို လူတိုင်း နားမလည်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တစ်ခွန်း တည်းပဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြေပါ့မယ်၊ ခုချိန်ထိ ကျွန်တော် တာလို့ အိမ်ထောင်မပြုရသေးသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဘဝ မှာ အချစ်ပျောက်နေလို့ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ အချစ် ပျောက်နေတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ”

အဖြေပေးပြီးချိန်မှာ သူ့စိတ်တွေ အတန်ငယ် ပေါ့ပါး သွားခဲ့ပါသည်။ သူ့ပရိသတ်တွေကတော့ သူ့အဖြေတို ယုံကြည် နိုင်ပါ့မလားမသိ ...။

၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (တိုင်းရင်းသား)

www.burmeseclassic.com

အချစ်နှင့် အခြားသော အရာများ

(၁)

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အမှန်တကယ် ချစ်နေပြီဟု ယုံကြည်ယူဆကာ တရားဝင် ချစ်ရေး ဆိုခဲ့ပြီး (ထိုမိန်းမထံမှ အဖြေကိုလည်း ပြန်ရပြီး) နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်သူတွေအဖြစ်သို့ ရောက်ကြပြီးမှ ထိုယောက်ျားက ထိုမိန်းမတို့ အမှန်တကယ် မချစ်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်းသိမြင်ခံစားသကဲ့သို့ အဖြစ်ကို ခင်ဗျားတို့ ကြံဖူးကြပါသလား။ အကယ်၍များ အဲဒီလိုကြုံခဲ့ရင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းမယ်လို့ စဉ်းစားထားကြပါသလဲ။ ဒါဟာ အင်မတန် ကိုင်တွယ်ရခက်ခဲပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့သောအိမ်

၂၈ ပုညခင်

တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ဥပမာ ဖန်ပန်းအိုး ပါးပါးလှုပ်လှုပ်ကလေးကို ကိုင်ထားရသလိုမျိုး၊ လွှတ်ချလိုက်လျှင် ကွဲကြွေးမှာလည်း စိုး၊ လွှတ်ချမိသည့် ကိုယ့်အပြစ်ဖြစ်မှာလည်း စိုး၊ ဒီအတိုင်းလည်း အမြဲတမ်း ကိုင်မထားနိုင်၊ ဒီကိစ္စဟာ အတော့်ကို ဘေးကျပ် နံကျပ်ရိုက်သော ကိစ္စတစ်ခုလည်းဖြစ်ပါ သည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ချစ်နိုင် မချစ်နိုင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဝေဖန်သုံးသပ်ပြီး သေချာပြီဆိုမှ ချစ်ရေးဆိုသင့် ကြောင်း ကျွန်တော် ပဏာမ သတိပေးပြောကြားလိုပါသည်။

(၂)

သူမက အတော်လှပကာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အလွန် အမင်း ပျောင်းညွတ်လာအောင်လည်း ဖြားယောင်းနိုင်လေသည်။ ကျွန်တော်ဖြင့် သူ့ကိုမြင်စမှာပင် ရင်ခုန်ရလွန်းလို့ မူးမိုက်ပြာဝေ သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်တောင် မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုခဏမှာပင် 'အချစ် ကို တွေ့ပြီ'ဟု စိတ်ထဲကပင် လက်သီးလက်မောင်း တန်း၍ ကြွေးကြော်လိုက်သည်။ ဒီလိုခံစားချက်မျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့ပေ။ ဒါဟာ အချစ်ပဲဆိုတာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ကြီး အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီးနောက်တွင် သူမကို ချစ်ရေးဆိုဖို့ လျှင်လျင်မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူမကို တစ်နေ့မတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်။ သူမရဲ့ လှပလွန်းသော

www.burmeseclassic.com

အသွင်သဏ္ဍာန်လေးက ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံထဲမှာ လှည့်လည်၍ နေသည်မှာ ဖျောက်ဖျက်လို့ မရနိုင်ချေ။ ကျွန်တော်သည် စားလည်း ဒီစိတ်၊ သွားလည်း ဒီစိတ်ဖြင့် သူမကိုသာ တန်းတန်းစွဲဖြစ်၍ နေရလေသည်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေက “မင်းကို သူပြန်ချစ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး” ဟု လှောင်ပြောင်သရော်ကာ ပြောလေ ... ကျွန်တော်က သူမရဲ့အချစ်ကို ရချင်လေဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရဲ့အချိန်တော်များများကို သူမအတွက် ရင်းနှီးပေးဆပ် ခဲ့ရသည်။ အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက် ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ရသော် လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ နည်းနည်းမှ မငြိုငြင်။ သူမ ရှေ့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ရင်ထဲတလုပ်လုပ် တုန်ယင်ကာ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာရသော အရသာကို ကျွန်တော် အင်မတန် သဘောကျခဲ့သည်။ အဲဒီလို ခံစားရတာတွေဟာ သူမကို ချစ်လို့ ပဲသာဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ သေချာခဲ့လေသည်။ သူမကို ရယူ ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်တွေဟာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက မြောက်မြား စွာသော သွေးကြောမျှင်လေးတွေထဲမှာ စိမ့်ပျံ့နေသည်။ သူမ အချစ်ကို ရလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော့်လောက် ဂုဏ်ယူကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းသော ယောက်ျားမျိုး လောကမှာ မရှိပြီ။

ကျွန်တော်သည် အင်မတန်ခွဲကောင်းသူလည်း ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေး အတော်များများ သဘောကျနိုင်လောက်သော ရုပ်ရည်၊ အရည်အချင်းလည်း ရှိသူဖြစ်ရာ မကြာခင်မှာပင် သူမထံမှ ချစ် တဲ့ပြန်မှုကို ရလေသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်ပါတယ် ... ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့အချစ်ဦးပဲ”

ဟူသော စကားကို ကြားရချိန်မှာ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး အပျော်တွေဖြင့် ပိတ်ဖုံးသွားခဲ့သည်။ တစ်ပြိုင်တည်း စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးကာ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီး ကျသွားသလို ခံစားလိုက် ရသည်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ချစ်သူသည် အတူတကွ တွဲသွား တွဲလာသည့်အချိန်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြကာ ချစ်သူ့ဘဝကို အစပြုတော့သည်။ ပြဿနာက အဲဒီက စခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

စရာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟုလည်း ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း သိမြင်ခံစားလာရသည်။ သူမရဲ့
အကျင့်စရိုက်တွေကို ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်ချေ။ အခုန်မြန်လွန်း
ခဲ့သော ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်
အေးစက်လာခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် သူမကို ဆူပူငန်းဒိုင်း
ကြိုကာ သွေးဆူသောအချစ်မျိုးဖြင့် ဖြန့်ခဲနဲ့ ချစ်ခဲ့ပြီး ထိုအချစ်
များက အချိန်တိုအတွင်း ကျွန်တော့်ထံမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကို သိနေသော ကျွန်တော့်
သူငယ်ချင်းများက ဝေဖန်သည်မှာ...

“မင်းက သူ့ကို မချစ်တော့တာ မဟုတ်ဘူးကွ... အစ
ကတည်းက မချစ်ခဲ့တာ”

ကျွန်တော်က သူ့တို့စကားကို လက်မခံနိုင်ဘဲ ...

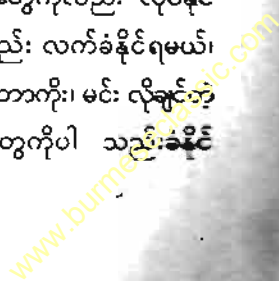
“ငါ့ သူ့ကို ရင်ခုန်ခဲ့တယ်လေကွာ ... စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တယ်၊
တိမ်းမူးယိမ်းယိုင်ခဲ့တယ်၊ သူ့အပေါ် Crazy ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“အဲဒါ အချစ်မှမဟုတ်ဘဲ... သိပ်လှပြီ၊ ညှို့ငင်နိုင်အား
ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မင်း
စိတ်တွေ ယောက်ယတ်ခတ်ခဲ့တာ လူတစ်ယောက်ကို
တကယ်ချစ်ရင် ကိုယ်မလုပ်ချင်တာတွေကိုလည်း လုပ်နိုင်
ရမယ်၊ ကိုယ်မလိုချင်တာတွေကိုလည်း လက်ခံနိုင်ရမယ်၊
ကိုယ်က သူ့ကိုချစ်တာကိုး... လိုချင်တာကိုး၊ မင်း လိုချင်တဲ့
အရာတစ်ခုအတွက် မလိုချင်တာတွေကိုပါ သည်းခံနိုင်

(၃)

ချစ်သူတွေဘဝသို့ မရောက်မီကပင် တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် ခမ်းစိမ်းစိမ်း ခပ်ခွာခွာ နေခဲ့ကြတာမို့ ကျွန်တော်
သည် ကျွန်တော့်ချစ်သူအကြောင်းကို အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့
လေသည်။ သူနှင့် မတွေ့ရသော အချိန်များမှာ သူ့အကြောင်း
ကိုသာ အစဉ်အမြဲတွေးခဲ့သည်။ သူ့ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ကိုယ့်ကို
ဘယ်လိုပဲ ဆက်ဆံ ဆက်ဆံ ခွင့်လွှတ်ဖို့ အသင့်ရှိနေခဲ့သည်။
အဲဒီတုန်းကတော့ သူမသည် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အလွန်
လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်သာဖြစ်လေသည်။ သူမထံမှ
အဖြေရပြီးနောက်ပိုင်းတွင်မှ ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်ပင် နက်နဲ
ခဲ့သော ပုစ္ဆာသည် အင်မတန်မှအဖြေထုတ်ရလွယ်သော ပုစ္ဆာ
အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ သူမသည် အလွန်စိတ်ပျက်

ရမှာပေါ့၊ ဥပမာကွာ ... မင်း ဆယ်တန်းဖြေတုန်းက အကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားကြည့် ... မင်းသဘောနဲ့မင်းဆို ညဘက်နဲ့ စောစော အိပ်ချင်တယ်၊ မနက်ဆို နေ့မြင့်မှ အိပ်ရာထချင်တယ်၊ ကျူရှင်တွေ မတက်ချင်ဘူး၊ စာမကျက် ချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စာမေးပွဲတော့ အောင်ချင်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို အောင်ချင်တဲ့အတွက် ညဘက် အိပ်ပျက်ခံ စာကြည့်ရတယ်၊ မနက်ဆို အစောကြီး ထ၊ ရတယ်၊ ကျူရှင်တွေ တက်ရတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ မင်း လိုချင်တာတစ်ခုအတွက် မင်းမလိုချင်တာတွေကိုပါ သည်းခံ နေရတယ်လေကွာ ... ”

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းရဲ့ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော် စိတ်ကို ကျွန်တော် အရှိအတိုင်း ပြန်မြင်ရလေသည်။ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ ချစ်သူဘဝတွင် ကျွန်တော်သည် သူမ တောင်းဆိုလာသော ကိစ္စအတော်များများထဲမှ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ပေး ရတိုင်း အမြဲ စိတ်တိုစိတ်ဖျက်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ သူမရဲ့ တောင်းဆို မှုတွေကလည်း အများသား။

“ကျွန်မက တစ်ပတ်တစ်ခါ မနက်ငါးနာရီထပြီး ဘုရား သွားတတ်တယ် မောင်ရဲ့၊ အရင်တုန်းကတော့ အိမ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကားမောင်းသွားတာပေါ့၊ ခုတော့ ဒါတွေဟာ မောင့် တာဝန် ဖြစ်သွားပြီ၊ ကျွန်မကို မနက်စောစော ဘုရားပို့ဖို့

တာဝန်ကို မောင်ယူရမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ Shopping ထွက်တိုင်း မောင် အဖော်လိုက်ပေးရမယ်နော် ... နောက်ပြီး ကျွန်မ ဆံပင်ညှပ်ရင်လည်း မောင် ထိုင်စောင့်ပေးရမယ်”

သူမ တောင်းဆိုချက်တွေကို ကြားကြားချင်း ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့တာကို ကျွန်တော် ကောင်း ကောင်း မှတ်မိနေသေးသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်မိကာ ...

“ဘုရားက ညနေခင်းလေး အေးအေးလူလူ သွားလို့မရဘူး လားကွာ ... ညဘက်ဆို စောစော မအိပ်တတ်တော့ မနက် ဘက်လည်း စောစော မထနိုင်ဘူးကွ၊ ပြီးတော့ ဟို... ဈေး ဝယ်ထွက်ဖို့ ကိစ္စကြီးကလည်း မောင့်အတွက် တော်တော် ကသိကအောက်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ မောင် တစ်ခါမှ ဈေးတွေ လှည့်ပတ်လျှောက်မသွားဖူးဘူး၊ ဝယ်စရာရှိရင် Fashion Shop တစ်ခုခုကို ဝင်ပြီး ဝယ်လိုက်တာပဲ၊ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် လျှောက်သွားနေရမှာလည်း စိတ်မရှည်ဘူး၊ မိန်းမတွေ စုဝေးနေတဲ့ Beauty Saloon ထဲမှာ မောင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စောင့်ရမှာကလည်း ရှက်စရာကြီး ပါကွာ ... ”

“အိုး ... မောင့်ဘာသာ အရင်က ဘယ်လိုပဲ နေနေလေ ... အခု ကျွန်မချစ်သူဖြစ်နေပြီပဲ ... ကျွန်မအလိုကို လိုက်ရ မှာပေါ့”

“ဒါဆို ယောက်ျားဆိုတာ ရည်းစားရပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ်

မလုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်ရတော့မယ် ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ အဲဒါ ထုံးစံတစ်ခုလား ဟန်နီ ...”
“ထုံးစံဆိုတာထက်တောင် ပိုသေးတယ်။ ရင်ထဲ အသည်းထဲ ကကို လိုလိုချင်ချင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လုပ်ပေးရမှာ။ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးမဆို လုပ်ပေးချင်ကြတာပဲ မောင် ...”

စကားအခြေအတင် ဖြစ်ပြီးနောက်တွင် ကျွန်တော် သည် ချစ်သူကောင်းတစ်ယောက် ပီသဖို့ ကြိုးစားကြည့်ခဲ့သေး သည်။ ထိုကြိုးစားမှုရဲ့ ရလဒ်မှာ စိတ်ပျက်မှုတွေ ပြန်လည်ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုတတ်နိုင်သလောက် အလိုလိုက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ညစ်ညူးစွပ်ထွေးလာသည်။ သူ ခိုင်းသည့် ကိစ္စတွေကို လုပ်ပေးရတိုင်း စိတ်ဓာတ်ကျရသည်။ ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် သူမနှင့်အတူ ရှိနေရသည့်အချိန်တိုင်း ပျင်းရိ ငြီးငွေ့လာရလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမရဲ့ အင်မတန် လှပသော ရုပ်ရည်ဟာ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ အကျည်းတန်သွား သည်ဟုတောင် ခံစားထင်မြင်လာသည်။ သူမသည် ကျွန်တော့် ကိုဆို ခိုင်းဖတ်လို သဘောထားကာ သူမ လုပ်နိုင်သည့် ပီစိကွေး လေးကိစ္စလေးတွေကအစ ခိုင်းစေတတ်သူဖြစ်သည်။ တေ့ငေါ့ စကားဆိုကာ အလွန်သဝန်တိုတတ်သူလည်းဖြစ်သည်။ သူမ အလိုမကျပြီဆို ပါးစပ်က ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ပြောလိုပီ မဆုံးနိုင်။ စကားများလိုက်ပုံကလည်း သူ့အပြင် နှစ်ယောက်မရှိချေ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုကြိုးစားနေတုန်းကဆို ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တိုင်း-

မျက်လုံးကလေးဝင့်ဝင့်ကြည့်ကာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတတ်ပုံကလေး ဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို မချင့်မရဲ အသည်းစွဲစေခဲ့ပါသည်။ အဲဒီ တုန်းက တော့ သူမဟာ ကျွန်တော့်ကို ခုလိုမျိုး ဖန်တစ်ရာတေအောင် ခိုင်းစေမည့် နှုတ်အာသွက်သွက် မိန်းကလေးရယ်လို့ နည်းနည်း လေးမှ မထင်ခဲ့မိပေ။

ခုချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်သည် သူမကို အမှန်တကယ် မချစ်ကြောင်း သေချာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူမအပေါ် နည်းနည်း လေးမှ သည်းမခံနိုင်ခြင်းကပင် ကျွန်တော့်အချစ်ကို မှတ်ကျောက် တင်စရာ မလိုဘဲ 'အတု'ဖြစ်ကြောင်း သေချာစေသည်။

“မင်းက သာယာတိမ်းမူးရုံကလေးနဲ့ အချစ်လို့ မှတ်လိုက် တော့တာကိုးကွ”

ဟု သူငယ်ချင်းက ပြောလာသောအခါ ကျွန်တော် ခဲ့ရဲတင်းတင်း ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်သည်။ ခုချိန်မှာ သူမနှင့် ဝတ်သက်ပြီး အားနာတာလေးတစ်ခုကလွဲရင် ကျွန်တော့်စိတ် ထဲမှာ တခြား ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ချေ။ ကဲ ... သူမကို မချစ် တာတော့ သေချာပါပြီ။ ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုစခန်းသွားကြမတုန်း။ ကျွန်တော် မချစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူပြီး ဘစ်သက်လုံး အတူတူနေသွားဖို့အထိတော့ ကျွန်တော် မမိုက်မိ ချင်ပေ။

www.burmeseclassic.com

သူမကတော့ ကျွန်တော့်ကိုချစ်နေဆဲဆိုတာ အထင်အရှား မြင်နိုင်
သည်။ သူမက ကျွန်တော့် နဖူးလေးကို လှမ်းလှမ်းစမ်းကာ
အဖျားသွေးရှိ မရှိ လက်ကောက်ဝတ်ကိုတောင် ဖွဖွစမ်းကြည့်
လိုက်သေးသည်။ ကဲ ... အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုချစ်ခင်ယုံကြည်နေဆဲ
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လို စကားလုံးမျိုးတွေ
သုံးပြီး ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောလိုက်ရမှာလဲ။ ကူညီစဉ်းစားပေးကြစေလို
ပါသည်။

“မောင် ... ကိုယ် နွေးနွေးပူပူပဲနော်၊ မောင် ကြည့်ရတာ
မအိမသာနဲ့ ဖျားချင်နေပုံပဲ၊ ထမင်းရော စားနိုင်ရဲ့လား
ဟင်၊ စွပ်ပြုတ်ပူပူလေး သောက်ချင်ရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်
လုပ်ပေးမယ်နော် ... ”

သူမက ကျွန်တော့်ကို ဆက်လက်ယုယပြန်လေ
သည်။ အမှန်တကယ်တော့ သူမသည် မိန်းမပီပီ ပလီပလာ
ပြောတတ်၊ ဂျီကျူပူဆာတတ်သော အသေးအမွှားအကျင့်ကလေး
တွေ ရှိတာကလွဲရင် ရုပ်ရည်ကော၊ အပြောအဆိုပါ အင်မတန်
ခွဲမက်စရာကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော်ဟာ သူမရဲ့အချစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေသေးသည်။ အဲဒီ
မိန်းမမျိုးကို မချစ်ကြောင်းပြောပြီး လမ်းခွဲလိုက်ရမှာလောက်
အားနာစရာကောင်းတာ မရှိချေ။ သူမရဲ့ မာနတွေကို ထိရှစေနိုင်
သည်။ သူမကို အသည်းကွဲစေနိုင်သည်။ သွေးရူး သွေးတန်း
အဲအားသင့်စေနိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း နာကြည်းသွားနိုင်
သည်။ တခြားမှန်းဆလိုမရသည့် နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေ

(၄)

မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် သူမကို
ပြတ်တောက်သွားဖို့အတွက် စိတ်ပင်ပန်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် စတင်
ကြိုးပမ်းရလေသည်။ ပထမဦးစွာ ကျွန်တော်က သူမကို ရှောင်
ဖယ်လိုက်ခြင်းဖြင့် စတင်လိုက်သည်။ သူမထံ ဖုန်းလည်း မဆက်
သွားလည်း မတွေ့တော့ချေ။ ထိုအခါ သူမက စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း
ကြီးစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ထံ အရောက်လာခဲ့ပြီး ...

“စိတ်ပူလိုက်ရတာ မောင်ရာ၊ နေ့များ မကောင်းလို့လား
ဘာများဖြစ်နေသလဲလို့ ... ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကွန်
ကို ဘာများစိတ်ခုသွားသလဲလို့ တွေးပြီး စိုးရိမ်နေတာ ... ”

သူမက စိုးရိမ်တကြီး ပုံစံမျိုးဖြင့် တတွတ်တွတ်
ပြောသောအခါ ကျွန်တော် သူမကို အားနာသွားရလေသည်။

လည်း ဖြစ်လာနိုင်ချေရှိတာမို့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ချွေးတွေ ပြန်လာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် လတ်တလောမှာ သူမ စိတ်ကျေနပ် သွားဖို့အတွက် ချိုသာညွတ်ပျောင်းစွာ နှစ်သိမ့်စကားဆိုဖို့ ကြိုးစား ကြည့်သည်။ စကားလုံးတွေက လည်ချောင်းဝမှာ တစ်နေ့ခဲသည်။ မချစ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ဟန်ဆောင်ရမှာလောက် ပင်ပန်း ခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်ရတာမျိုးလည်း ရှိမည်မထင်ချေ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း လိပ်ပြာသန့်ချင်သူဖြစ်ရာ လှည့်စားလိမ်ညှာ တတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပေ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် နေသိပ်မကောင်း၍ အိပ်ချင်နေကြောင်း အကြောင်းပြကာ သူမအပေါ် မာယာသုံး၍ နှင်ရလေသည်။ သူမကတော့ အမှန်တကယ်ထင်မှတ်ကာ ကျွန်တော် ဆီ ဖုန်းတစ်ခွက်ခွက်ဆက်ရင်း သတင်းမေးလို့ မဆုံးနိုင်။ သူမက ကျွန်တော့်ကိုငြိတွယ်လေ ကျွန်တော့်မှာ ရုန်းထွက်မရနိုင်လေ ဖြစ်ရသည်။ အလိုက်သင့်ဆက်ဆံနေတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှည့်စား ဖြားယောင်းတတ်သူကြီးအဖြစ် မလုံမလဲ ခံစားလာရသည်။

စိတ်လှုပ်ရှား သာယာတိမ်းမှုးသည့် တစ်ခဏလေး ကို 'အချစ်' ဟု သေချာပေါက် စွဲမှတ်ခဲ့မိတာက ကျွန်တော့်အမှား ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ချစ်ပါ သည်ဟု စတင် ကမ်းလှမ်းခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အနားထားကာ မပျော်နိုင်ဘဲ စိတ်တွေ ကျဉ်းကျပ်နေရသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် တိတိပပ မသိပေ။

(၅)

လောကကြီးမှာ 'အချစ်' ဟု ထင်မှတ်မှားစေသော အရာတော်တော်များများ ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ အချစ်နှင့်အခြားသော အရာများ ရောထွေးဝေဝါး မသွားစေဖို့ အတွက် အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်သင့်သည်။ အထူးသဖြင့် တောင်ကမ်းလှမ်းရသူယောက်ျားသားတွေအတွက် အလွန်ပင် အရေး ကြီးပါသည်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ပြီးမှ ရရှိခဲ့သော သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဆွန်တော်တို့ ယောက်ျားသားတွေအားလုံး သတိချပ်ကြစေ ထိုပါသည်။

၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (ထမ္မာ)

www.burmeseclassic.com

ရတနာပုံပြင်

အချစ်စစ် မဂ္ဂဿုများ

(၁)

တစ်နေ့တွင် သူ့ရဲ့ချစ်သူတော်စပ်မည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဒီလိုနေရာမျိုးတွင် တွေ့ခဲ့ရလိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။ သို့သော် ခုတော့ဖြင့် သူဟာ ချစ်ခြင်းတစ်ဝက် ခါးသီးခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် သူမကို စတင်တွေ့ရှိ ခဲ့ပြီ။

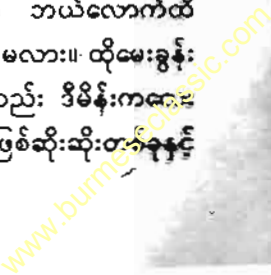
အဲဒီနေရာဟာ Traders Hotel ရဲ့ မီးရောင်ထူထူ လင်းသော Ballroom အတွင်း ဖက်ရှင်ရိုးကျင်းပရာ Stage ပေါ်မှာဖြစ်သည်။ သူမသည် Stage ပေါ်တွင် ဝံ့စားစွာ ရင်သုတ်

ရှိသည်။ နဖူးပြင် ပြေပြေပေါ်တွင် ဆံနွယ်စကလေး တစ်စ နှစ်စ
 ဝေ့ဝေ့ကျလျက် စင်းမြောင့်သော နှာတံရဲ့အဆုံးမှာတော့ ကော့ညွတ်
 စွာဖြိုးနေသော နှင်းဆိုင်အလှက စွဲမက်တိမ်းမူးဖွယ် ကောင်းလှသည်။
 သို့သော် အဲဒီအပြုံးဟာ 'လူတကာအတွက်ပဲ'ဟု တွေးကာ သူ
 ခါးသီးစွာ မျက်နှာလှုံနေမိသည်။ ခဏကြာတော့ တစ်စုံတစ်ရာရဲ့
 တုပ်နှောင်မှုကို ခံစားရသူလို Stage ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်မိပြန်
 သည်။ ကြည့်စမ်း ... သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေကဖြင့် အနည်းငယ်မျှ
 တောင် ရှက်ရွံ့ရိပ်တွေ ဝေ့ဝေ့နေခဲ့။ သူ စိတ်ကူးယဉ်မျှော်လင့်ဖူး
 သည့် မသိနားမလည်သော ယုန်တစ်ကောင်ရဲ့ အပြစ်ကင်းကင်း
 မျက်ဝန်းများကို မတွေ့ရ။ သူမရဲ့အသွင်သဏ္ဍာန်ဟာ သိုးကလေးလို
 ရိုးသားနူးညံ့၍ မနေခဲ့ပါ။ ပရိသတ်များထံ ဝေ့ဝေ့ကြည့်လိုက်သော
 တဖျပ်ဖျပ် လက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံရဲ့ စူးရှရဲရင့်မှုကို သူ
 အလိုလိုနေရင်း ခါးသီးလာရပြန်သည်။

“ကိုယ် အဲဒီလို မိန်းမမျိုးတွေကို သိပ်မုန်းတာပဲ”

သူက တီးတိုးညည်းတွားရင်း Ballroom ထဲထဲ
 ထွက်ခွာသွားဖို့ ကြိုးစားလေသည်။ သို့သော် သူ့ခြေထောက်တွေ
 ဟာ ကော်ဇောအနီရဲရဲပေါ်မှာ ကပ်ငြိလျက် ဘယ်လိုမှလည်း
 ရုန်းထွက်မရ။ သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းအစုံသည် သူမထံမှာသာ သတိ
 လက်လွတ် တွယ်ငြိနေခဲ့လေသည်။ သူ သိပ်မကြာခင် အဖြစ်
 ဆိုးဆိုးတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဆိုတာ အလိုလို နားလည်လာ
 ရကာ သက်ပြင်းထန်ချက်ရွိုက်ရင်း နေရာမှာပင် ဆက်ထိုင်နေခဲ့
 ရသည်။

ဖြူလှသော ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး
 သည် ရဲရင့်လှပသော ခြေလှမ်းများဖြင့် Stage ပေါ်တွင်
 Catwalk လျှောက်ရင်း ပရိသတ်များကို သူမ အလှတွင် ယစ်မူး
 ဆဲခဲ့သည်။ စီးဆလိုက်မှ အလင်းရောင်သည် မီးရောင်ပျံ့ပျက်
 ဆိုးခဲ့ကာ သူမ တစ်ဦးတည်းကိုသာ ကွက်ကွက်ကလေး မြင်သာ
 ဆဲသည်။ မျက်တောင်ကော့များအောက်မှ ရှုန်းလဲ့သော မျက်ဝန်း
 များ၏ အရွှေ့အလျား၊ အပြုံးပွင့်တို့ ခိုတွဲနေသော နှုတ်ခမ်းအစုံ၊
 ဆူပူ သပ်ရပ်သော ခြေလှမ်းများ။ ဒါတွေဟာ အားလုံးအတွက်
 ဆဲလား။ သူတစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရနိုင်တော့ဘူးလား။
 သူက ရူးသွပ်သွားသူလို ကယောင်ကတမ်းရေရွတ်ရင်း မျက်ဝန်း
 ဆွေကို ဖိမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူကိုယ်တိုင် မနှစ်
 ခြိုသည့် ဒီလိုပွဲမျိုးကို အားနာမှုဖြင့် လိုက်လာခဲ့မိတာ သူ့ရဲ့အမှားပဲ
 ဟုတ်လား။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စပွန်ဆာလုပ်သည့်ပွဲဖို့ ဖိတ်ခေါ်
 မှုကို သူ လက်ခံခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ သူသာ ပြတ်ပြတ်သားသား
 ငြင်းပယ်နောက်ချန်ခဲ့လျှင် ဒီမိန်းကလေးကို တွေ့စရာအကြောင်း
 မရှိ။ သူ့အဇ္ဈတ္တနှင့်လည်း ရန်ဖြစ်စရာမလို။ သို့သော် အရာရာဟာ
 အောက်ကျခဲ့ပြီဆိုတာ အချိန်တိုအတွင်း တုန်လှုပ်စွာ ရူးသွပ်စွာ
 အော်ခံခဲ့ရတော့သည်။ အချစ်ဆိုတာ အချိန်တိုအတွင်း ပေါက်ပွား
 အတတ်သလား။ အဲဒီလို အချစ်မျိုးဟာ ဘယ်လောက်ထိ
 ကြာကြာမြဲနိုင် မလဲ။ အချစ်စစ်ရော ဟုတ်ပါ့မလား။ ထိုမေးခွန်း
 သူ့ရဲ့အဖြေကို တိတိကျကျမဖြေနိုင်သော်လည်း ဒီမိန်းကလေး
 နှုတ်ဖြင့် သူ မေ့မရ နိုင်တော့ပြီ။ အဲဒါဟာ အပြစ်ဆိုးဆိုးတစ်ခုနှင့်

၅၀ ပုညခင်

ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရတော့မည့် အဖြစ်အပျက်၏ အစလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

(၂)

သူသည် မီးရောင်ပျံပျံညှို့အဆုံးမှာ သူ့ကိုယ်သူ လှည့်စားဖို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့ရတော့သည်။ သူ့ ထိုမိန်းကလေးကို မေ့ရမည်။ မေ့ကိုမေ့ရမည်။ သို့သော် ဒါဟာ သူ့အဇ္ဈတ္တရဲ့ အလိုတိုင်းသာဖြစ်သည်။ နူးညံ့စွာ လှပသော ရှက်ရွံ့စိုးထိတ်ခြင်း ချားဖြင့် ယုန်သူငယ်လေးလို ဖြူစင်သော၊ သူ့ရင်ခွင်တစ်ခုသာ အားကိုးရာအဖြစ် တစ်ဘဝလုံး ပုံအပ်မည့် မိန်းမမျိုးကိုသာ သူ့အဇ္ဈတ္တက အလိုရှိခဲ့သည်။ အင်မတန် မိန်းမဆန်သော မိန်းမမျိုးတို့သာ သူ့ရဲ့ပါရမီဖြည့်ဘက်အဖြစ် သူ့လိုအပ်သည်။ ရဲရင့်စူးရှသော မျက်ဝန်းများကို သူ့အလိုမရှိ။ ထက်မြက်ဝံ့စားသော အရည်အချင်းများ မလိုအပ်။ သို့သော် ဒါတွေအားလုံးဟာ မှလုံးသားရဲ့ အလိုကိုတော့ မဆန့်ကျင်နိုင်တော့ပြီ။ သူ့အဇ္ဈတ္တက

မလိုလားသော မိန်းမမျိုးကိုမှ သူ့နှလုံးသားက တမ်းတမ်းစွဲလေပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည်လည်း နှလုံးသားအလိုကို မလွန်ဆန်နိုင်သော ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် သူမရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ရရှိအောင် သူ အလွန်နုမြောတသ တန်ဖိုးထားသော အချိန်များကို ရင်းနှီး၍ ကြိုးစားခဲ့ရလေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှုဖြင့် သူမနှင့် အလွယ်တကူ တွေ့ဆုံခွင့်ကို ရရှိစေခဲ့သည်။ ထိုမှ ရင်းနှီးခင်မင်ခွင့်၊ အဲဒီနောက် မြတ်နိုးကြင်နာခွင့်၊ ဒါတွေအားလုံးရဖို့ သူ့ရဲ့အလုပ်ကိစ္စ အတော်များများကို ဥပေမ္မာ ပြုထားလိုက်ရသည်။ သူ့ရာဇဝင်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အချိန်ကုန်ခံတာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ။

သူမကတော့ သူ ကြိုတင်တွက်ဆထားသည့်အတိုင်း အင်မတန် ကိန်းကြီး ခန်းကြီးနိုင်စွာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်အားကိုးလွန်းသူဖြစ်သည်။ အားကိုးခံချင်သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အားကိုးပုံပြတာဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ စိတ်ကုန် စိတ်ပျက်အောင် လုပ်နေတာပဲလား။ သူမကို လျှော့တွက်လို့ မရတာကတော့ အသေချာဆုံးဖြစ်သည်။

သူ ... သူမထံမှ ချစ်ခြင်းအပြင် နောက်ထပ် လိုအပ်သော အရာတစ်ခုမှာ အားကိုးမီနွဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို သူမထံမှ အလွယ်တကူ မရနိုင်ပေ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမဟာ သိုးတစ်ကောင်ဖြစ်စေရမည်။ ညွတ်နူးမှုတစ်ခုဖြင့် သူ့အဆိုကျ ပြုမူနေထိုင်လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်ခဲ့သည်။

ကောင်းကင်ထက်တွင် တိမ်စိုင့်ဖြူတချို့ ဖြစ်တည်ရွေ့လျားနေသောတစ်နေ့တွင် သူမထံမှ အချစ်ကို သူ ရရှိခဲ့လေသည်။ သူ မျှော်လင့်သလို ပုံစံမျိုးဖြင့် အဖြေပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ သူမက သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ တည်တည်ရင်ဆိုင်ကြည့်ကာ 'ကိုကို ချစ်တယ်' ဟု ရဲရင့်စွာပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့မနှုတ်ခမ်းဖျားမှာ တုန်ယင်မှု မတွေ့။ တည်ကြည်လေးနက်သောအသံက တစ်ဖက်သားကို လွမ်းမိုးလိုဟန်နှင့် မျက်လွှာချဖို့ ရှက်စနိုးပြုံးဖို့ကိုတောင် သူမ မေ့လျော့နေပုံရသည်။ ဒါ မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှ သူ့စတင် ရရှိခဲ့သော ကဗျာမဆန်မှုလည်း ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

(၃)

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်သူအဖြစ် တော်စပ်ခွင့်ရလျှင် ထိုမိန်းမသားရဲ့ဘဝကို တစ်ဝက်တိတိ ပိုင်ဆိုင်ပြီး ယူဆခဲ့သော သူက သူမလက်ရှိ ပိုင်ဆိုင်ထားသော အတွေးအခေါ်များ၊ အပြုအမူများအားလုံးကို ပြောင်းလဲအသစ်ဖြစ်တည်ဖို့ ကြိုးစားလေသည်။ သူ့ရဲ့ပုံသွင်းမှုကို ချစ်ခြင်းဖြင့် လိုက်လျောနှာခံလျက် မည်ဟု သူ ယုံကြည်ခဲ့သည်။ သူမထံမှာရှိနှင့်ပြီး ရဲရင့်မှုများအစား သိမ်မွေ့ရိုကျိုးခြင်းများကို အစားထိုးဖို့ သူမျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူမကတော့ သူ မျှော်လင့်သမျှကို ရိုက်ခတ်ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ အသင့်ရှိနေခဲ့သည်။ သူက နောက်မဆုတ်နိုင်ဘဲ ဘဲ နားချ ဖျောင်းပျံခဲ့သည်မှာ...

“မေ... ဘာဖြစ်လို့ အပင်ပန်းခံနေတာလဲ၊ ကို...”

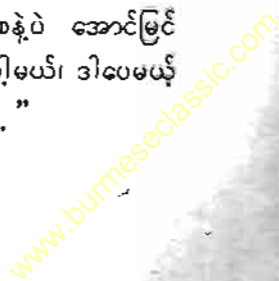
လက်ထပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ခုထိ ခေါင်းမညိတ်သေးတာလဲ၊ မေ့အလုပ်တွေကို ကိုယ် မကြိုက်ဘူး မေ၊ မေ့အလုပ်ကို လူတကာဝိုင်းကြည့်ကြတဲ့အဖြစ်ကို ကိုယ် နည်းနည်းလေးမှ မခံနိုင်ဘူး၊ မေ့အလုပ်ဟာ ကိုယ် တစ်ယောက်အတွက်ပဲဖြစ်စေရမယ်၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြပါနဲ့”

“မေ့အလုပ်ကို ကို အထင်သေးနေတာလားဟင် ... အလုပ်ပြသက်သက်အတွက် မော်ဒယ်လ်ဘဝကို မေ ခံယူခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... မေ့ရဲ့ အရည်အသွေးတွေ တောက်ပြောင်လာဖို့၊ စီးပွားရေးလောကမှာ ဝင်ဆံ့ဖို့၊ ပြီးတော့ မေ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မေ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ပါတယ်၊ တစ်နေ့ သောအခါမှာ အောင်မြင်သော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်အဖြစ် မေ ရပ်တည်ချင်ပါတယ်”

“ဘာလုပ်မှာလဲ မေ ... မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အဲဒီအတိုင်းအတာအထိ အပင်ပန်းခံဖို့ လိုအပ်လို့လား၊ ခုချိန်မှာ မေ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ... မေ့အလုပ်တွေကိုစွန့်ပြီး ကိုယ့်ကို လက်ထပ်လိုက်ရင်လည်း မေ လိုအပ်သမျှ ပြီးပြည့်စုံလာမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... မေက ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ပဲ အောင်မြင်ချင်တယ်၊ ကိုကိုတော့ မေ လက်ထပ်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မေ့အလုပ်ကိုတော့ မစွန့်နိုင်ဘူး ကို...”

“မေ ... ကိုကို ချစ်တယ်ဆို ...”

၅၆ ပုညခင်

“သိပ်ချစ်ပါတယ် ကို... ဒါပေမယ့် အချစ်တစ်ခုနဲ့တော့ မေ့ရည်မှန်းချက်တွေကို လွှင့်မပစ်နိုင်ဘူး။”

သူတို့ အကြိမ်ကြိမ် အငြင်းပွားခဲ့ကြလေသည်။ သူ့အထင်အမြင် တက်တက်စင်အောင် လွဲခဲ့သည်။ တကယ်တမ်း ကျတော့ သူမဘဝကို သူ မပိုင်ခဲ့။ သူ့ရဲ့ ခြယ်လှယ်မှုတွေကို သူမက အလိမ္မာနှင့် ငြင်းခဲ့သည်။ တစ်စ တစ်စနှင့် ထိုငြင်းပယ်မှုများက သူ့အတွက် ထိပါးခဲ့ရလေသည်။ သူမသည် ချစ်ခြင်းဆိုတာကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသော မိန်းမမျိုးပါလဲ။ သူမရဲ့ချစ်ခြင်းကို သူ မယုံရဲတော့ပြီ။ သံသယတစ်ခုသည် သူတို့နှစ်ဦးကြားသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ သူ စောစောကသိခဲ့ဖူးကောင်းသည်မှာ သူမပိုင်ဆိုင်သော ချစ်ခြင်းထက် သာလွန်သော မာနတစ်ခုကို ဖြစ်သည်။ အချစ်စစ်ဆိုတာကို သူမထံတွင် သူရှာမတွေ့နိုင်တော့ပြီ။

(၄)

တစ်နေ့တွင် သူမရဲ့ချစ်သူအဖြစ် တော်စပ်ခွင့်ရမည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုအတ္တကြီးကြီး ယောက်ျားပျို ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူမ ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမကြည့်ခဲ့မိပေ။ သို့သော် တစ်နေ့သောအခါမှာ ထိုယောက်ျားသည် အတ္တတွေကို လွယ်ပိုးကာ သူမရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“မေ ... ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း။”

သာမန် မိတ်ဆက်ပေးမှုတစ်ခုရဲ့အဆုံးတွင် စူးရှ၍ အစ်ဖက်သားကို လွမ်းမိုးလိုသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ရင်ဆိုင် ဆွဲခဲ့ရသည်။ သူမကိုကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မနစ်မြို့ဟန် တချို့ စွက်ဖက်နေတာကို ငြင်းမရ။ စိတ်ဝင်စားရိပ်တွေ လွှမ်းမိုးတာကိုလည်း ဖုံးဖိလို့မရ။ ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးပါလိမ့်ဟု

www.burmeseclassic.com

တွေးရင်း သူမက ဝံ့စားစွာ မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍ ကြည့်ခဲ့သည်။ ဒါကိုပဲ သူက မနှစ်မြို့နိုင်စွာ ဦးစွာ မျက်နှာလှဲခဲ့သည်။ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးဟာ တစ်နေ့တွင် သူမကို ချစ်လာလိမ့်မည်ဟု နည်းနည်းလေးမှ မထင်ခဲ့မိပေ။

သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ သူက သူမအသို့ နေ့စဉ် လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အံ့ဩခြင်း၊ မယုံနိုင်ခြင်းများစွာနှင့်အတူ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းကိုပါ သူမ မကြာခင် လက်ခံလာတော့သည်။ အစပထမတွင် သူသည် သူမအပေါ် ကိုင်းညှစ်လိုက်လျော့မှုတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ချိုသာသော နှုတ်ထွက်စကားများကိုသာ ဆိုခဲ့သည်။ သူမ အဖြေပေးပြီး နောက်များမကြာကာလတစ်ခုမှစကာ သူ့ရဲ့အဇ္ဈတ္တက ဘွားဘွား ပေါ်ခဲ့တော့သည်။ သူက သူမကို ရွံ့ရုပ်ကလေးလို ပုံသွင်းချင်သူလည်း ဖြစ်လာသည်။ သူ မကြာခင် ပြောတတ်သော စကားများမှာ ...

“မေ ... ဒီကိစ္စကို ကိုယ်မကြိုက်ဘူးလေ၊ ကိုယ်မကြိုက်တာကို မေ မလုပ်ရဘူး ...

“မသွားရဘူး မေ ... ကိုယ် တားရင် မေ နာခံရမယ်ဆိုတာ မေ့ ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေအောင် မှတ်ထားစမ်းပါ ...

“ကိုယ့်ကိုချစ်ရင် ကိုယ့်စကားကို နားထောင်နိုင်ရမှာမဟုတ် မေ ...၊ ကိုယ်အထင်သေးတဲ့အလုပ်ကို မေ ဘာမှ ဆက်လုပ်နေမှာလဲ”

သူက သူ့လိုအင်ကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ကာ ...

ဆန္ဒကိုတော့ နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားရက်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့စကားကို သူမ နားမထောင်သည့်အခါတိုင်း...

“ကိုယ် သိတယ် ... အစကတည်းက အပြစ်ဆိုးဆိုးတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိနေခဲ့တယ်၊ ဇွတ်တိုးခဲ့မိတာ ကိုယ့်အမှားပဲ...”

ဟု သူမ နားမလည်သော အဓိပ္ပာယ်တချို့ကို ဖော်ဆောင်ကာ အတန်တန်ညည်းတွားလေသည်။ သူ့ကို အပြစ်မြင်မယ့်သာ မြင်ရတယ်... သူမ အမှန်တကယ် ချစ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါကိုတော့ သူမကိုယ် သူမ သေချာသည်။ မသေချာတာကတော့ အတ္တကြီးသူရဲ့ ချစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အတ္တက သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းကိုတောင် လွမ်းမိုးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ သံသယများစွာကို ပိုက်ပွေ့လာရသောအခါ သူမက သူ့ကို မေးခဲ့လေသည်။

“အချစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ကို သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ် နေလို့မရအောင် တုပ်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းလား ကို ...”

(၅)

အချစ်စစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပါလိမ့်ဟု သူတို့နှစ်ဦး အချိန်ကြာမြင့်စွာ စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သံသယဖြင့် စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ကိုယ့်ဆန္ဒနှင့်ကိုယ် ရှေ့ဆက်လျှောက် ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဦး၏ ချစ်သူဘဝကို တစ်ဦးက ခံယူရင်း ပေါက်ကွဲ လှဆဲဆဲ အခြေအနေတစ်ခုသို့ ဦးတည်ခဲ့ကြသည်။ သို့နှင့် မိုးသက်လေ ဝေဝေတိုက်သောတစ်နေ့တွင် သူက စတင်၍...

“ကိုယ်တို့ နောက်ဆုံးစကား ပြောကြရအောင်...”

ဟု ကမ်းလှမ်းလာခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ ကြိုတင် မျှော်လင့်ပြီးဖြစ်သော သူမကလည်း...

“ကောင်းပြီ...”

ဟု အေးစက်စွာ တုံ့ပြန်စကားဆိုနိုင်ခဲ့သည်။

(၆)

အဲဒီနေ့က ထူးခြားစွာပင် ကောင်းကင်ထက်တွင် ဝိမ့်ညိုတိမ်မည်းများ ကြီးစိုးနေခဲ့သည်။ သူက စတင်စွဲချက်တင် နေသည်မှာ...

“မေ ... ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်မယုံနိုင်တော့ဘူး။ မာနနဲ့မွမ်းမံထားတဲ့ အချစ်ဆိုတာ အချစ်စစ်မဟုတ်နိုင်ဘူး။ မေက မာနကြီးလွန်းတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလွန်း တယ်။ ကိုယ့်ဆန္ဒကို မေ နည်းနည်းလေးမှ ထည့်သွင်း မပေးဘူး။ မေ ... တစ်ခုသိထားသင့်တာက အချစ်စစ် ဆိုတာ ချစ်သူက တောင်းဆိုရင် ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်တွေ အားလုံးကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ရတဲ့အထိ သတ္တိရှိရတယ်” “ကို မေ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာကလည်း မေ မယုံနိုင်တော့ဘူး”

www.burmeseclassic.com

၆၂ ပုညခင်

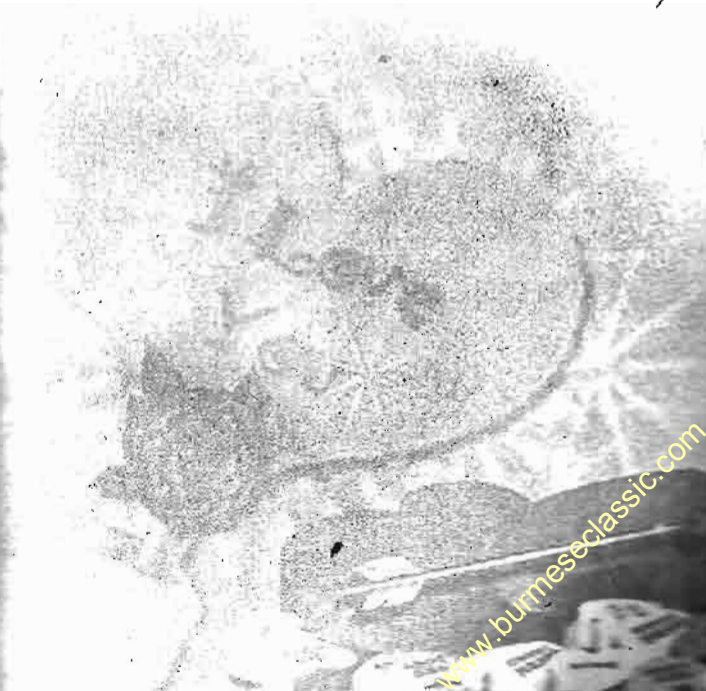
တာ ကြာပါပြီ၊ အတ္တနဲ့မွမ်းမံတဲ့ အချစ်တွေကိုပဲ မေ
ရခဲ့တယ်။ ကိုအတ္တက တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း မေက
နေပေးရမှာလား ကို၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ
ပုံသွင်းရမှာ၊ ကိုယ် ပုံသွင်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာလို့ စိတ်
တိုင်းမကျနိုင်တာဟာ အချစ်စစ် ဟုတ်ပါ့မလား၊ အချစ်စစ်
ဆိုတာ ချစ်သူက သူ့ပင်ကိုအနေအထားအတိုင်း ရှိဖြစ်နေ
တာကို ကိုယ့်အတ္တနဲ့နှောင်ဖွဲ့ဖို့ မကြိုးစားဘဲ ချစ်မြဲချစ်နေနိုင်
ရတယ်”

အချစ်စစ်ဆိုတာကို သူတို့အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆို
ခဲ့ကြသည်။ ဘယ်သူမှန်သည်။ ဘယ်သူမှားသည်ဆိုတာကိုတော့
အဆုံးအဖြတ်မပေးနိုင်ခဲ့ကြပါ။ အငြင်းပွားမှုများရဲ့အဆုံးမှာတော့
တည်းတည်းလေး ကျန်နေသေးသော သံယောဇဉ်ကို ‘လမ်းခွဲ
ကြပါစို့’ဟူသော စကားလုံးဖြင့် နှစ်ဦးသဘောတူ ဖြတ်တောက်
ခဲ့ကြသည်။ သေချာတာကတော့ သူတို့နှစ်ဦးလုံး အချစ်စစ် မရခဲ့
ကြသလို၊ အချစ်စစ်ကိုလည်း မပေးနိုင်ခဲ့ကြခြင်းတည်း ... ။

၁၉၉-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ- Fashion Image
၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၇၅၀၆)

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

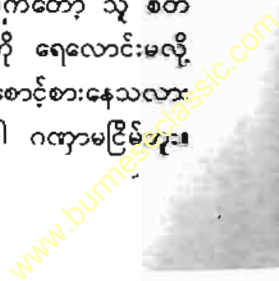

မျှော်လင့်ခွင့်

(၁)

သင်္ကြန်သီချင်းတွေ ဟိုကဖွင့် ဒီကဖွင့်နဲ့ မကြာခင်
 သင်္ကြန်ကျတော့မှာကို သတိပေးနေသလိုပဲ။ အိမ်က တူတွေ
 ကျမတွေကလည်း သင်္ကြန်ကျရင် မဏ္ဍပ်ဆောက်ဖို့ ရေပက်ခဲ
 ချက်ဖို့ကိစ္စတွေကို နားတွေအူငြီးလောက်အောင် တွတ်ထိုးတိုင်ပင်
 ကြတယ်။ အပျိုပေါက် တူမတစ်ယောက်ကတော့ သူ စိတ်
 စားနေတဲ့ ဟိုဘက်အိမ်က ကောင်လေးကို ရေလောင်းမလို့
 ... ဟိုက လာလောင်းတာကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေသလား
 ... မသိဘူး။ ကြည့်ရတာ လူရောစိတ်ပါ ဂဏှာမငြိမ်ဘူး။

သင်္ကြန်သီချင်းတွေဖွင့်ထားပြီး ပြုံးပြုံးလေး ငြိမ်နေတာကို စိတ်တိုင်း မကျစရာ မြင်မြင်နေရတယ်။ ခုလိုအချိန်မျိုးဆို 'ဒေါ်မမမိုး' တို့ကတော့ စိတ်တိုရစမြဲပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို စိတ်တိုတာကိုလည်း လူမသိစေချင်ဘူး။ စိတ်တိုတာကို လူမသိအောင် ငြိမ်နေရလေ စိတ်ဓာတ်ကကျလေပဲ။ သင်္ကြန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်မျှော်လင့်မိတာကတော့ အခါခါပဲ။ မသေခင် ကလေးမှာပေါ့... ဘယ်နိုင်ငံမှာမှ မရှိတဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ သင်္ကြန် ရက်တွေမှာ သွေရာပါမယ့် ကြည့်နူးမှုကလေးတစ်ခုကို ခံစားရယူ သွားချင်သေးတယ်။ ကိုယ့်ပုံဆွဲဆီကနေ မွှေးပျံ့အေးမြတဲ့ ရေအေးအေးကလေးဟာ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ဆီ ခပ်သာသာလေး လျှောတိုက် စီးဆင်းသွားမယ်။ ကိုယ်ကလည်း အထိတ်တလန့် ဟန် ကလေးနဲ့ ကျေနပ်မှုကို ဖုံးဖိ၊ ကိုယ့်ဆံပင်တွေကို သိမ်းဆည်းရင်း ကိုယ့်ကို ရေစင်ပက်ဖျန်းသူကို မော့ကြည့်မယ်။ အဲဒီအခါ ငွေဖလား ကလေးကိုင်ပြီး ကိုယ့်ကို ပြုံးငဲ့ကြည့်နေတဲ့ နှစ်သက်ဖွယ် ရုပ်ရည်လည်းရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ငြုန်းခနဲတွေ့မြင်လိုက်ရမယ်။ သေပြီလို့ထင်ရတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားတွေဟာ တဆတ်ဆတ် ခုန် လှုပ်ပူဇွေးလာမယ်။ ကဲ ... ဘယ်လောက် ကဗျာ ဆန်လိုက်တဲ့ တွေ့ဆုံမှုကလေးလဲ။ သင်္ကြန်ကို ချစ်မြတ်နိုးလှတဲ့ ကိုယ်ဟာ ဒီလိုသင်္ကြန်ရက်တွေမှာ ကိုယ့်ကို ချစ်မြတ်နိုးမယ့် ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ စတင်ဆုံစည်းခွင့်ရချင်တယ်။ ဒါဟာ သင်္ကြန်တိုင်းမှာ လူမသိသူမသိ ကျိတ်ပြီး တောင့်တခဲရတဲ့ဆန္ဒ တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်ဆို ဒေါ်မမမိုး အသက်က ဘယ်လောက်မှ ရှိသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သုံးဆယ်ကို တော်တော်လေး စွန်းလာပြီဆိုပေမယ့် လေးဆယ်မပြည့်သေးတဲ့အတွက် သိပ်ပြီး ရင့်ရော်နေပြီလို့ မဆိုနိုင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူတချို့ကတော့ သိပ်ခက်တယ်။ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိကြဘူး။ သူတို့ သုံးနှုန်းလိုက်တဲ့ အခေါ်ဝေါ်တစ်ခုဟာ တစ်ဖက်သားကို ဘယ်လောက် ထိခိုက်နှစ်နာစေမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားကြဘူး။

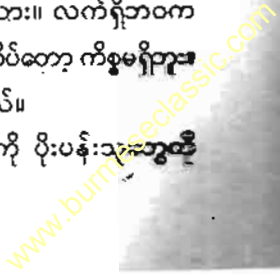
“အန်တီ... နေကောင်းပါရဲ့လားရှင်”

“အန်တီမိုး ဝလာလိုက်တာနော်... ဝိတ်လျှော့ပါဦး၊ အသက်ကြီးပြီဆို ဒီလိုပဲ အဆီက တက်တက်လာတယ်။ အစားအသောက်နဲ့ လှေ့ကျင့်ခန်းနဲ့ညှိပြီး ထိန်းထားနိုင်မှ တော်ရဲ့ ကျမယ်...”

www.burmeseclassic.com

ဒီစကားတွေကို မနည်းအောင်အည်းသည်းညည်း
ခံပြီး နားထောင်ရတယ်။ အပြုံးကလေးနဲ့ ဣန္ဒြေမပျက် ခေါင်းညိတ်
နေရတယ်။ ဒေါသကိုတော့ မနိုင်ရင်ကာ မျိုမျိုချနေရတယ်။
ကိုယ်က သင်္ဘောထားကြီးသူ၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသူလည်း ဖြစ်ချင်
သောတာပိုင်း။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့အလိုမကျမှုတွေကို အပေါ်ယံ
အထောက်အပံ့နဲ့ ဆွဲဆွဲအုပ်ထားရတယ်။ ဘယ်နှယ် ... ဒီအရွယ်ကို
အနိတိ ခေါ်ရလား။ ဝကာမှဝရောပဲ။ ကိုယ့်မျက်နှာက ပြည့်ပြီး
ဝိုင်လာတာ၊ မေးနှစ်ထပ်ထွက်လာတာကလွဲရင် ဇရာရဲ့ အရေး
အကြောင်းတွေ သိပ်မရှိသေးပါဘူး။ မမလိုခေါ်ရင်လည်း ရသားနဲ့။
ကိုယ့်ရဲ့ အလိုမကျမှုတွေမှာ ကိုယ့်အပေါ် တဖြည်း
ဖြည်း ပြိုကျလာတယ်။ ကိုယ် တော်တော်အရွယ်လွန်နေပြီလား
လို့ ကိုယ့်ဘာသာ ကျိတ်တွေးရင်း စိတ်ဓာတ်ကျလာတယ်။
ဒီကြားထဲ ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေကလည်း
ကိုယ့်ကို တွေ့ရင်များဖြင့် ပြုံးစနဲ့နဲ့ ရုပ်တွေနဲ့ ...
“အပျိုကြီးတို့ကတော့ လှလို့ ဝလို့ ဘယ်တော့ စားရမှာလဲ”
လို့ ကျီစယ်ကြပြန်သေးသည်။ သူတို့စကားလုံးတွေ
မိနီးနှိပ်စက်လို့ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ်လည်း တဖြည်းဖြည်း ချွတ်
လာတယ်။ မကြာ မကြာ နုံးခွေမောပန်းပြီး ခေါင်းပဲကိုက်ချင်သလို
နှလုံးရောဂါပဲ ဖြစ်ချင်သလို၊ စိတ်ကစဉ်းကလျားပဲ ဖြစ်နေတော့
သလိုလို့ ငေးတိ ငေးမွိုင်ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။ ရောဂါ ဖြစ်
စမ်းသပ် ကြည့်တော့လည်း ဘာမှ မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ဒီတော့
လူတွေက တစ်မျိုးပြောကြပြန်တယ်။

“အပျိုကြီး နေမကောင်းဘူးလား ... ခမည်းလိုပြီထင်တယ်”
ကဲ ... မေးပုံကိုက ကြားလိုကောင်းကြသေးရဲ့လား၊
တော်တော် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။
“ဒီမှာ မရလို့မယူတာ မဟုတ်ဘူးနော် ... မယူလို့ မရတာ”
အဲဒီလို အပြုံးကလေးနဲ့ ပြန်ပြန်ပြောနေရပေမယ့်
စိတ်ထဲကတော့ နာလှပြီ။ တကယ်တော့ ဖူးစာရေးနတ်မင်းဟာ
ဘမင် မျက်စိလျှမ်းနေသလားလို့တောင် ထင်ရရဲ့။ အသက်
ဆေးဆယ် နီးနီး ခပ်ဝဝမိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဖူးစာဖက်ဆိုတာ
မရှိနိုင်တော့ဘူးလားလို့ တစ်ခါခါ နာနာကျင် တွေးမိပြန်တယ်။
ဒါဟာ ကိုယ့်ကို အိမ်တွင်းအောင်းစေခဲ့တဲ့ မိဘ
ဆွေရဲ့ အပြစ်လား။ ကိုယ့်ရဲ့ သတ္တိမရှိမှုတွေကြောင့်လားလို့ စဉ်းစား
မိပြန်တယ်။ ကိုယ့်မိဘတွေက ကိုယ့်ကို တက္ကသိုလ်ပေးတက်ခဲ့
ဆဲမယ့် နေ့တိုင်းအကြိုအပို့ လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ဘယ်ကိုမှ တစ်ယောက်
ဆည်း ပေးမလွှတ်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ကလည်း စည်းကမ်းတွေကို
ဆန့်ကျင်ဖို့ သတ္တိမရှိခဲ့ပါဘူး။ မိဘလက်ထက်မှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
အရရက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်မှာကိုလည်း
ကြောက်ရသေးတယ်။ ‘အိမ်ထောင်ကျခြင်း’ဆိုတာ ကြောက်စရာ
အဘင်းတဲ့ အပြောင်းအလဲတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ လက်ရှိဘဝက
အဘင်းနေတော့ ဒါထက် ပိုမကောင်းလည်း သိပ်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး။
အပိုင်းမှာကိုတော့ အင်မတန် ကြောက်ရတယ်။
ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကိုယ့်ကို ပိုးပန်းသူးသွားစဉ်

အပေါ်စီးကနေ ငြင်းပယ်နိုင်ခဲ့တာဟာ တော်တော်ကျေနပ်ဖို့ အကောင်းသား။ ကိုယ့်ကို စွဲလမ်းကြသူတွေဟာ ...

“အိုး... မေဘရဏီလို ငွေပန်းချီတောင် လက်မှိုင်းချရသကဲ့သို့ မမမိုး...”

ဆိုတဲ့ ဝင်းဦးသီချင်းကို ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာ အထပ်ထပ် အခါခါ ဆိုလားဆိုရဲ့။ အဲဒီကာလတွေတုန်းကတော့ သင်္ကြန်ဆို ကိုယ်က ကိုယ့်ကို ရေလောင်းချင်သူတွေကို ရှောင်ရှားတဲ့အနေနဲ့ အိမ်တွင်းပုန်းနေရတယ်။ သူများတကာ ပေါပေါသောသော ရေလောင်းခံနေကြတဲ့အချိန်မှာ သင်္ကြန်ဆို ရေစိုမခံတဲ့ ကိုယ့် ကို သူတို့က ပိုပြီး ရေလောင်းချင်ကြတယ်။ ကိုယ့်ကို ရေလောင်းခွင့်ရဖို့ ဟိုက လှည့်ချောင်း၊ ဒီက လှည့်ချောင်းနဲ့။ ရှောင်ရပုန်းရတာ သိပ်ကျေနပ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့ သူကျမှပဲ ရေလောင်းခံမယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကို ပထမဦးဆုံး ရေလောင်းခွင့်ရတဲ့သူ ဖြစ်စေရမယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားခဲ့ပါတယ်။

(၃)

ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်တွေကုန်ဆုံးပြီး သင်္ကြန်တွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတယ်။ ကိုယ် ပြုန်းခနဲ သတိထားမိတဲ့အချိန်မှာတော့ ကိုယ်ဟာ သိသိသာသာ ဝါဖိုးနေပြီး နုပျိုခြင်းတွေကလည်း မသိမသာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ပါပြီ။

ကျောင်းပြီးကတည်းက ဘယ်မှာမှလည်း အလုပ်မဝင်ဘဲ အိမ်ထဲမှာ အငြိမ်းစား ဇိမ်ရိုရို နေနေရတဲ့ ကိုယ့်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာဆိုလို့ အိမ်ကလူတွေရယ်၊ အဆက်အသွယ်မပြတ် သေးဘဲ ကျန်နေသေးတဲ့ သူငယ်ချင်းတချို့ရယ်၊ အအိပ်ရယ်၊ အစားရယ်၊ အဝတ်အစားရယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဖေနဲ့အမေကလည်း အသက်တွေကြီးလာပြီ။ တစ်နေ့ ဓာတ်နေ့ ဘုရားခန်းထဲမှာ အေးအေးလူလူ နေနေကြတယ်။ ကိုယ့်အိမ်တွေ၊ ညီတွေ

www.burmeseclassic.com

အစ်ကိုတွေ အားလုံးလည်း အိမ်ထောင်ရက်သားကျသွားကြပြီ။
ကိုယ်တို့အိမ်မှာ တူတွေ တူမတွေရဲ့ ရယ်သံ၊ ငိုသံ၊ ဝုန်းခိုင်းကျ
သံတွေနဲ့ အမြဲလို စည်ကားနေတတ်တယ်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ
လည်း အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီ။ သူတို့အိမ်ထောင်ကိစ္စတွေနဲ့
လုံးချာလည်လိုက်နေရတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကို အာရုံမစိုက် နိုင်ကြတော့
ဘူး။ တဖြည်းဖြည်း ဖုန်းလည်း အလာကျ၊ လူလည်း အလာကျ
ဖြစ်လာတယ်။ လုပ်စရာ အလုပ်ရယ်လို့ မယ်မယ်ရရ မရှိဘဲ
တဖြည်းဖြည်း အထီးကျန်လာတဲ့ ကိုယ်ဟာ တိဗီကြည့် လိုက်၊
ဝတ္ထုဖတ်လိုက်၊ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကို စားချင် သလောက်
စားလိုက်၊ အိပ်ချင်ရင် အချိန်မရွေး ဝင်အိပ်လိုက်နဲ့ပဲ ကိုယ်ရဲ့
အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးနေရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်ဟာ ဝသောသူ
တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတာ လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံ ခဲ့ရတော့တယ်။

တကယ်တော့ ကိုယ်ဟာ 'အပျိုစင်' ဆိုတဲ့ ဘဝကို
သိပ်ကို ဂုဏ်ယူခဲ့ရသူပါ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ရည်းစားလည်း မထားခဲ့ဖူး။
ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှလည်း လက်ပွန်းတတီး တရင်းတနှီး နေခဲ့ဖူးတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ထိလည်း ဒီသန့်စင်မှုဟာ
တည်ရှိနေဆဲပဲ။ ဒါတောင်မှ တော်တော်ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိသူ
တွေဟာ ကိုယ့်ကို 'အပျိုစင်' လို့ မတင်စားချင်ကြတော့ဘဲ 'အပျို
ကြီး' လို့ အစားထိုးပြီး ခေါ်ဝေါ်တင်စားလာကြတာ တော်တော်
ခံပြင်းဖို့ ကောင်းလှပါတယ်။

ကိုယ်ရဲ့ တူမကလေးတွေဟာလည်း အရွယ်ရောက်
ပြီး လှသွေးကြွယ်လာကြတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ကတော့ ဝဝဝ...
အန်တီကြီးဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။ ဝနေတာကလွဲရင် (အသက်

www.burmeseclassic.com

ကလေး မဆိုစလောက်ကြီးတာကလွဲရင်) ဒီတုမကလေးရဲ့ အလှနဲ့ ကိုယ့်အလှက သိပ်တော့မကွာလှပါဘူးလို့ ကိုယ်ကကျိတ်ပြီးတွေးရင်း ကျေနပ်မိသေးတယ်။ သူတို့မှာက ငယ်ဂုဏ်ကလေးကြောင့်သာ ရှိရင်းစွဲထက် ပိုလှတယ်လို့ ထင်ရတာမဟုတ်လား။ ဒီအရွယ်ဆိုတော့လည်း လှလှ မလှလှ သူတို့နဲ့ဘေးမှာ ချူချင်သူတွေ ဝိုင်းလို့ပါပဲ။

ကိုယ်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ လှည့်ဖြားမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူးထင်ပါရဲ့။ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ကျိတ်ပြီး နောင်တတွေ ရလာတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမသိဝံ့တဲ့၊ ရှက်စရာကောင်းလှတဲ့ နောင်တပဲ။ 'နောင်တ'နဲ့အတူ 'တမ်းတမှု'ကပါ တွဲပြီးပါလာတယ်။ ငြီးငွေ့မှုဆိုတဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကြီးကိုလည်း ချန်ထားခဲ့လို့ မရဘူး။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်။

“ချစ်သူဆိုတာ အားဆေးတစ်မျိုးပဲ မိုးရဲ့ ... ဘယ်လောက်ခဲစိတ်ဆင်းရဲနေပေ ... သူနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောလိုက်ရင် စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်၊ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပြီး သူ့ရဲ့အားပေးစကားတွေ နားထောင်လိုက်ရရင် အားသွားတယ်၊ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ သိလား။”

သူ့စကားက တော်တော်လေး ထူးဆန်းပြီး ကိုယ့်ကို ဖြားယောင်းနိုင်သေးတယ်။ ဒါ့ကြောင့်ပဲ ကိုယ်ဟာ ဒီအသက် ဒီအရွယ်အထိ မကြုံဖူးသေးတဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို လိုက်လာတယ်။ ဘုရားရေ ... ကိုယ်ဟာ သူတို့ထက်စာရင် တော်တော်

တုံးနေတဲ့ မိန်းမပါလား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာလည်း မချမ်းမြေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ ချောမြို့ချိုသာစကားတွေလည်း မကြားခဲ့ရဖူးဘူး။ ကိုယ့်ပါးကလေးတွေကလည်း ခုချိန်ထိ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အနမ်းကို မခံခဲ့ရဖူးသေးပါ။ ကိုယ်က ကိုယ့်အတွေးကို ကိုယ် ပြန်ရှက်သွားမိတယ်။ ဒါဟာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် တွေးသင့်တဲ့ အတွေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ လူတိုင်း ဘာမဆို တွေးခွင့်ရှိတာပဲ၊ လက်တွေ့အသုံးမချရင် ပြီးတာပဲလို့ ကိုယ်က ဘုကျကျတွေ့ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်လိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်ယောက်ကို အဲဒီလို ရေလောင်းဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့
သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အကောင်အထည် မပေါ်ခဲ့ပါဘူး။ သူ့လို
ချစ်ရတဲ့သူ မရှိတာလည်း ပါမှာပေါ့။

ခုတော့ ကိုယ်ကလောင်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့
အထဲမှာ ကိုယ့်ကို လောင်းမယ့်သူကိုသာ ကျိတ်မျှော်ရုံ ရှိတော့
တာပေါ့။ သင်္ကြန်ဆိုတာ နှစ်တိုင်း ကျနေတာပဲ။ မသေမချင်း
တော့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

(၅)

ဖြစ်များဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်ဟာ မသေခင်ကတော့
ရူးရူးမိုက်မိုက် အိမ်ထောင်ပြုပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒုက္ခရောက်ရင်
လည်း ရောက်ပစေ၊ အထီးမကျန်ရင် ပြီးတာပဲလို့ ဒီအရွယ်ကျမှ
တွေးတတ်လာတယ်။

ခုလို သင်္ကြန်ကျချိန်နီးပြီဆို ကိုယ့်နှလုံးသားဟာ
တစ်မျိုးလေး လှိုက်ဖိုလာတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကြည့်ခဲ့ရပြီး
ရင်ခုန်အားကျခဲ့ရတဲ့ 'နှလုံးသားမြို့တော်' ရုပ်ရှင်ကို ပြန်ပြန်
သတိရတယ်။ အဲဒီဇာတ်ကားထဲမှာ မို့မို့မြင့်အောင်က သင်္ကြန်
ကျတဲ့နေ့မှာ သူ တိတ်ခိုးချစ်နေရတဲ့ နေအောင်ကို ရေလောင်းဖို့
အမွှေးတွေသွေးပြီး ငွေဖလားထဲထည့်ရင်း စိတ်ကူးယဉ်နေတာများ
သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ ကိုယ် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့

ပါမလား၊ ဒါတွေ ဒါတွေကို ကိုယ်သိပ်သိချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါချည်းပဲ မေးရမှာကတော့ ရှက်ဖို့ကောင်းနေပြန်တယ်။ ဗေဒင် ဆရာကလည်း တော်တော်နဲ့ကို လိုရင်းရောက်မလာဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ်က ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ အစဖော်ပေးရတယ်။

“ဟို ... အိမ်ထောင်ရေးကံကော ဆရာ၊ ကျွန်မက အေးအေး ဆေးဆေး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အပျိုကြီးပဲ လုပ်ချင်တာလေ၊ အဲဒါ ကျွန်မဖြစ်ချင်တဲ့ အပျိုကြီး ဖြစ်ပါ့မလား၊ ယောက်ျား သနာ အနှောင့်အယှက်တွေ ဘာတွေရှိရင်လည်း စောစော စီးစီး ကြိုတင်ရှောင်ရှားရအောင် ဆရာမြင်သမျှ ဟောပေး ပါနော်”

ဒီတော့မှ ဆရာက ကိုယ့်ကို မျက်မှန်ပေါ်က အစ်ချက် ကျော်ကြည့်ရင်း ...

“သတိထား ... သတိထား ... အနှောင့်အယှက် မြင်တယ်၊ ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အရူးအမူး ချစ်ခြင်းကို ခံရလိမ့်မယ်”

“အို ... ဟုတ်လား ... ဒုက္ခပါပဲဆရာရယ် ...”
ပါးစပ်က ပူပူပင်ပင် ရေရွတ်ပြလိုက်ရမယ့် ခင်မာတော့ ဝမ်းသာလုံးကြီးဆိုသွားတယ်။

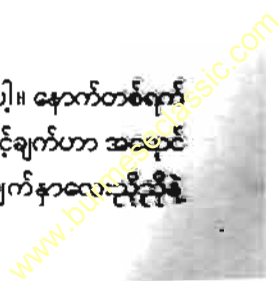
“အင်း ... အခါမလွန်ခင် တွေ့မှာပဲ”

ဘုရားရေ ... ဒါဆို ဒီသင်္ကြန်ပဲပေါ့။ နောက်တစ်ရက် နောက်ဆို သင်္ကြန်ကျတော့မှာမို့ ကိုယ့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ဟာ အလှောင် ဆောက်လာတယ်။ ဗေဒင်ဆရာရှေ့က မျက်နှာလေးညှို့ညှို့

(၆)

သင်္ကြန်ကျဖို့ နီးလာလေလေ ကိုယ်ရဲ့မျှော်လင့်ချက် တွေ ပူနွေးလာလေလေပဲ။ အချစ်ဝတ္ထုလေးတစ်အုပ်၊ ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်၊ Romance ရုပ်ရှင်လေးတွေထဲကလို အင်မတန် ကြည့်နူး ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်တွေ့ဆုံမှုကို တောင့်တမိတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်အနာဂတ်ကို သိချင်စောကပ်ပြီး ဗေဒင်ဆရာအိမ်ထဲ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ သွားမိပြန်တယ်။ ကိုယ် ဘယ်ထောင့် အိမ်ထောင်ကျမလဲ၊ ဘယ်အချိန်မှာ ချစ်သူရမလဲ၊ ဘာနေ့သားသဲ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ၊ ဘယ်လိုအလုပ်အကိုင်လုပ်တဲ့သူမျိုးဖြစ်လဲ၊ ပညာတတ်သလား၊ စီးပွားရေးသမားလား၊ ကိုယ့်ထက်အသက် ကြီးမလား၊ ငယ်မလား၊ ကိုယ်က မှီခိုရမယ့်သူလား၊ ကိုယ်က မှီခိုမယ့်သူလား၊ ကိုယ့်ဘဝတစ်သက် အိမ်ထောင်ရေး ကံကော

၈၀ ပုညခင်

ထပြန်လာခဲ့တဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာဟာ ဖေဒင်ဆရာကို ကျောခိုင်းသလို
တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဝင်းပကြည်လင်သွားခဲ့ရတယ်။

(၇)

သကြိန်ကျပြီ။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်။ သကြိန်
လက်ဆေးမိုးလည်း ရွာ၊ ပိတောက်တွေလည်း အပြိုင်းအရိုင်းပွင့်
လို့ပေါ့။ မျှော်လင့်ရတာ မောလို့တောင် လာပြီ။ အိမ်ရှေ့မှာ
မဏ္ဍပ်ထိုးတာမို့ ရေပက်ခံကားတွေဆီက အသံတွေ၊ သီချင်းသံ
တွေ ပွက်လောရိုက်နေကြတယ်။ တူ့တူမတွေကလည်း မဏ္ဍပ်ဆီမှာ
သောင်းကျန်းနေကြတယ်။ ပထမတစ်ရက်ကတော့ အဲဒီ မဏ္ဍပ်
ဆီမှာ ရေသွားပက်မို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ... ကိုယ်
ခြေတစ်ဖက် မလှမ်းခင်ကတည်းက ...

“သမီး ... ဥပုသ်စောင့်ရမယ်နော်၊ သူများတကာ လင်နဲ့
သားနဲ့ နောက်ဆန်ငင်နေတဲ့အချိန်မှာ သမီးက နေ့လယ်
ကြောင်း အေးအေး တရားအားထုတ်နိုင်တာ သိပ်ကံအောင်
တယ်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကိုယ် မငြင်းရဲဘူး။ မဏ္ဍပ်မှာ ရေသွားပက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကို ချုပ်ထိန်းထားလိုက်ရတယ်။ နှစ်ရက်တိတိ ဥပုသ်စောင့်ရတယ်။ သုံးရက်မြောက်နေ့မှာတော့ ကိုယ့်အတွက် ထွက်ပေါက် တစ်ခုတွေ့သွားပါတယ်။ ရေပက်ခံထွက်ထားတဲ့ ကိုယ့်တူ မလေးဟာ အအေးမိပြီး ဖျားနေခဲ့တယ်။ ဖျားပေမယ့်လည်း အိမ်ထဲမှာ မနေချင်တဲ့ တူမလေးက ကိုယ့်ကို အကူအညီလာတောင်းတယ်။

“အန်တီ မိုး ... သမီး ... အပြင်ထွက်ပြီးထိုင်နေချင်တယ်။ သူများတွေ ရေကစားတာကို လှမ်းကြည့်နေမယ်လေ။ သမီး တစ်ယောက်တည်းဆို သူများတကာ ရေလာပက်ရင် ပြန်ဖျားနေမှာစိုးလို့ အန်တီမိုးပါ လိုက်ထိုင်စောင့်ပေးနော်။ ရေပက်တဲ့သူလာရင် သမီး နေမကောင်းကြောင်းပြောပြီး ဝေးပေးပေါ့”

ကိုယ် ခပ်မြန်မြန် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး မှန်လည်းကြည့်ရသေးတယ်။ ပီတောက်တွေလည်း ဝေနေအောင် ပန်လိုက်တယ်။

ခြံဝန်းတံခါးဝလေးနားမှာ ကိုယ်က ရှေ့နားကျကျ၊ တူမကလေးက နောက်နားကျကျထိုင်ပြီး သူများတကာ ရေကစားနေတာကို ထိုင်ကြည့်နေလိုက်ကြတယ်။

အဲဒီအခိုက်မှာ အဲဒီအခိုက်မှာပေါ့။ တကယ်ပေါ့ ... ကိုယ်မျှော်လင့်တောင့်တနေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟာ မယ့်နိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် ကိုယ့်ဆီတည့်တည့် ဦးတည်လာခဲ့တယ်။

အခါမလွန်ခင်လေး... အခါမလွန်ခင်လေးပါပဲ...

သူဟာ အင်မတန်ကြည့်ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ထက် တော်တော်ကလေး ငယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အချစ်မှာ အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားမရှိဘူး။ ဗေဒင်ဆရာဟောသလိုပဲ။ ကိုယ့်ထက် အတော်ကလေး ငယ်ရွယ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်။ သူဟာ ဆိုဘက်ခြံဝန်းထဲကနေ ကိုယ့်ကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့တယ်။ သူ့သက်ထဲမှာလည်း ငွေဖလားကလေးတစ်လုံး ကိုင်လို့။ ကိုယ့်မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းကနေ သူ့ကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ သူက အေးကြီးကနေ ကိုယ့်ကို ပြုံးပြနေခဲ့တယ်။ ကိုယ် ပြန်ပြုံးရမလား။ မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့လိုက်ရမလား မဝေခွဲခိုင်ခင်မှာပဲ သူဟာ နီယံဆီ လှမ်းလာနေပါပြီ။ သေချာတာကတော့ သူ ပြုံးပြနေတာ နီယံကိုပါပဲ။ သူ့ဦးတည်ချက်ဟာ ကိုယ်ပဲ။ ကိုယ်ဟာ ဆောက်အည်ရာမရလောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားလာခဲ့တယ်။ သူ့ခြေလှမ်းဆွဟာ ကိုယ့်ဆီ တရွေ့ရွေ့နီးကပ်လာခဲ့ပြီ။ နောက်တော့ သူက နီယံရှေ့မှာ ရပ်တုတ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ ...”

အို... ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ချစ်ပါသလဲ။ သူဟာ အပြုံးကလေးနဲ့အတူ ခေါင်းကလေးတောင် ညှက်လို။ ခွင့်ပြုပါတယ်ကွယ် ... ခွင့်ပြုပါတယ်။ ကိုယ် ... ဒါကိစ္စအာရုံနေခဲ့ရတယ်။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အခါခါခေါင်းညိတ်နေပေမယ့် ခြင်္သေ့

သဏ္ဍာန်က: ထုံဟုန်ပြီး သူ့ကို တအံ့တဩ မော့ကြည့် မိတယ်။ သူက နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းညွတ်ပြီး ပြုံးပြလိုက် ပြန်တယ်။

“အန်တီတူမလေးကို ရေလောင်းချင်လို့ပါ ... ခွင့်ပြု ခင်ဗျာ”

ရုတ်တရက် ကိုယ်ဟာ ဆွံ့အ, ငြိမ်သက်သွားတစ် ယောင်ယောင်ကမ်းကမ်းနဲ့ ခေါင်းညှိတ်လိုက်မိသလားတောင် မ ပါဘူး။ ကောင်လေးဟာ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ လို့ ခပ်တိုင်း ပြောပြီး တူမလေးဆီ လှမ်းသွားနေတယ်။ ကိုယ်က ရုတ်တရက် သတိပြန်ဝင်လာပြီး ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်မိတယ်။

“ဒီမှာ သူငယ် ... သူ နေမကောင်းဘူးကွယ်”

ကိုယ့်စကားတောင် ကောင်းကောင်း မဆုံးမ ပါဘူး။ တူမလေးရဲ့ အသံချို့လွင်လွင်ကလေးကို ကြားလို့ ရတယ်။

“ရပါတယ် အန်တီ ဖိုးရဲ့... သမီး နေကောင်းနေပါ”

ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက် ပလီပလာနိုင်လို့ သလဲလို့။ ကောင်လေးက သင်္ကြန်ရေထဲမှာ အမွှေးရည်တွေ အပြိုးတွေကော ရောထည့်ပြီး တူမကလေးရဲ့ ပခုံးပေါ်ထဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လောင်းချနေခဲ့တယ်။

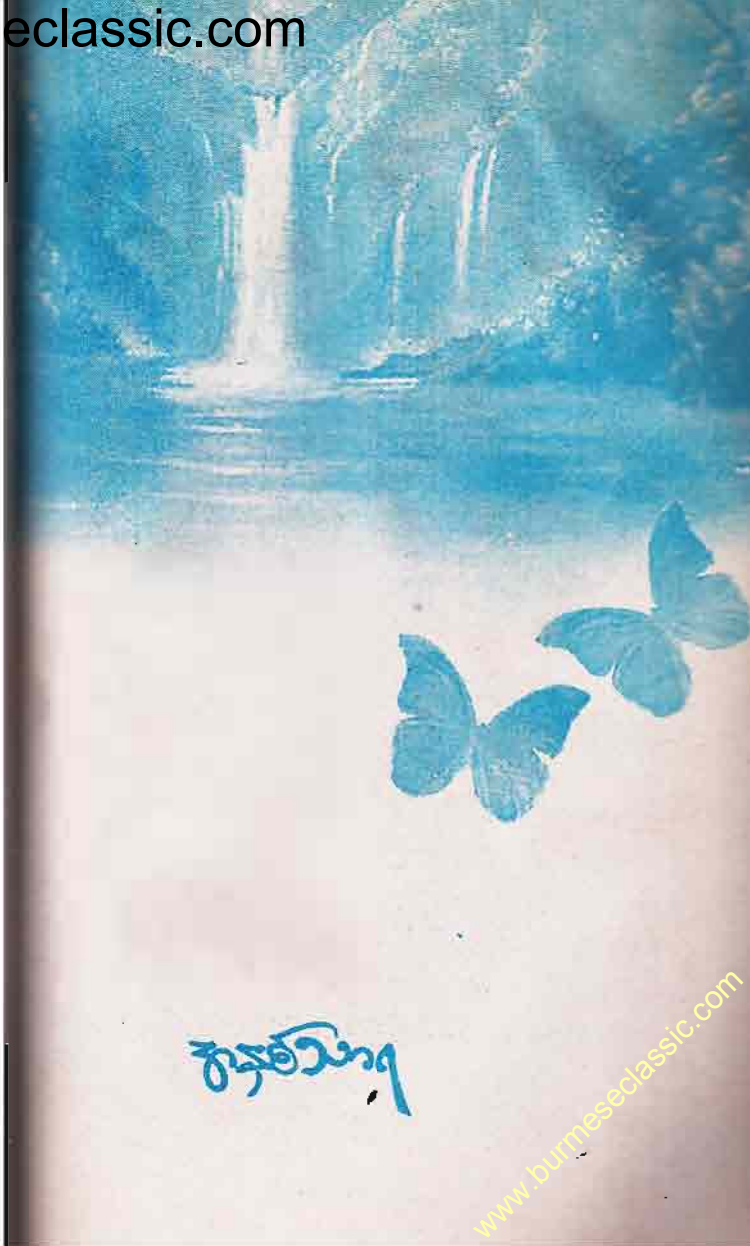
ကိုယ်လည်း အဲဒီရှေ့ကနေ ချာခနဲလှည့်ထွက် ခဲ့တယ်။ လောကကြီးဟာ တော်တော် မမျှတဘူး။ ဒီအမှု အပျိုကြီးတွေကို တကူးတက ရေလှာမလောင်းရဘူးလို့ ဘယ်

တားမြစ်ထားသလဲ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သင်္ကြန်ဟာလည်း ကိုယ့်အပေါ် တရားမမျှတခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်တွေထို့ အခါမလွန်ခင်မှာပဲ လွှင့်ပစ်လိုက်မိပါတော့တယ်။

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၇၅၀၀မဂ္ဂဇင်း)

www.burmeseclassic.com

အောင်

အနှစ်သာရ

(၁)

သူသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် 'လူဆိုးလေး' အဖြစ်
ကျော်ကြားသော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူကတော့
သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ဘယ်လိုပဲ သတ်မှတ်သတ်မှတ် ဂရုမစိုက်
ထုတ်ချေ။ အရေးကြီးသည်မှာ သူ့လုပ်ချင်ရာ လုပ်ခွင့်ရဖို့သာ
ဖြစ်သည်။ သူက လွတ်လပ်ခွင့်ကို အင်မတန် မြတ်နိုးသူလည်း
ဖြစ်ရာ သူ့ကို ဘောင်ခတ်သူများအား သူ့ အလွန်မုန်းတီးလေ
သည်။

“ဟဲ့ ... ကောင်လေး ... ဒါက ဘယ်ကိုကြွမြန်းဖော်စဉ်း

မလို့လဲ၊ တစ်ခါမှ အိမ်ကပ်တယ်ရယ်လို့ကို မရှိဘူး၊
ခြေထောက်က ဗွေပါတယ်ထင်တယ်၊ သွားချင်ရာသွား...
ပေါင်းချွင်တဲ့သူတွေနဲ့ပေါင်း... ဒီလိုသာဆို ပျက်စီးမှာ
မြင်ယောင်သေးတယ်”

သူ့ကို အဲဒီလို ငေါက်ငမ်းသည့်စကားဆို သူက
ပို၍ မနာခံချင်ပေ။ ဘယ်မသွားရ၊ ဘာမလုပ်ရ၊ ဘယ်သူနဲ့
မပေါင်းရဟူသော ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်မှုများကို သူက ဘာတစ်ခု
မှ မနာခံဘဲ ဖောက်ဖျက်ခဲ့သည်ချည်းသာဖြစ်သည်။ သူ့အတွက်
ကမ္ဘာလောကဆိုတာ သူ့မိဘတွေ ကန့်ထားတဲ့ ဘောင်ကလေး
ထဲမှာသာ ရှိတာမဟုတ်ချေ။ သူ့တွေ့ရှိထားတဲ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ
အင်မတန်ကျယ်ဝန်းပြီး လွတ်လပ်လှပါသည်။ သူ ပျံသန်းချင်တိုင်း
ပျံသန်းဖို့ လုံလောက်နေသော ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ သူက လွတ်လပ်မှု
တောင်ပံတွေကို စိတ်တိုင်းကျ ဖြန့်ကျက်ပျံသန်းပစ်လိုက်ချင်သေး
သည်။ သူက လူငယ်ပီပီ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို တပ်မက်သည်။
သာယာမှုတွေကို လိုလားသည်။ သူသည် အချုပ်အနှောင်ကင်းသော
သာယာမှုတွေကို တစ်စတစ်စ ရှာဖွေတတ်လာလေသည်။

ပိုက်ဆံရှိသော ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်အတွက်
စိတ်ကျေနပ်စရာ သာယာမှုတွေကလည်း များပြားလှချေသည်။
Disco Light ရောင်စုံကွန့်မြူးသော ကပွဲခန်းမများတွင် သူ
ကျက်စားတတ်လာသည်။ နောက်တော့ ကာရာအိုကေဆိုင်းများ၊
ခေါင်းလျှော်ခန်းမများ၊ ခန္ဓာကိုယ်ရော စိတ်အညောင်းပါ ပြေအောင်
စီရင်ပေးနိုင်သော နေရာများသို့ သူ ခြေဦးလှည့်တတ်လာသည်။

... အရာရာဟာ ပျော်စရာပဲ။ လွတ်လပ်မှုအရသာဟာ အင်မတန်
မြိန်သည်။ လူ့ဘဝရဲ့ အရသာကို သူက တာဝန်ယူမှုကင်းစွာ၊
အချုပ်အနှောင်ကင်းစွာ ခံစားဖို့ကိုသာ စိတ်အား ထက်သန်နေ
သည်။ စိတ်ရွံ့စရာ သံယောဇဉ်အတွယ်အတာ ကိစ္စတွေကို သူ
ငြင်းနည်းလေးမှ ထည့်မစဉ်းစားခဲ့ပေ။

www.burmeseclassic.com

ဝယ်ယူထားသော ခမ်းနားလှပသည့်တိုက်ကြီးထဲတွင် သူ တစ်ဦး တည်းသာ (အခြွေအရံ အစေအပါးများဖြင့်) ဇိမ်ကျကျ နေထိုင် လေသည်။ နယ်တွင်နေသော သူ့မိဘများကတော့ သူ့ထက် စောစီးစွာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သော သူ့အစ်မ၏ သားသမီးများကို ချစ်ခင်တွယ်တာစွာ သူ့အစ်မ မိသားစုနှင့်သာ အတူနေထိုင် လေသည်။ သူ့မိဘများက သူ့နေပုံထိုင်ပုံကို သဘောမကျသကဲ့သို့ သူကလည်း သူ့လွတ်လပ်မှုတွေကို အချိန်တိုင်း ထိပါးနေနိုင်သည့် သူ့မိဘများနှင့် အတူတကွနေထိုင်ဖို့ ဆန္ဒပြင်းပြမရှိခဲ့ချေ။

သို့သော် သူ့အသက် (၃၅)နှစ်ပြည့်ပြီး နောက်ပိုင်း

စကား သူသည် ထူးဆန်းသည့်ဝေဒနာတစ်မျိုးကို မသိမသာ ဆားလာရလေသည်။ ထိုဝေဒနာကို ဘာရယ်လို့အမျိုးအမည် ဆက်မည်ဆိုတာကိုတော့ သူတိတိပပ မသိပေ။ သူသည် သူတစ်ချိန် အတစ်ရှိုက်မက်မက် လိုလားတပ်မက်ခဲ့သော သာယာမှုများကို မတွေ့မြင်ရတော့ဘဲ ရိုးအိပြီး ငြီးငွေ့လာကာ ကြာသောအခါ ရွဲရှာ၍ အာမိသည်။ ထိုသာယာမှုများက သူ့စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းမှု မပေး ဆဲလားဆိုတာကို သူ သတိပြုမိရလေသည်။ သူသည် သာယာ မိမိတို့ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းတုန်းခဏတွင်သာ ပျော်ရွှင်သည်ဟု ထင်ရ လာလည်း ထိုအချိန် ကုန်ဆုံးလျှင် စိတ်ပျက်၍သာ ကျန်ခဲ့ရလေ သည်။ သူ့ဘဝသည် တဖြည်းဖြည်းတိတ်ဆိတ်၍ လာကြောင်း သူ သတိထားခဲ့မိပြီ။ သူ အိမ်ပြန်လာချိန်တွင် သူ့အိမ် ပြန်ရောက်ချားစဖွယ် လူသူကင်းရှင်းတိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည့် အချိန်မှတူးဖြင့် တံခါးထဖွင့်ပေးသော အိမ်ဖော် လင်မယားမှအ

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူသည် လူငယ်ဘဝကို သက်သော သက်သာ(လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ) ဖြတ်သန်းရင်း အသက် ၁၈ တဖြည်းဖြည်း ကြီးရင့်လာခဲ့သည်။ သူသည် သူ့လိုချင်သည့် ပျော်ရွှင်မှုများကို ငွေဖြင့်သာ လဲလှယ်၍ရကြောင်း သိနားလည် ခဲ့သူဖြစ်၍လည်း ငွေရှာခြင်းအလုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ လုပ် သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန် တစ်ခုကို ထူထောင်နိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့ သည်။ လက်ဖျားတွင် ငွေသီးနေသော သူ့ဘဝတွင် မရတာတွေ လို့ ဘာမှ မရှိခဲ့ချေ။ သူ့တွင်ရှိသော ငွေများက အရာရာကို ဖြေ ယောင်းနိုင်လေသည်။ သူသည် ထိုဘဝကို ကျေနပ်ရင်းငြိမ်း နှစ်တွေအတော်ကြာကြာ ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။ သူ့ဝင်ငွေ

www.burmeseclassic.com

သူ့တွင် နွေးထွေးစွာကြိုဆိုမည့်သူ မရှိချေ။ သို့သော် သူက သူ့ကိုယ်သူ အထီးကျန်လှပြီဟုတော့ ဝန်မခံချင်ပေ။ သူ့သည် သူ့စိတ်တွင် ဇစ်ဇာတိသော ဘာမှန်းမသိသည့် ကွက်လပ်တစ်ခုကို ဖုံးတှယ်လိုစိတ်ဖြင့် ကက်ဆက်ကို သံကုန် မြင့်၍ဖွင့်ခြင်း၊ ဝိဒိယို တစ်ကားပြီးတစ်ကားကြည့်ခြင်း၊ သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာမှုပေးနိုင်မည် ဟု ထင်ရသော မိန်းကလေးများနှင့် ဖုန်းပြောခြင်းတို့ဖြင့် အစားထိုး ဖြေဖျောက်ရလေသည်။

သူက သူ့ရဲ့အချိန်များကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကုန်ဆုံး နေရဆဲ တစ်နေ့တွင် သူ့မိဘများက သူ့ကိုခေါ်ယူကာ နားချ တိုက်တွန်းလေသည်။

“မင်းလည်း မငယ်တော့ဘူး သား ... အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့ အချိန်ကိုတောင် တော်တော်လေး လွန်ခဲ့ပြီ။ ဒီအရွယ်ဟာ ကိုယ့်ဇနီးမယားနဲ့ ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ မိသားစုဘဝလေးထဲမှာ စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိနေရမယ့်အရွယ်ပဲ။ သားမှာ ငွေကြေး ဥစ္စာလည်း ပြည့်စုံနေတာပဲ မဟုတ်လား။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အခက်အခဲလည်း ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ဖေဖေတို့ကတော့ လောဘကြီးတယ်ပဲပြောပြော ... မြေးလေးတွေ ထပ်လိုချင် သေးတယ် သား ...”

သူက သူ့အဖေစကားအတွက် ထိတ်လန့်သွားကာ ...

“ဟာ ... စိတ်ရွပ်စရာကြီးပါ အဖေရာ၊ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် ကျွန်တော့်လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးသွားတော့မှာပေါ့။

မိန်းမဆိုတာမျိုးက ယောက်ျားကို ‘အိမ်’ဆိုတဲ့ ထောင်ထဲမှာပဲ အမြဲထည့်ချုပ်ထားချင်ကြတာ”

“လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် တာဝန်ယူမှုဆိုတာရှိတယ် သား၊ မင်းက ဘာတာဝန်မှ မယူချင်ဘဲ ပေါ့ပျက်ပျက်ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းမှာ ငွေရှာနိုင်တာကလွဲရင် လူ့ဘဝရဲ့အနှစ်သာရတွေ ပျောက်ဆုံးနေတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ မင်း ဒီတစ်ကြိမ် တော့ မိဘစကားနားထောင်ပါ။ မင်းကို သင့်တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ငါတို့ စီစဉ်ပြီးပြီ”

နောက်ဆုံးတော့ သူသည် သူ့အဖေစကားကို မနာခံ ချင်ဘဲ နာခံလိုက်ရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အောင် ချနေသော အသံဗလံ၊ အိမ်ဖော်တွေကို ဩဇာပေးနေသော အသံများကို ကြားရတတ်လေသည်။ သူ့ဘဝသည် မပျော်ရွှင်သော်လည်း အနည်းငယ်တော့ စိုပြည်လာရလေသည်။

တစ်နေ့တွင် သူ့ဇနီးက သူ့ကို အသိပေးသည်မှာ ...!

“ကို ... ကျွန်မမှာ ရင်သွေးလေးရှိနေပြီ သိလား၊ အဲဒါကိုသွေး ... ကိုရင်သွေး၊ ကို ကလေးအဖေ ဖြစ်တော့မယ်”

သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ သူ့ဇနီးတွင် ဒီတစ်ကြိမ်လောက် ကြည်နူးရွှင်ပျသည့် အမူအရာမျိုး သူမတွေ့ခဲ့ဖူးချေ။ သူသည် သူ့ဇနီးလက်ဖြင့် ဖွဖွဖိထားသောခိုက်ကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ရင်ထဲ ရှိန်းမြမြနှင့် ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်၍ သွားလေသည်။ သူဟာ ကလေးအဖေတဲ့။ သူ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုထားရမှန်း မသိချေ။ သူ့ဇနီးကိုလည်း သူဘယ်လို တုံ့ပြန်ပြောဆိုလိုက်ရမည် မသိချေ။

“ကို ... ဝမ်းမသာဘူးလားဟင် ... ကျွန်မကတော့ အမေဖြစ်ရမယ့်ဘဝကို သိပ်ဂုဏ်ယူတာပဲ...”

သူသည် သူ့ဇနီး၏ ပီတိဖြင့် ရွှန်းမြသော မျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်မိရလေသည်။

(၃)

သူသည် အိမ်ထောင်ကျစတွင် အလွန်ပင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်၍ နေရလေသည်။ နောက်တော့ လွတ်လပ်မှုကို ခံမင်လှသော သူက သူ့အကျင့်ကို မပြုပြင်ဘဲ လူပျိုဘဝကလိုပင် ထင်သလို နေလေသည်။ သူ့မိန်းမသည် သူ့ကို သည်းညည်းခံကာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်၍ နေရလေသည်။ သူသည် ညဉ့်နံက်မှပင် အိမ်သို့ပြန်လာမြဲဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်သည် အရင်လို လွတ်ဟာအထီးကျန်၍တော့ မနေတော့ပေ။ သူ့အိမ်တွင် (သူချစ်သည်ဖြစ်စေ မချစ်သည်ဖြစ်စေ) သူ့ဇနီးကတော့ အမြဲလိုရှိနေခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ဇနီး၏ ရိသဲထေ့ငေါ့စကားနာထိုးမှုကို ကြိုရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ဇနီး၏ ငိုရွိုက်သံကိုကြားရပြီး တစ်ခါတွင်တော့ ပစ္စည်းတွေကို ဆော့

(၄)

သူ့ဘဝသည် အမှန်တကယ်ပြောင်းလဲ၍ လာရလေသည်။

သူသည် တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်ပမာ သူ့ကလေးကို ဗိုက်ထဲ၌ လွယ်ပိုးထိန်းသိမ်းထားနိုင်သော သူ့ဇနီးကို အရိပ်လို စောင့်ကြည့်နေမိလေသည်။ သူက သူ့အမေထံ သွားမေးပြီး သူ့ဇနီးနှင့် သူ့ကလေးအတွက် သင့်တော်၍ ခွန်အားဖြစ်စေမည့် အစားအစာများကို တစ်နေ့ တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ဝယ်လာကာ သူ့ဇနီးကို ကျွေးမွေးရလေသည်။ သူ့အိမ်ပြန်ချိန်သည်လည်း ဘယ်သူကမှ မြည်တွန်တောက်တီးခြင်း မပြုရပါဘဲ တစ်နေ့ထင်တစ်နေ့ စော၍လာကာ တစ်ခါတစ်ရံများဆို နေ့လယ်နေ့ခင်းပင် အိမ်သို့တစ်ခေါက်ပြန်၍ သူ့ဇနီးကိုကြည့်တတ်လေသည်။

သူ့ဇနီးက သွက်သွက်လက်လက် အလုပ်လုပ်နေပြီလားဆို သူ့ရှင်ထံ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားကာ ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... အကြမ်းပတမ်း မလုပ်နဲ့လေ၊ အိမ်ဖော်တွေ ရှိသားပဲ၊ မင်း နားနားနေနေ နေပါ”

“အိမ်ဖော်တွေလုပ်တာ စိတ်တိုင်းမကျလို့ပါ ကိုရယ်”

“ကဲကွာ ... ဒါဆိုလည်း ကိုယ်လုပ်ပေးပါမယ်၊ ထိုင် ... ထိုင်၊ ဟိုမှာ ငြိမ်ငြိမ်သွားထိုင်နေ၊ ဟာ ... သိပ်ငြိမ်ငြိမ်ကြီးလည်း မထိုင်နဲ့နော်၊ အမေက မှာလိုက်တယ်ကွ၊ မကြာမကြာလမ်းလျှောက်ရမယ်တဲ့၊ သွား ... သွား ... ဟိုနား ဒီနား ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နှင့်၊ ကိုယ်အခုပဲ လာခဲ့မယ်၊ မင်းသောက်ဖို့ နွားနို့လေးထည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဪ ... ဟေ့ ... ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နော်၊ ခြံထဲမှာ တချို့နေရာတွေက ချောနေတယ် ... ချော်လဲနေဦးမယ်၊ ဪ ... မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ နေဦး ... မင်းမသွားနဲ့ဦး၊ ကိုယ်နဲ့အတူသွားရအောင် ခဏလေးစောင့် ... ဟုတ်လား။”

သူသည် သူ့ရဲ့အချိန်တွေကို သူ့ဇနီးနှင့် သူ မမြင်ရသော ရင်သွေးလေးမှာသာ ပုံအောထားရင်း သူ ခုံမင်သော လွတ်လပ်မှုများကို မေ့လျော့၍ လာခဲ့သည်။

မကြာမီပင် သူ့ဇနီးသည် သူ့အတွက် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော သမီးလေးတစ်ဦးကို မွေးဖွားသန့်စင်စေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်ခဏမှာပင် သူ့ဘဝသည် အသစ်ဖြစ်တန်တန် ခဲ့ရလေသည်။

သမီး၏ အူဝဲသံကလေးကို ကြားရလျှင်ကြားရချင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပီတိဖြင့် တုန်ရင်သွားခဲ့ရသည်။ သူသည် အလွန်ပင် စိတ်လှုပ်ရှား၍နေကာ သူ့သမီး နီတာရဲကလေးကို ပွေ့ပိုက်ကြည့်ချင်မိသည်။ သို့သော် ပွေ့ပိုက်ရမှာလည်း မရဲဘဲ သမီးလေး၏ လက်ဖဝါးနုနုသေးသေးလေးကို အသာအယာ တို့ထိကြည့်နေမိသည်။ ချစ်စရာကောင်းသည့် သမီးလေးရယ်၊ သမီးဟာ ဖေဖေသမီးဖြစ်ပါတယ်။ သမီး ဘယ်အရွယ်ကျရင် ဖေဖေကို ဖေဖေလို့ ခေါ်တတ်မှာလဲ။ ဖေဖေ ကြားချင်လှပါပြီ သမီးရယ်။ သူက စိတ်ထဲမှာပင် ပီတိသုခဖြင့် ညည်းညူနေမိခဲ့ လေသည်။ သမီးကိုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးအမေကိုကြည့်ရသည် မှာလည်း စိတ်ချမ်းသာလှပါသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်လောက် သမီးရဲ့ အမေအပေါ် ကရုဏာသက်ရတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပေ။ သူက သူ့ ဇနီး၏ ဖျော့တော့သော လက်ဖဝါးလေးကို နွေးထွေးစွာဆုပ်ကိုင် ရင်း နဖူးလေးကို ဖွဖွမွေး၍ နှစ်သိမ့်ခဲ့မိလေသည်။

(၅)

သူသည် သူ့အဖေပြောခဲ့ဖူးသော လူ့ဘဝရဲ့ အနစ် အာရကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုအနစ်သာရသည် သူ ခင်သော လွတ်လပ်မှုတွေ၊ သာယာမှုတွေထက် များစွာတန်ဖိုး ခြီးလေသည်။

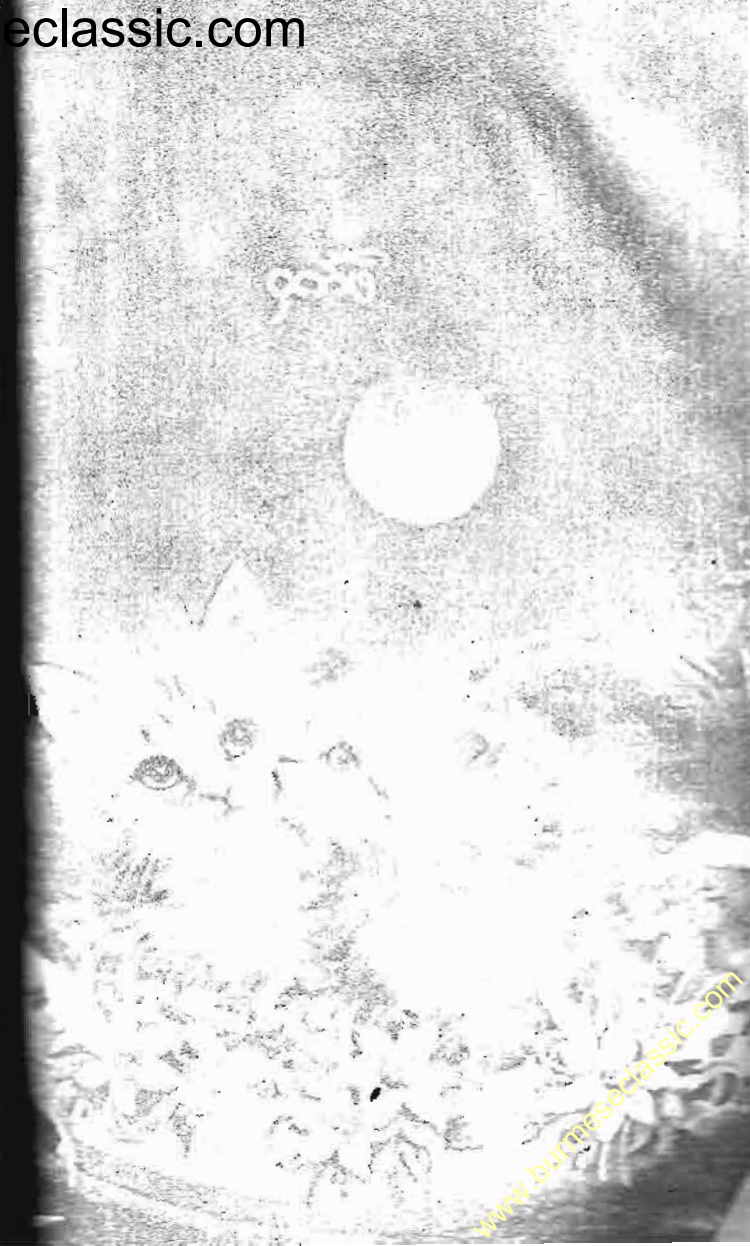
သူ့အိမ်သည် သမီး၏ ရယ်မောသံ၊ စကားပြောသံ၊ သူ့ဇနီး၏ သမီးကို ချောမြူသံ၊ ဆုံးမသွန်သင်သံတို့ဖြင့် ထာဝစဉ် ဖျပ်ရှားသက်ဝင်၍နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့သမီး၏ နှစ်မောသံဖြင့် အစပြုသော နံနက်ခင်းတိုင်းတွင် ကြည်လင်စွာ အလားရမြဲဖြစ်သည်။ ညနေခင်း သူ့အိမ်သို့ပြန်လာလျှင် သူ့ထံ သို့မဟုတ် ပြေးထွက်ကြိုဆိုတတ်သော သမီးကလေးကို ဖမ်းလှူ ခြောက်ချီလိုက်တိုင်း သူ့ရဲ့မောပန်းသမျှအားလုံး ပြေးပျောက်

၁၀၂ ပုညခင်

လွင့်စင်သွားခဲ့မြဲဖြစ်သည်။ သူသည် ဘယ်သောအခါမှ လိုအပ်ချက် တစ်ခုခုဖြင့် လစ်ဟာ၍ မနေ။ သူ့အချိန်မရွေး အိမ်ပြန်လာတိုင်း နွေးထွေးစွာ ဆီးကြိုမည့် မိသားစုကလေးက အဆင်သင့်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် ယခုအခါတွင် ဘဝ၏ အလိုအပ်ဆုံးသော အရာ၊ တန်ဖိုးအရှိဆုံးသောအရာကို တွေ့ရှိခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ထိုအရာ မှာ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော 'မိသားစုဘဝလေးတစ်ခု'ပင် ဖြစ်လေ သည်။

၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (Family)

၄၀၆

(၁)

ကိုယ့်ကို လူတော်တော်များများက 'သိပ်လှတာပဲ'
 တညီတညွတ်တည်း သတ်မှတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ အလှ
 ကြောင့်ပဲ ကိုယ်ဟာ ယောက်ျားတိုင်းလိုလိုရဲ့ ခင်မင်ကိုင်းညွတ်
 ဦးစားပေးမှု၊ ကူညီလိုမှု၊ ချစ်ခွင့်မျှော်လင့်မှုတွေကို ခံယူရရှိ
 တယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်အလှကို အလွန်အမင်း
 ကြည်ညို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်နဲ့ခင်မင်နီးစပ်ခွင့်ရတဲ့ ယောက်ျား
 တို့ဟာ ကိုယ့်အချစ်ကို မမျှော်လင့်တဲ့သူ မရှိသလောက်ပဲ။
 တယ်၍ ကိုယ့်အချစ်ကို မရခဲ့လျှင်တောင် ကိုယ့်မှာ အလှအညီ

၁၀၆ ပုညင်

လိုအပ်တဲ့အခါ အမြဲကူညီပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာ ထိုလိုရဲ့ကောင်းမှုတစ်ခုလားလို့ တွေးရင် သွေးနထင် တောက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အမြဲလိုလို ကံကောင်းခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဟာ သူ့နဲ့ စတွေ့ကတည်းက ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကံဆိုးပြီလားလို့ ဖော့ဖော့လာတယ်။ သူဟာ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျောက်ရစ် ထ အဘခေါ်ရလောက်အောင် ငြိမ်သက်လွန်းတယ်။ ကိုယ့်ကို ရင်နှီးတဲ့ ပြပေမယ့် သူ့ရဲ့ရင်းနှီးမှုက ရိုးစင်းတယ်။ ရင်ခုန်သံတွေ ခါခါပေးတယ်။ သူ့စိတ်ကို သူ့မျက်လုံးတွေကတစ်ဆင့် အကဲခတ် ကြည့်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ နည်းနည်းလေးမှ လှုပ်ခတ်မှုမျှ တာတာ အချိန်ကြာလေ သေချာလေပဲ။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲလို့ ထိုလိုအလှကိုယ်အထင်ကြီးလှတဲ့ ကိုယ်က မခံချင်စိတ်နဲ့ အမြဲ တွေးမိတယ်။ သူ့ရဲ့တည်ငြိမ်မှုနောက်ကွယ်မှာ ဝှက်ဖဲလေးတစ်ချပ် တော့ ရှိရမယ်လို့ ကိုယ်ရော ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကပါ တညီ တညွတ်တည်း သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဝှက်ဖဲကလေး ဟာ အင်မတန် ယူကျုံးမရစရာ၊ အံ့ဩတုန်လှုပ်စရာ၊ ဆိုးရွား လှတဲ့ ဘဝပေးကံတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ ကိုယ်တို့အားလုံး ယောင်လို့တောင် မတွေးခဲ့မိတာ အသေအချာပါပဲ။

(၂)

သူဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ ထူးခြားဆန်းသစ်တဲ့ သောကျားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ အမြဲ စမတ်ကျကျ အတိစားဆင်ယင်တတ်သူ ဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် ဟိုး ဆံထိပ်ဖျားကနေ ခြေဖျားအထိ သန့်ရှင်းသပ်ရပ် မွှေးကြိုင်ကြော့မော့ နေတတ်တယ်။ သူ့ဆံပင် ပျော့ပျော့လေးတွေကို Hair Cream ထိမ်းထားပြီး ဘေးခွဲဖြိုးထားလိုက်တာများ ဆံစတစ်မျှင်တလေ ဆောင် အစွန်းထွက်မနေခဲ့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ချောမွေ့ကြည့်ကောင်း တွန်းတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ထက်ကလေးတစ်ငုတ်တလေတောင် ထွက်မနေရအောင် အမြဲဂရု ခြင်း ရိတ်သိမ်းတတ်သူလည်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမျက်နှာ ချောချော ဆီမှာ အဖုအပိမ့် လုံးဝမရှိ၊ ဝက်ခြံတစ်လုံးတလေ တစ်ခါလေးခါ ချက်နေတာမျိုးတောင် မတွေ့မိခဲ့ပါဘူး။ အချိုးအဆက် လှပပြောင်

www.burmeseclassic.com

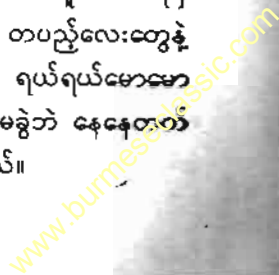
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာဝတ်ဝတ် ကြည့်လို့ကောင်းတာကိုလည်း ကိုယ်တို့အသိအမှတ်ပြုကြရတယ်။ သူဝတ်သမျှ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီ တွေဟာ အရှောင်နုဖျော့ကလေးတွေချည်းပဲ။ အဝါနု၊ အစိမ်းဖျော့ ပန်းဖျော့၊ မိတ်ကပ်ရောင်ဖျော့ဖျော့၊ Sky Blue စသဖြင့် အရောင် အသွေးတွေအားလုံး အမြဲနုပျိုသစ်လွင်နေတတ်တယ်။

သူဟာ ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်သူ လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဖက်ရှင်ရွေးတဲ့အခါ ခေါင်းဖျားခြေဆုံးအထိ သူ အမြဲဂရုစိုက်တတ်တယ်။ အဝတ်အစားဒီဇိုင်းက တစ်မျိုး ဦးထုပ်က တစ်မျိုး၊ ဖိနစ်ကတစ်မျိုး ကွဲလွဲနေတာမရှိဘူး။ သူဟာ အဝတ်အစားကို သမားရိုးကျ ဝတ်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ ထွင်ပြီးဝတ်တာလည်း ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ တီရှပ်နဲ့ လျှာထိုးဦးထုပ်ကလေးဆောင်း၊ ကျောဖိုး အိတ်ဆန်းဆန်းလေးလွယ်၊ ဖိနပ်ကကြိုးသိုင်းတွေ ရှုပ်နေတဲ့ ဖိနပ်မျိုး နာရီကလည်း Fancy ပုံစံ ထုထည်ကြီးကြီးမျိုး ပတ်ထားပြီး လူငယ်လေး ဒီဇိုင်းနဲ့ တွေ့ရတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရှုပ် အင်္ကျီလက်ရှည် အရောင်ဖျော့ဖျော့လေးနဲ့ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ ပွပွလေးကို လူကြီးဆန်ဆန် ဝတ်ထားတာလည်း တွေ့ရတတ် တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ယောပုဆိုးလေးနဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီကော်လံ လည်ကတုံး အဖြူလွလွ ဝတ်ထားတာကို တွေ့ရပြန်တယ်။ သူ ဘာဝတ်ဝတ် ကိုယ်တို့မျက်စိထဲမှာ ကြည့်ကောင်းနေတော့တော့ အမှန်ပဲ။ သူ အနားကိုရောက်ပြီဆို ရေမွှေးနံ့က သင်းနေတာပဲ။ သူက ရေမွှေးကို အမျိုးမျိုး ပြောင်းသုံးတတ်တယ်။

သူက ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းတယ်။ ဖော်ရွေ တယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတွေဆို ခပ်မှန်မှန်ပဲ။ ဣန္ဒြေရရ ဆက်ဆံတယ်။ သူ့မှာ ယောကျ်ားလေး အပေါင်းအသင်းတွေ ဆော့ အများကြီးပဲ။ အထူးသဖြင့် သူ့ထက်ငယ်တဲ့ ကောင်လေးတွေ နဲ့လည်း သူက ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းတတ်တယ်။ သည်းညည်း ခံတယ်။ အပေးအကမ်း ရက်ရောတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကောင်လေး ဆွဲကဆီ သူ့ကို 'အစ်ကို အစ်ကို'နဲ့ သိပ်ချစ်ကြတယ်။ သူ့နောက် တကောက်ကောက် လိုက်ကြတယ်။

သူဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို အောင်အောင် ဖြိုင်ဖြိုင် လုပ်နေတဲ့သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်း ဆန်ဖက်နဲ့ စီးပွားရေးလုပ်နေတဲ့ သူ့ကို မိန်းကလေး အတော် များများက စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ သူဟာ ငွေရှိတယ်၊ ရုပ်ချော ဆယ်၊ ပညာတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ အရွပ်အယှက်ရှိတယ်လို့ မကြားရဖူးဘူး။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ချွေးသွား တွဲလာတောင် မလုပ်တတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ သန့်စင်မှုကို ကိုယ်တို့ အထင်ကြီးကြရတယ်။

သူ ဘယ်သွားသွား သူ့နောက်မှာ သူ့ရုံးက ဝန်ထမ်း ဆောင်လေး သုံးလေးယောက်က အမြဲပါတယ်။ သူ ဘယ်ကိုမှ ချစ်ယောက်တည်း မသွားတတ်ဘူး။ အဲဒီ တပည့်လေးတွေနဲ့ အတူ သွား၊ စားစရာရှိရင်လည်း အတူစား၊ ရယ်ရယ်မောမော အထက်နောက်ပြောင်ပြောင်နဲ့ အဆန်အတန်းမခွဲဘဲ နေနေတတ် တာဟာ အင်မတန်မှ ချစ်စရာ ကောင်းတယ်။

သူနဲ့ ကိုယ်ဟာ သူ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့လို့ စပြီး တွေ့ဆုံခင်မင်ခွင့်ရခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်။ သူက လွဲလို့ ယောကျ်ားအတော်များများဟာ ကိုယ်နဲ့ခင်မင်ခွင့် သိကျွမ်းခွင့်ရပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ကို မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ကျမတတ် ပြုပြင်ကြည့်ပြီး ဣန္ဒြေမရ ပျာလောင်ခတ်စွာနဲ့ ...

“ခုလို ခင်မင်ခွင့်ရတာ အရမ်းဝမ်းသာတယ်ဗျာ ... အကူအညီ လိုရင်လည်း ပြောပါ ... ဘာမဆို ကူညီပါမယ်။ ‘မ ...’ ကတော့ သိပ်လှတယ်ဆိုတာ နာမည်ကျော်ပြီးသားပဲ။ ခုမှပဲ တွေ့ခွင့်ရတော့တယ်။ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ ... တကယ်ပါ။ နောက်လည်း ‘မ ...’ ဆို ကျွန်တော် လာလည်ပါရစေနော်”

အဲဒီလို တဖွဖွပြောပြီးတာနဲ့ အဲဒီနေ့ကစလို့ ကိုယ့်ဆီ ချောင်းပေါက်မတတ် လာလည်ပါတော့တယ်။ လာတိုင်းလည်း လက်ဆောင်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့။ ကိုယ်ကတော့ အဲဒီလို လူမျိုးတွေကို လှောင်ပြောင်ချင်စိတ်နဲ့ ကျောခိုင်းပစ်ခဲ့တာ များတယ်။ ကိုယ် သူတို့ကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကိုယ် စိတ်ဝင်စားတာဆိုလို့ သူတစ်ယောက်သာ ရှိပါသေးတယ်။ သူကတော့ ကိုယ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ရိုးရိုးသားသား ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြုံးပြပြီး ...

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့” လို့ပဲ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ကိုယ့်ဆီ လာလည်တာမျိုး၊ ဖုန်းဆက်တာမျိုး တကူးတက အလုပ်တွေ တစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ကတော့ စိတ်တွေ တိုလို့ပေါ့။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူ့ရဲ့ နေထိုင်ပုံကို အံ့သြကြရတယ်။

“သူ့ကြည့်ရတာ နင့်အလှကို အသိအမှတ်မပြုသလိုပဲ၊ နေနိုင်လွန်းတယ်”

“ဟုတ်မ၊ ... ဟိုနေ့က လမ်းမှာဆုံတော့တောင် လက်မြှောက်ပြပြီး နှုတ်ဆက်သွားရုံပဲ။ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ဖို့တောင် စကားမစဘူး။ သူများတွေဆို သူ့လို မဟုတ်ပါဘူး”

သူငယ်ချင်းတွေစကားက ကိုယ့်ရဲ့မာနကို မီးလောင်ရာ လေပင့်တယ်။ ကိုယ် တော်တော်ခံပြင်းရတယ်။

“နင့်မာနကိုသိလို့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ မစရတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဒီစကားကတော့ ကိုယ့်ကို ဖြေသာစေတယ်။ ကိုယ့်ညည်းနည်းလျှော့ပေးဖို့၊ လိုက်လိုက်လျှော့လျှော့ ဆက်ဆံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

သူနဲ့တွေ့တဲ့အခါ ကိုယ်ကပဲ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံရတယ်။ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ဖို့ စကား စရတယ်။ အဲဒီတော့မှ သူ့ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောရဲဆိုရဲလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။

“ဒီပုံအတိုင်းဆို နင့်အလှဒဏ်ကို သူ ကြာကြာ မခံနိုင်ပါဘူး... ငါ အတပ်ပြောရဲတယ်၊ သူ မကြာခင် နင့်ကို ချစ်ရေး ဆိုလိမ့်မယ်”

သူငယ်ချင်းတွေက ဟောကိန်းထုတ်သလိုပဲ ဖြစ်လာလေမလားလို့ ကိုယ်ကျိတ်ပြီး မျှော်လင့်ရတာ တောင်တောင်နေပါပြီ။ သူကတော့ ကိုယ့်ကို ခုထိ ချစ်စကား ရိပ်ယောင်မပြသေးတာ စိတ်တိုစရာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက တရင်းတနှီးစကားဆိုတတ်တယ်။ ဥပမာ ကိုယ်က ဗြူတီပါလာမှာ ဆံဆံ

ပေါင်းတင် ခေါင်းသွားလျှော်ပြီး သူနဲ့တွေ့ရင် သူက ကိုယ့်ဆံပင် ပျော့ပျော့ရှည်ရှည်လေးတွေကို သဘောတကျ ငေးကြည့်ရင်း...

“ဆံပင်တွေက သိပ်လှတာပဲနော်... ဘာခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့ လျှော်တာလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ လျှော်တာလား... ဆိုင်မှာ သွားလျှော်တာလား”

“ဆိုင်မှာ သွားလျှော်တာလေ”

“ဟုတ်လား... ဒါကြောင့် ပိုလှတာ ထင်တယ်၊ ဗြူတီပါလာတွေက အရမ်းကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်မှာပဲ သွားလျှော်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ အတူတူ သွားလျှော်ကြရအောင်လေ”

ဒါဟာ ကိုယ်နဲ့နီးစပ်ခွင့်ရအောင် အခွင့်အလမ်းတစ်ခု ကြုံစည်တာများလားလို့တွေးပြီး ကိုယ် တော်တော်ရင်ခုန်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့အတူ ခေါင်းသွားလျှော်တိုင်း သူက ကိုယ့်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အလှအပ ဝေခွည်းတွေဘက်ကိုပဲ အာရုံရောက်နေတယ်။ မျက်နှာသန့်စင်ဖို့၊ မျက်နှာပေါင်းတင်ဖို့၊ ဆံပင်ထိန်းသိမ်းဖို့ စသဖြင့် နည်းလမ်းတွေ၊ ဝေခွည်းပစ္စယတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆိုင်ရှင်မမကို အသေးစိတ် ဆေးမြန်းနေတယ်။ ကိုယ်က သူ့စိတ်ဝင်စားမှုကို တအံ့တကြဲနဲ့...

“အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ အင်ပိုလုပ်ချင်လို့လားဟင်” သို့မဟုတ်တော့ သူက “မဟုတ်ပါဘူး”လို့ပဲ ခပ်တိုးတိုး ပြောခဲ့ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

“အဲ့တော့ အံ့ဩစရာပဲနော် ... နင်နဲ့ရင်းနှီးခင်မင်ပြီး ဒီလောက် အကြာကြီး ရည်းစားစကားမပြောဘဲ နေနိုင်တာဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်”

“မတွေးကောင်း တွေးကောင်း တွေးရရင် သူတိတ်တိတ်ပုန်း အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေ ကျထားသလားမှမသိတာ၊ ဥပမာ ... မိဘသဘောမတူတဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပညာမတတ် မိန်းမမျိုးနဲ့ ... ”

“မသေချာဘဲ ရမ်းမထင်ကြပါနဲ့ဟယ် ... ”

အချိန်ကြာလာလေ သူဟာ ကိုယ့်အတွက် ရှင်းရက်တဲ့ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာလေပဲ။ သူဟာ ကိုယ့်အပေါ် အရင်ထက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံပေမယ့် သူ့မျက်ဝန်းတွေက စင်းတဲ အရိပ်အငွေ့တွေက ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖဲ့ချွေတိုက်စားနေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သေချာမှုတစ်ခုအတွက် ရင်မမောချင်တဲ့ ကိုယ်ဟာ သူနဲ့ပတ်သက်တာကိုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ မောင်နှမလို ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ရတယ်။ သူကတော့ သူ့ရဲ့ယောက်ျားလေးအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားသွားလာလာခဲ့သူ ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းရင်း ကိုယ့်အပေါ်လည်း ခင်မင်မပျက် ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။

(၄)

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့ကိုယ် ခင်မင်ခဲ့ကြတာ နှစ်ကြာညောင်းခဲ့ရတယ်။ သူကတော့ ကိုယ့်ကို ခုချိန်ထိ ချစ်မဆီခဲ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်းတွေမှာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ကိုယ်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားစရာတွေ များလာခဲ့ရတယ်။

“သူ့မှာ ရည်းစားရှိပြီးသားမို့လို့လားမှ မသိတာ”

“ရှိရင် သူတို့တွဲမှာပေါ့ ... အခု သူက မိန်းကလေးဆိုတာ နင်တစ်ယောက်နဲ့ပဲ တွဲနေတာ”

“သူ့ရည်းစားက နိုင်ငံခြားရောက်နေသလားမှ မသိတာ”

“နိုင်ငံခြား ရောက်နေလည်း ဒီမှာ နင်နဲ့သူ တွဲနေတာတစ်ဆင့်စကားနဲ့ သိသွားမှာပေါ့၊ သူ့ကို ပြသမလုပ်မှာပေါ့”

ခြံဝန်းတစ်ခုလုံးဟာ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ၊ အလှ
ပန်းအိုးတွေနဲ့ စိမ်းစိုလှပနေခဲ့တယ်။ ခြံတံခါးဘေး မလွယ်ပေါက်
ခပ်ဟဟပွင့်နေပြီး ခြံစောင့်ကလည်း အိပ်ပျော်နေတာမို့
ကိုယ်က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ခြံထဲဝင်လာနိုင်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။

ပန်းချဲ့နွယ်တွေနား ကိုယ် ရောက်လာတော့ ရေ
တံခွန်နဲ့ ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းနေသံ စကြားရတယ်။ ကိုယ်က
ပန်းချဲ့ကွယ်လေးကနေ ခေါင်းပြုရင်း အသံလာရာဆီ လှမ်းကြည့်
တယ်။

ဂါဝန်အနီဝတ်ထားတဲ့ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ၊
ဆံပင်တိုတိုနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။ အဲဒီမိန်းမပုံစံ
ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ရှိလှတယ်။ ဘယ်သူများလဲ၊ သူ့အစ်မ
အစ်မ ကိုယ်ငေးကြည့်နေတုန်း အဲဒီမိန်းမက ပြုံးဆို ကိုယ့်ဘက်
ကြည့်လာတယ်။ ပန်းချဲ့ကွယ်က ကိုယ့်ကိုတော့ မြင်ပုံမရပါဘူး။
အစ်မလေးချစ်ပြီး ရေလောင်းနေတယ်။ ကိုယ်က ချုံကွယ်
အောက်က အဲဒီမိန်းမကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်မိတယ်။

ဘုရားရေ... သူဟာ... သူဟာ... ကိုယ်ဖြင့် အံ့ဩ
အံ့ဩလို့ အသက်တောင် ထွက်သွားပြီလား အောက်မေ့ရတယ်။

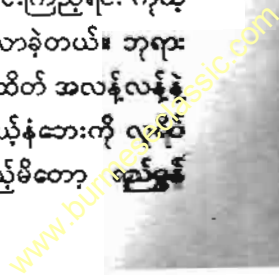
ပန်းချဲ့ကွယ်ကလေးကနေ ချောင်းကြည့်ရင်း ကိုယ့်
အိမ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေပြန်ပြီး တုန်လှုပ်လာခဲ့တယ်။ ဘုရား
အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား။ ကိုယ် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်နဲ့
အောက်ခါးတမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်နံဘေးကို လှည့်
ကြည့် ကပ်လာခဲ့တယ်။ ကိုယ် လှည့်ကြည့်မိတော့ နေထိုင်

(၅)

လပေါင်း အတော်ကြာတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ သူ့
အိမ်ကို ကိုယ်ရောက်သွားခဲ့တယ်။ သူ့အိမ်သွားဖို့ ကိုယ် ကြိုတင်
စိတ်ကူးတော့မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ ခွေးကလေးအတွက်
အကျိုးသွားဝယ်ရင်း အဲဒီဆိုင်နားက ကပ်ရက်က အိမ်ဟာ သူ့
အိမ်ပဲဆိုတာ ကိုယ်သတိပြုမိတယ်။ (ဒီလမ်းထဲက ဖြတ်သွားရင်း
သူလှမ်းပြုလို့ သိထားခဲ့တာပါ။)

လမ်းလည်း ကြုံနေတာမို့ ကိုယ် သူတို့အိမ် ဝင်လည်
ဖို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ သူနဲ့လည်း မတွေ့ရတာ ကြာပြီ။ ကိုယ့်ကို
ရုတ်တရက်တွေ့ရရင်တော့ သူ အံ့ဩဝမ်းသာသွားမှာပဲလို့ တွေးရင်
ကိုယ် သူ့အိမ်ခြံဝန်းထဲကို လမ်းလျှောက်ဝင်သွားခဲ့တယ်။ ကိုယ့်
ကားကိုတော့ တစ်ဖက်က ဆိုင်ရှေ့မှာပဲ ရပ်ထားခဲ့တယ်။

၁၁၈ ပုညဝင်

ယဉ်ကျေးတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက မျက်ရည်ဝဲနေတဲ့ မျက်ဝန်းအနံ့
ကိုယ်ကို ငေးကြည့်ရင်း ...

“သူ့ရဲ့ ဘဝပေးပေးပေးကွယ် ... ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်မဖြော
ဖို့တော့ အန်တီ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်
အန်တီက သူ့အမေပါ”

ကိုယ် ခေါင်းအခါခါ ညိတ်မိရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ အန်တီ၊ သမီးကတိ
ပေးပါတယ်၊ သမီး ... သူ့သူငယ်ချင်းပါ၊ လမ်းကြိုလို့
ဝင်လာမိတာပါ၊ သမီး ... သမီးလည်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရပါတယ် အန်တီရယ်”

(၆)

သူ့ရဲ့ ဝှက်ဖဲလေးကို ကိုယ်သိခဲ့ရပါပြီ။ ဒါပေမယ့်
အဲဒီဖဲလေးကို ကိုယ် အမြဲ မှောက်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်ဟာ
ကိုယ်အပေါ် မတုန်မလှုပ်နိုင်လွန်းတဲ့ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ
ကြွင်းနေပါစေ ...၊ ကိုယ့်အလှအတွက် ဘယ်လောက်ပဲ ယုံကြည်
အပ်တက်နေပါစေ ... အဲဒီဝှက်ဖဲလေးကို ဘယ်တော့မှ လှန်ဖြစ်
စေ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (ဖက်ရှင်)

ထွက်ပေါက်ကုသင့်ချစ်ခြင်း

ထွက်ပေါက်များနှင့် ချစ်ခြင်း

(၁)

သူ့ဘဝသည် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အတော့်ကို
 ခြမ်းခဲ့လေသည်။ သူနှင့် သူ့ဇနီးသည် နှစ်ယောက်ပေါင်းကာ
 အတော့်ကို တစ်က စခဲ့ကြရသည်။ သူတို့အိမ်ထောင်ရေး ဘဝအဦး
 အဆုံးသည် အိုးတစ်လုံး၊ ဖျာတစ်ချပ်နှင့် စခဲ့ရသည်ဟုတောင်
 ခြေလျှင် ရနိုင်သည်။ သို့သော်... သူတို့နှစ်ဦးမှာ 'ငယ်ချစ်'
 ခြေခြစ်ကြပြီး တစ်ဦးက တစ်ဦး၏ 'ရည်းစားဦး' ဖြစ်ခဲ့ကြသည့်
 သူ့ဘဝတော့ အတော့်ကို ဂုဏ်ယူစိတ်ရာကောင်းသည်ဟု သူ့ဘဝ
 အဆုံးပါသည်။ လောကကြီးမှာ ကိုယ်တကယ် နှစ်နှစ်ကာတာ

၁၂၄ ပုညသင်

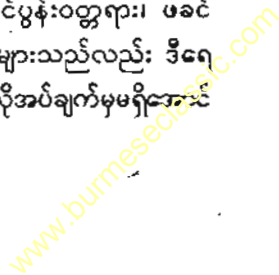
ချစ်ရတဲ့ ငယ်ချစ်ဦးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခွင့်ရတာဟာ ဘယ်လောက်များ ကံကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းဆင်းရဲပါစေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မေတ္တာတစ်ချက် မပျက်ခဲ့ကြ။ သူ့ဇနီးက အလွန်လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး မိန်းမပီသကာ အိမ်ရှင်မတာဝန်ကျေပွန်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့တာဟာလည်း သူ့ရဲ့ကြီးစားချင်စိတ်ကို တွန်းအားပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သူ့ဇနီးက ပါရမီဖြည့်သည်။ သူက အလုပ်ကြီးစားခဲ့သည်။ သူ့ဘဝမှာ အများအယွင်းတွေ၊ ကျဆုံးမှုတွေကြုံရသောအခါ သူ့ဇနီးက အပြစ်မတင်ဘဲ အေးချမ်းစွာ နှစ်သိမ့်ပေးမြဲဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာထား ဘယ်လိုရှိလျှင်၊ သူ့စကားသံက ဘယ်လိုလေသံမျိုးဖြစ်နေလျှင် သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေပြီဆိုတာကို သူ့ဇနီးက ရိပ်မိနားလည်တတ်ခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာညိုပြီး အိမ်ပြန်လာတိုင်း အိမ်ဝမှ ဆီးကြိုတတ်သော သူ့ဇနီးရဲ့အပြုံးကလေးက သူ့ကို စိတ်သက်သာမှု ပေးနိုင်မြဲဖြစ်သည်။ အပြင်က သယ်ဆောင်လာသော သောကဟူသမျှကို အိမ်တံခါးဝမှာ ဖြုတ်ချ ချန်ထားခဲ့လို့ရအောင်ပင် သူ့ဇနီးသည် ဖန်တီးထားသော အိမ်ဂေဟာလေးရဲ့ တန်ခိုးအာနိသင်က ကြီးစားခဲ့သည်။ သူ့အတွက် Home Sweet Home ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ သူ့ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုအတွက် စိတ်ဓာတ်တွေကျသွားသည့်အခါတိုင်း သူ့ဇနီးက သူ့ကို နှစ်သိမ့်ပျောင်းဖျတ်တတ်သည်မှာ ...

“ဘဝဆိုတာ အမြဲအနိုင်တွေချည်းပဲတော့ ဘယ်ရပါ့မလဲ အဖေကြီးရယ် ... အရှုံးဆိုတာလည်း ကြုံရဦးမှာပေါ့၊ အနိုင်တွေ ရခဲ့တုန်းက အဖေကြီး ပျော်တယ်မဟုတ်လား၊ အ

ရှုံးတော့လည်း ဝမ်းနည်းတယ်၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို လက်ခံနိုင်သလိုပဲ ဆုံးရှုံးခြင်းကို အပြုံးမပျက် လက်ခံနိုင်မှ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ အဖေကြီး ဘဝမှာ ဘာတွေပဲ ကြုံရ ကြုံရ အဖေကြီးနဲ့အတူ ကောင်းတူဆိုးဘက် အေးအတူပူအမျှ ရင်ဆိုင်နိုင်မယ့် ဇနီးတစ်ယောက်လည်း အဖေကြီးနားမှာ ရှိတယ်လေ၊ အဖေကြီးနဲ့ကျွန်မ ပြုစုပျိုးထောင်ထားတဲ့ သားသမီးတွေကလည်း အဖေကြီး ဘဝအတွက် အင်အားတစ်ရပ်ပေါ့၊ ဘာအားငယ်စရာရှိလဲ အဖေကြီးရဲ့ ... အားတင်းစမ်းပါ”

သူ့ဇနီးသည်ရဲ့ အားပေးမှုကြောင့်ပင် သူ့ရဲ့ကျလှဆဲဆဲ စိတ်ဓာတ်တွေ အဖတ်ဆည်လို့ ရလာပြီး အားမာန်တွေ ပြန်ပြည့်လာခဲ့ရစမြဲ ဖြစ်သည်။ သူ့အဆုံးစွန်အထိ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ဓာတ်မကျူးခဲ့။ အဲဒါ သူ့ဇနီးရဲ့ ကျေးဇူးလည်းဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်သက် ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့ရဲ့ သူပီငန်းများလည်း အောင်မြင်လာခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့ အိမ်ထောင်တွင်လည်း သားသမီးများဖြင့် ပြည့်စုံခဲ့ပြီ။ သူသည် တင့်တယ်ပြည့်စုံသော မိသားစုဘဝကို အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်နိုင်သော အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ဘဝသူ့ အမြဲကျေနပ်နေခဲ့သည်။ စီးပွားရေးကို သူ့ကြိုးစားသည်။ ခင်ပွန်းဝတ္တရား၊ ဖခင်အဖွဲ့များလည်း မပျက်ခဲ့။ သူ့စည်းစိမ်ဥစ္စာများသည်လည်း ဒီရေအထိ တိုးပွားလာခဲ့ပြီ။ သူ့ဘဝသည် ဘာလိုအပ်ချက်မှမရှိဘဲ ဖြည့်စုံခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

သူ့အသက် ငါးဆယ်ကျော်လာသောအခါ သူသည် သက်တော်သက်သာနေနိုင်သော အနေအထားသို့ အပြည့်အဝ လျော့နည်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝသည် အစစအရာရာ အခြေကျ ခဲ့ပြီ။ သူ့လုပ်ငန်းတချို့ကိုလည်း သူ့သားသမီးများလက်သို့ လွှဲထားပြီ။ သူ စိတ်အေးရပြီ။ အမြဲလို ဆူညံစည်ကားခဲ့သော သူ့အိမ်ကြီးမှာလည်း လူသူ လျော့နည်းလာခဲ့ရသည်။ အလွန် အေးအေးသိမ်မွေ့သော သူ့အမယ်ကြီးကတော့ ဘုရားနှင့် တရား နှင့် တည်ငြိမ်နေခဲ့ပြီ။ သို့သော် သူ့ကိုတော့ ဂရုစိုက်မပျက် မလားဝတ္တရားမပျက်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်ငယ်တုန်းကလို နုနုနွဲ့နွဲ့လေး မနေတတ်တော့တာကိုတော့ သူ စိတ်တိုင်းမကျချင်။ သာယာမှုဆိုတာ ယောက်ျားတွေအတွက်တော့ အရွယ်မရွေးလိုအပ် သည်ဆိုတာကို သူ့အမယ်ကြီးက သဘောမပေါက်ချေ။ မိန်းမ တွေဟာ ဒီလိုပဲ အသက်ကြီးတာနဲ့ စိပ်ပုတီးနဲ့ ရိပ်ကြီးခိုတော့မထင် ဟန်ပြင်ကြတော့တာပဲလား။ သူ့မှာဖြင့် ခုထိ(ဆံပင်ဖြူတာခန့် ဝိုက် ပူတာကလွဲရင်) နုပျိုလန်းဆန်းနေတုန်း။ အင်း နည်းနည်း တော့ ပျင်းစရာကောင်းလာသလိုပဲ။ သူသည် ထိုသူတွေ့မိရင် အမှန်တကယ်ပင် ပျင်းရိလာရလေသည်။ အားရင် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင် ရမှန်းမသိ။ အမယ်ကြီးကလည်း အပြင်သွားဖို့ ခေါ်ခေါ် မရ။ သူက အပြင်သွားဖို့ခေါ်တိုင်း အမယ်ကြီးက ငြင်းဆန်မြဲဖြစ် သည်။

“အပြင်မထွက်ချင်ပါဘူး အဖေကြီးရယ် ... မျက်စိနွှဲ နားရွပ်နဲ့ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်အိမ်လေးမှာ ကိုယ် စိတ်

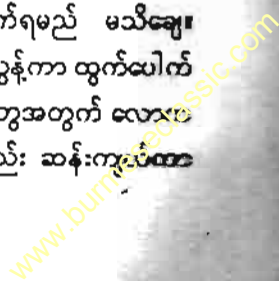
ချမ်းသာနေရတာကို ဘယ်တုန်းကမှ မပျင်းရိခဲ့ပါဘူး။ အဖေကြီး အားနေရင် ကျွန်မနဲ့အတူ တရားလာထိုင်ကြည့် ပါလား ... တကယ့်အနှစ်သာရကို အဖေကြီး တွေ့ရလိမ့် မယ်”

“နောက်တော့ ထိုင်တာပေါ့ကွာ ... အခုတော့ လူက အရမ်း ညောင်းနေတယ်ကွ။ အိမ်ထဲမှာပဲ နေရတာ ကြာတော့ စိတ်လည်းပျင်း၊ လူလည်းပျင်း၊ စတော့ချ်ရိုးလေးကြည့်ရရင် အာရုံတွေ လတ်ဆတ်သွားမလားလို့”

“ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်နေတာလဲ။ အဖေကြီးတစ်ယောက်ကတော့လေ ... ကဲ ... ကဲ ... လာ ... လာ။ ရှင်ညောင်းနေရင် ကျွန်မနှိပ်ပေးမယ်”

“မင်း နှိပ်တာက ဇိမ်မရှိပါဘူးကွာ ... ”

အမယ်ကြီးကတော့ သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေ အကျကောက်ရမှန်းလည်း မသိ။ စိတ်ဆိုးရကောင်းမှန်းလည်း မသိချေ။ ဘုရားနောက်သို့ အမိမလိုက်လိုဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းပြီး အိမ်မှုကိစ္စတွေစီမံဖို့၊ ဘုရား တရား အလုပ်လုပ်ဖို့လောက်သာ စိတ်အားထက်သန်လေသည်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ သူ့ဘဝသည် မွန်းကြပ် ြင်း ထွက်ပေါက်မရှိသလို ခံစားလာရသည်။ လိန်ပိန်နေအောင် ဖုန်းရိုပြီးငွေ့လာခြင်းကို ဘာနဲ့ ဖြေဖျောက်ရမည် မသိချေ။ အကဲတော့ သူသည် မြွေတစ်ကောင်လို လူးလွန်ကာ ထွက်ပေါက် ြင်း ရှာဖွေတတ်လာတော့သည်။ ယောက်ျားတွေအတွက် လေးစား ြင်းဟာ အတော့်ကို ကျယ်ဝန်းပြီး ဆန်းလည်း ဆန်းကူးပုံထား

ပျော်မွေ့စရာတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေကြောင်း၊ လွတ်လပ်သည့် အခွင့်အရေးတွေလည်း အများကြီးရှိကြောင်း သူ အတော်နောက်ကျသိရလေသည်။ အလုပ်တွေထဲ မိသားစုထဲမှာ နစ်မြုပ်နေရသော သူ့အိမ်ခြံမြေ ပြင်ပမှာ ဘာတွေဘယ်လို ရှိနေခဲ့သည်ဆိုတာ သိရသလိုပင် မနက်မိုးလင်း အလုပ်သွားလိုက်၊ ညနေစောင်းတော့ ညနေတော့ အတူတကွ ညနေစာစားရန် အိမ်ကို တန်းပြန်လာလိုက် နှင့် သူ့တက္ကသိုလ် ကျဉ်းမြောင်းခဲ့သည်။ ခုတော့ သူ သိခဲ့ပြီး လောကသစ်ကို တွေ့ပြီ။ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လမ်းညွှန် ဦးဆောင်မှုပြုသည်မှာ ...

“မင်းကွာ ... ဒီလောက်ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး ဒါမျိုးတွေလို စေတနာအုံပါရဲ့၊ မင်းပိုက်ဆံတွေက ဘာလုပ်ဖို့ထားတာထက် ဒီလောက်ပိုနေတာ ဘယ်နေရာသွားသုံးမှာလဲ၊ လူဆိုတာ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ဖို့ လိုတယ်ကွ၊ ငြီးငွေ့စရာ ဘဝထဲမှာ တစ်သက်လုံး ငြိမ်ကုပ်နေရင် လူဖြစ်ရတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ ပျော်ရွှင်မှုကို ငွေနဲ့ဝယ်လို့ရတာပဲ၊ မင်း ပိုက်ဆံတွေက သုံးပစ်လိုက်စမ်းပါ”

သူသည် လူရည်လည်လှသော သူ့သူငယ်ချင်းစကားကို နားထောင်လိုက်ပြီးနောက်တွင် သူတို့လို ယောက်ျားတွေအတွက် အဆင်သင့်ရှိနေခဲ့ပြီးသော လောကကြီးကို အဆန်းတကွ ခြိမ်းရလေသည်။ ရောင်စုံမီးဆလိုက်များအောက်က သွက်လှ လှုပ်ရှားနေသော အရိပ်များ၊ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသော ကဏ္ဍများ၊ ပြီးတော့ တငြိမ်ငြိမ် မျောနေသော အနောက်တံ

တေးသွားအောက်မှ ယစ်မူးရီဝေမှုများ၊ လူပျိုဘဝကပင် မရခဲ့ဖူးသော ဆန်းသစ်ပျော်ရွှင်စရာများကို သူ အံ့မခန်း ကြိုရလေသည်။ အကျဘက်သို့ ဦးတည်ချင်နေသော သူ့စိတ်တွေလည်း လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာခဲ့ရပြီ။ သူသည် အမှန်တကယ်ပင် နုပျိုလာခဲ့ရသည်။ စိတ်ကနုသောအခါ ရုပ်ကပါ ကြည်လင်ချောမွေ့လာသည်ဟုပင်... သူက သူ့ကိုယ်သူ့အမှတ်တွေ ပေါပေါလောလော ပေးခဲ့မိသေးသည်။ သူသည် ဗြူတီပါလာများသို့ သုံးရက်တစ်ခါ ခေါင်းသွားလျှော်မြဲ၊ အကျင့်တောင်ဖြစ်လို့နေပြီ။ ထိုသို့မသွားရလျှင် သူ့ဆံပင် ခပ်ကျဲ့ကျဲ့အောက်က ဦးခေါင်းအရေပြားတွေပင် တရွရွ ယားလာသလိုခံစားရသည်။ ထိုအခါ သူက ဖောက်သည်ဆိုင်သို့ တက်သုတ်ရိုက်၍ ပြေးရသည်။ ရာသီဥတုအေးမြချိန်မှာ ခေါင်းသွားလျှော်မိ၍ ဟပ်ချိုး ဟပ်ချိုးဖြစ်ပြီး ပြန်လာလျှင်တော့ အမယ်ကြီးက စိုးရိမ်တကြီး ဆီးကြိုကာ ...

“အဖေကြီးတော့ အအေးမိလာပြီထင်တယ်၊ မနက်စောစောတို့၊ ညဘက်တို့ အပြင်ထွက်ရင် ခေါင်းစွပ်ကလေး ဘာလေး စွပ်သွားမှပေါ့ အဖေကြီးရယ် ... ရာသီဥတုက အေးက အေးသနဲ့၊ မဖြစ်ပါဘူး ... အဖေကြီးအတွက် သိုးမွေး ခေါင်းစွပ်ကလေးတစ်လုံးတော့ အမြန် ထိုးပေးဦးမှပါပဲ၊ လာ ... လာ ... အဖေကြီး ... နွေးနွေးထွေးထွေး နားလိုက်နော် ... ကျွန်မ ကော်ဖီပူပူလေး သွားဖျော်လို့ပေးဦးမယ်”

သူကတော့ အမယ်ကြီး ရိပ်မိမှာကို စိုးရိမ်မိနေခဲ့

ဖိဖိ နေရလေသည်။ အမယ်ကြီးကတော့ ဘာမှ မသိရှာချေ။ အဲဒီလို မသိတာကိုတဲ သူ့စိတ်ထဲက ကလိကလိနှင့် ရယ်ချင်ကျေနပ် နေခဲ့သည်။ ဒါ့စိတ်ထဲတွင် အမေ မသိအောင် မဟုတ်တာ ခိုးလုပ်နေသော ကလေးတစ်ယောက်လို ခံစားရလေသည်။

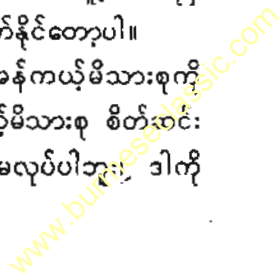
သူသည် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ဖွယ်ရာများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရှာဖွေမြဲဖြစ်သည်။ ကွန်ပျူတာထဲက စာရင်းဇယားတွေ ကို ပြန်စစ်ပေးနေရ၍ အညောင်းထိုင်လွန်းသည့်အခါများမှာ တော့ သူက အညောင်းပြေ အညာပြေနေရာများသို့ ပြေးမိပြန် သည်။ ဒါတွေဟာ သူ့အတွက် လောကနိဗ္ဗာန်ဘုံတစ်ခုဟုပင် မှတ်ထင်ထားခဲ့ပါသည်။ အဲဒီလိုပျော်ဖွေ့ကြည်နူးရသော အချိန် များမှာတော့ သူ့ရဲ့အသက်အရွယ်နဲ့ သူ့ရဲ့ငိုက်ပူခြင်းတွေ၊ ဆံပင် ပြုခြင်းတွေဟာ ဘာမှအရေးမကြီး၊ ငွေရှိရှိသာ အရေးကြီးပါသည်။ ငွေရှိလျှင် ပန်းကုံးအများကြီး ဝယ်လိုရနိုင်သည်။ အညောင်းအညာ လည်း ပြေနိုင်သေးသည်။ ကံကြမ္မာရဲ့မျက်နှာသာပေးလွန်းမှုကို လည်း အံ့မခန်း ကြိုရနိုင်လေသည်။

တကယ်တော့ သူက ထွက်ပေါက်ကလေးတစ်ခုကို သမားရိုးကျရှာခဲ့တာသာ ဖြစ်သည်။ ပြဿနာတွေ၊ ပြောင်းလဲ ခြင်းတွေကို ဖန်တီးချင်လိုလည်း မဟုတ်ပါ။ သူက ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပုထုဇဉ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပင် သာယာမှုတွေကို သူ ရှာဖွေခဲ့မိပါသည်။ သို့သော် အခြေအနေ က သူ ထင်ထားသလို ပေါ့ပေါ့လေး မဟုတ်ခဲ့ဘဲ ဟိုက ဒီက ထွက်ပေါက်များစွာက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ပေါ်ပေါက်

လာခဲ့ကာ သူ့ကို ဖိစီးနှိပ်စက်လာခဲ့သည်။ ငယ်ရွယ်သောမိန်းကလေး တချို့က သူ့ကို အလွန်အရေးပေးလာခဲ့သည်။ တောက်တဲ့ ကပ်လျှင် မိုးချုန်းမှ ကွာကျသည်ဟု သူကြားဖူးသည်။ သို့သော် သူက ဘယ်လိုမိုးချုန်းသံပေးရမှန်းမသိ။ ပေးလည်း မပေးရက်ပါ။ သူ့အသည်းက အလွန်နုပါသည်။ ခုအရွယ်ကျမှ ပိုနုလာတာ အံ့ဩစရာတောင် ကောင်းသေးတော့။ သူ့မှာ ရက်စက်ပြတ်တောက် စွာလည်း မပြောရက်၊ သူတို့လေးတွေရဲ့ ယုယမှုအောက်မှာ သာယာမိတာကိုတော့ သူ ဝန်ခံရပါသည်။ အဲဒီလို သာယာမိသည့် အတွက် သူ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေလည်း ထွက်လှပြီ။

သူ့ရင်ခွင်ထဲ တစ်ယောက်က ဝင်လာလိုက်၊ ပြန် ထွက်သွားလိုက်၊ နောက်တစ်ယောက်က ဝင်လာလိုက်နှင့် ရှုပ်ယှက် ခတ်စပြုလာသည်။ ကြာသောအခါ သူ့စိတ်တွေပင် ချောက်ချား လာရပါသည်။ တွေ့သမျှ ကြိုသမျှကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း စက်ဆုပ်လာသည်။ ဒါတွေကို ဘယ်က ဘယ်လို ရှင်းရမှန်းမသိ။ သူက သူ့အမယ်ကြီးကိုသာ တမိပါသည်။ သူ့သားသမီးတွေနှင့် သာ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေချင်မိပါသည်။ သူ့အိမ်သည်သာ သူ့ဘုံမိမိအစစ် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမယ်ကြီးကိုသာ သူချစ် ပါသည်။ သူ့ဇာတိအမှန်ကို ပြန်မြင်ရသောအခါ သူ့မိသားစုမှ သွဲ၍ တခြား ဘယ်အရာကိုမှ သူ မငဲ့ကွက်နိုင်တော့ပါ။

“ဒီမှာကွယ့် ... အန်ကယ်ဟာ အန်ကယ်မိသားစုကို သာအန်ကယ်ချစ်ပါတယ်၊ အန်ကယ်မိသားစု စိတ်ဆင်း ရဲမယ့် အလုပ်မျိုးကို အန်ကယ် မလုပ်ပါဘူး၊ ဒါကို

နားလည်သဘောပေါက်ရင် ဘာကိုမှ အကျပ်မကိုင်ဘဲ
တောင်းပန်ပါတယ်”

* ငွေကြေးများစွာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသော်လည်း သူ
နောင်တ မရပါ။ ခုချိန်မှာတော့ သူဟာ သူ့မိသားစုတန်ဖိုးကို
သိခဲ့ပြီ။ မိသားစုဆိုတာ ဘာနဲ့မှ မလဲအပ်သောအရာလည်း
ဖြစ်ပါသည်။ လောကမှာ သူ့ကို နားအလည်နိုင်ဆုံး၊ ပါဏိ
အဖြည့်နိုင်ဆုံး၊ သူ့အတွက် ချမ်းမြေ့သော အိမ်ဂေဟာကို ဖန်တီး
ပေးနိုင်သူမှာ သူ့ငယ်ချစ် အမယ်ကြီးအပြင် နှစ်ယောက်မရှိနိုင်
လည်း သေချာခဲ့ပြီ။

သူသည် သူ့အတွက် ကျယ်ဝန်းလှသော မြင်
လောကကြီးကို အမှန်တကယ်ပင် ငြီးငွေ့စက်ဆုပ်သွားခဲ့ပြီး သူ
အသိုက်အမြှိုလေးထဲ သူပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အေးချမ်းလိုက်ပါ
အဲဒီ ပူပူလောင်လောင် လောကကျယ်ကျယ်ထဲ သူဘယ်တော့
ခြေမချတော့ဘူးဟုပင် သူ့ကိုယ်သူ အခိုင်အမာ ကတိပေးလိုက်
ပါပြီ။ ပြင်ပလောကကြီးဟာ သူ့ကို ချောက်ချားစေပြီး စိတ်နှလုံး
မှုတွေ၊ ပူလောင်မှုတွေသာ ပေးနိုင်တော့သည်။ သူတစ်ဆယ့်
အရသာ တွေ့ခဲ့သော သာယာကြည်နူးဖွယ်ရာများဟာ တစ်ဖန်
မှန်စွာ အတုအယောင်များချည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူ အ
အချာ သိခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ သူက ပူလောင်မှုတွေထဲ မျှော်
ဖြစ်သော သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကိုပင် သတိပေးလိုက်မိပါသည်။

“အဲဒီ သာယာမှုတွေကို မင်းတစ်ချိန်ချိန်ကျ ငြီးငွေ့စက်
လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် အေးချမ်းမှုကို မင်း

တတ်လာမယ်၊ မင်းရှာဖွေတဲ့ အေးချမ်းမှုဟာ မင်းနဲ့ အနီး
ဆုံးက မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုမှာပဲရှိတယ်ဆိုတာ မင်း
သိရပါလိမ့်မယ်”

ထိုအခိုက်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ စွဲမြဲခဲ့ပြီးသော သူ့ချစ်ခြင်းသည် တစ်ဖန်ပြန်လည် သစ်လွင်လာခဲ့ကာ အသည်းထဲ စိန်တုန်သွား ရလေသည်။ အင်း... ဒါသည်သာ အစစ်အမှန်ဖြစ်တော့သည်။

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (Myanmar People)

ကြယ်တွေစုံသောညတွင် သူသည် သူ့အမယ်ကြီး နံဘေးမှာ ယှဉ်တွဲလဲလျောင်းရင်း အေးချမ်းစွာ အိပ်စက်နေသည့် သူ့အမယ်ကြီးမျက်နှာကို တမေ့တမော ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ အမယ်ကြီးရဲ့ အသားအရေတွေဟာ တင်းတင်းရင်းရင်းမရှိတော့။ အရေးအကြောင်းတချို့ကိုပင် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့နေခဲ့ရပြီး ဆံပင်တွေဟာလည်း ဖြူစပြုခဲ့ပြီ။ အမယ်ကြီးမှာ နုပျိုခြင်းတွေ လည်း မရှိတော့။ သို့သော် အမယ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေသော သူ့စိတ်တွေကိုတော့ အလွန်ပင် အေးချမ်းကြည်လင်စေခဲ့ပါသည်။

သူက ရုတ်တရက် စိတ်ဓူးပေါက်လာကာ သူ့အမယ်ကြီးရဲ့ အကြောတွေပိုင်းပိုင်းထကာ အရေခွံများ လျှော့စေ နေသော လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး အသာဖွဖွ နမ်းလိုက်မိပါသည်။

ကဏ္ဍစုံ

အညွှန်းခြင်း

မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်လိုက်တာနဲ့ အလိုလိုနေရင်း ညှဉ်ဖျင်းသွားတတ်ကြသလားလို့ ကိုယ်အဖေက တွေးကြည့်ခဲ့မိဖူးတယ်။

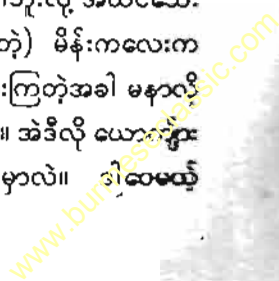
ယောင်မှားမိဖူးတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ဦးဆောင်ချင်စိတ်တွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်။ သူ့ရဲကောင်းသဲလည်း ရှိတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်တောင် စွမ်းဆောင်လို့မရနိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ကိုယ်လုပ်ရင်တော့ ရမှာပဲလို့ အခိုင်အမာယုံကြည်ဖူးတယ်။ ယုံကြည်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မြောက်လာတဲ့အခါ ကိုယ်ဟာ မဟာပုရိသဝါဒ ရှိသူတွေကို မျက်လုံးကလေး မှေးစင်းပြီး အပေါ်စီးကနေ မြန်မြန်ကြီး ပြီးကြည့်ချင်လာတယ်။ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမထက် မြင့်မြတ်တယ် ဆိုတဲ့စကားကို ကိုယ်က လျှောင်ပြောင် သရော်ချင်စိတ်ဖြစ်တယ်။ လောကမှာ မိန်းမထက် ယုတ်ညံ့နိမ့်ကျတဲ့ သော့ကျားတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အနီးအနားတစ်ဝိုက်ကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ တစ်ချက်ငှေ့လိုက်ရင်တောင် ဒက်ထီတွေမှာ သေချာတယ်။

(၁)

တကယ်တော့ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်မတ်မတ်ရပ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ သူတစ်ပါးကို အားကိုးမှီတွယ်ချင်စိတ်တွေလည်း မရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အားကိုးရာလို့ မှတ်ယူထားခဲ့တယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတစ်ခုကို ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားလို့ အောင်မြင်မှုရလာတဲ့အခါ ခံစားရတဲ့ စိတ်ရဲ့ ကျေနပ်မှုကို ကိုယ် ... သိပ်ကိုမက်မောခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုများ ကြီးကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ဘဝကို ဂုဏ်ယူလောက်တဲ့ ခံစားမှုရလာလိမ့်မယ်။ ကိုယ် သေချာပေါက်ပြောရဲတယ်။ အဲဒါဟာ ကိုယ့်အဘိဓမ္မာလည်းဖြစ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါများဆို ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေသလားလို့တောင်

တချို့ ဂုဏ်သရေရှိလို့ ထင်ရတဲ့ယောက်ျားတွေဟာ မိန့်ကျပြီး အားကိုးရာမဲ့နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ငွေကြေး အယောင်ပြပြီး မြှူဆွယ်ဖြားယောင်းလိုကြတယ်။ တချို့က စင်စစ်တွေအရောင်ပြပြီး ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုကို တိုက်စစ်တစ်မျိုးဆင်တတ်ကြပြန်တယ်။ တချို့တွေကျတော့လည်း ကိုယ့်လောက်မှ အစွမ်းအစမရှိပါဘူးလို့ အထင်သေးပြီးနိမ့်စွာနဲ့ (ကိုယ့်ကိုသာ အားကိုးစေချင်တဲ့) မိန်းကလေးက ကိုယ့်ထက် တော်တော်ထူးချွန်အောင်မြင်သွားကြတဲ့အခါ မနာလိုစိတ်နဲ့ စကားတင်းဆိုတတ်ကြပြန်လေတယ်။ အဲဒီလို ယောက်ျားတွေအတွက် မြင့်မြတ်မှုဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ။ ဒါပေမယ့်

၁၄၂ ပုညခင်

လောကမှာ မြင့်မြတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့တော့
ကိုယ် တစ်ဖတ်သတ် မပြောလိုပါဘူး။

(၂)

ကိုယ်က ယောက်ျားတွေကို 'ပြိုင်ဘက်' အဖြစ်
သဘောထားသူလည်း ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ဆယ်လူလာကိုင်ပြီး ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းသွားတဲ့ ယောက်ျား
တွေကို အထင်ကြီး ကိုးကွယ်လိုတဲ့ မိန်းမငယ်တွေရဲ့ မျက်ဝန်း
တွေကို ကိုယ် စိတ်မကောင်းစွာ မကြာမကြာ မြင်ရတတ်တယ်။
သူတို့က အဲဒီလိုလူတွေကို မှီတွယ်လိုကြတယ်။ ကိုယ်ကတော့
တစ်မျိုးပဲ။ အဲလိုလူတွေကိုမြင်ရင် ကိုယ်က သူတို့နဲ့အပြိုင်
ထဲ့ချင်လာတယ်။ သူတို့စီးပွားရှာနိုင်ရင် ကိုယ်ရော ဘာဖြစ်လို့
စီးပွားမရှာနိုင်ရမှာလဲ။ ကိုယ်လည်း တစ်နေ့ကျ သူတို့လို ကား
ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ဆယ်လူလာနဲ့ ဘာနဲ့ သူတို့ကို ရင်ဘောင်
တန်းနိုင်ရမယ်။ ကိုယ်က အဲဒီလို ကြိတ်ပြိုင်တယ်။ တစ်နည်း

၁၄၄ ပုညခင်

အားဖြင့် သူတို့ကို မနာလိုဖြစ်တယ်။ ခေတ်အဆက်ဆက်ကတည်းက ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေကို Weaken Sex အဖြစ် သဘောထားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟောဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းမတွေလောက် အစွမ်းအစမရှိ စိတ်ဓာတ်မခိုင်မာကြတဲ့ ယောက်ျားတွေ အမြောက်မြားရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ အားလုံးက သတိပြုမိကြစေချင်တယ်။ ကိုယ်ဟာ မိန်းမပေမယ့် ခပ်ညံ့ညံ့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ အညံ့မခံဘူးလို့လည်း အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပါတယ်။

(၃)

အဲဒါပိုကောင်းတဲ့ မိန်းမတချို့ကို သိမြင်ဖူးပါတယ်။ သူတို့က လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ အရာရာအားလုံး အရှုံးပေးအညံ့ခံသွားကြတော့တယ်။ သူတို့ရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထူမတ်နိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို ခဝါချပြီး 'မှီခိုသူ'ဘဝကို ခံနိုင်သက်သက် ခံယူလိုက်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလင်းတွေကို ဖြုန်းခနဲ အမှောင်ချပစ်လိုက်ပြီး ယောက်ျားလုပ်သူရဲ့ အလင်းရောင်ကို တွယ်ကပ်ရှင်သန်လိုက်ကြတယ်။ တိုက်ကပ်ပစ်ပင်တွေလိုပဲ တွယ်မှီစရာအဆောက်အအုံ တစ်ခုခုမှ မရှိရင် သူတို့ဘာသာ မရပ်တည်နိုင်ကြဘူး။ သူတို့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုင်စိုးသူအဖြစ်ကနေ နောက်ကို ကျောကျေနပ်နပ် လှော်ထား

၁၄၆ ပုညစင်

လိုက်ပြီး ယောက်ျားတွေကို အရှင်သခင်အဖြစ် တင်မြှောက်အုပ်
ခံလိုက်ရတယ်။

* ဘယ်လောက် နှမြောဖို့ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ သူ
မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေလည်း ဆုံးရှုံးသူ
ခဲ့ကြရတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ်က မိန်းမတွေရဲ့ အညံ့ခံခြင်း
အကြောင်းကို တစ်မိမိမ့်မ့်တွေ့ရင်း အဖြေရှာမိတတ်တယ်။ အ
အဖြေကို မကြာခင်မှာပဲ ကိုယ်တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအဖြေ
ကိုယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားတဲ့အချိန်က
အစပြုခဲ့တယ်။

(၄)

သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီး
ပြည့်ဆည်းလို့ ရတယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့ကိုယ်ဟာ သူ့ကို 'အချစ်
အစ်ခုတည်းအတွက်' ရွေးချယ်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ကိုယ် တစ်ကြိမ်မှ
မကြုံဖူးသေးတဲ့ စိတ်ခံစားမှုအသစ်ဟာ ကိုယ့်ရင်ထဲ ဖြန်းစားကြီး
အင်လာပြီး ကိုယ့်ရဲ့အနှစ်နှစ်အလလက ပုံမှန်ဖြစ်တည်ခဲ့ပြီးသား
နိုင်မြဲတဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ခြယ်လှယ်ချင်တိုင်း ခြယ်လှယ်တော့တယ်။
ကိုယ်ဟာ သူ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့်ပဲ အလိုလိုနေရင်း နောက်ကို
ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပေးလိုက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတတ်တယ်။
အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်မယ်ကြံတိုင်း ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက်
ပေးနိုင်မာမာချတတ်တဲ့ ကိုယ်ဟာ သူ့ကိုချစ်မိပြီးနောက်မှာပဲ

www.burmeseclassic.com

'သူရှိနေသေးတယ်'ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့အတူ 'နေရာပေး ရမယ်'ဆိုတဲ့ အသိက ဝင်လာတော့တယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ခိုင်မာရဲရင့်ပြီး အလွမ်းခိုး ခံတတ်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့မျက်နှာထားနဲ့ လေသံဟာ ဘယ်သူမှ အစိန်မလေးရဘဲ ရုတ်တရက် နူးညံ့သွားခဲ့ပြီး ...

"ထို... ကျွန်မကတော့ အဲဒီကိစ္စကို အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားထားတယ်။ ကို သဘောထရာ ဘယ်လိုရှိလဲ"

လို့ ပျော့ပျောင်းညွတ်ညွတ် မေးတတ်လာတယ်။ အဲဒီလို မေးတတ်ခင်တုန်းက ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ကိစ္စတစ်ခုကို လုပ်ချင်သွားတိုင်း ဘာမှမသိလိုက်ရတဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ခံစားချက်ကို ကိုယ်တွေးမိပြီး စာနာတတ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်ကိစ္စမဆို ဦးဆောင် ဦးဆောင်ဖြုတ်ဖြုတ်ဖြုတ် ကိုယ်က အလုပ်ကိစ္စတွေမှာ ကိုယ်ပဲသိ၊ ကိုယ်ပဲတတ်၊ ကိုယ်ပဲပြောဆိုပြီး ပြီးစီးအောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက် သွားတတ်တဲ့အခါ ကိုယ့်နောက်မှာ တိတ်ဆိတ်နေတတ်တဲ့ သူရဲ့ ငြိမ်သက်မှုထဲက အသံ'ကို ကြားတတ်လာတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ တချို့ကိစ္စတွေမှာ ကိုယ်က ရေသာခိုတတ်ဖို့ လေ့ကျင့်ရင်း သူ့ကို ဦးစားပေးရပြန်တယ်။

"ကို... အဲဒီကို ကျွန်မ သွားချင်နေတာကြားပြီး ကို လိုက်ပို့ပေးမှပဲ သွားရတော့မယ် ထင်ပါတယ်။ မနက်ဖြန်ကျ 'ဦး... 'နဲ့ အလုပ်ကိစ္စပြောဖို့ ချိန်းထားတယ် ကို၊ ကိုရှိမှ ဖြစ်မှာနော်၊ ကို မရှိရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်မှာ

မဟုတ်ဘူး။ ကို ကျွန်မ အနားမှာနေပါ။ ဒီကိစ္စ ကို ပါမှ ပြီးမယ့်ကိစ္စ"

အမှန်တကယ်တော့ ကိုယ်သွားချင်တဲ့နေရာဟာ သိုက်မပို့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ သွားတတ်၊ သွားရတဲ့နေရာပါပဲ။ ထုပ်ကိစ္စမှာလည်း သူမရှိပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ် နိုင်သွားလို့ ရသားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ကိုယ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နေရာပေးခြင်းအားဖြင့် သူ့ရဲ့ ယောက်ျား နှစ်တည်မှုကို လေးနက်စေတယ်။ သူ့ရဲ့နှစ်တည်မှုကို လောင်း ပေါင်းသင်ပေးဖို့ အသင့်ရှိနေတတ်တယ်။

"ကိုရယ် ... ရှင်မရှိလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မဘဝမှာ ရှင်သာရှိမနေခဲ့ရင် ဘယ်လောက်တောင် ကမောက်ကမ နိုင်လိုက်မလဲလို့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခုကတည်းက တောင်းပန် ထားမယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကိုတော့ ပစ်မသွားဖို့ မကြိုးစားမိပါစေနဲ့ ရှင်"

ချစ်ခြင်းနဲ့ အိပ်မေ့ချစ်ထားရပြီဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ကို နောင်တွယ်စေမယ့် စကားမျိုးတွေကို ကြိုတင် နည်းမှုမရှိဘဲ သုံးနှုန်းသွားမိတတ်ပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ယော သူ့ကို အညံ့ခံနေမိပါလားဆိုတာကို အထိတ်တလန့် ပြုမိသွားရတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ကျေနပ်နေမိတာ တော့ အင်မတန် ထူးဆန်းပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

(၅)

ဟောဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံ
ချစ်မိသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ညံ့ဖျင်းသွားတတ်ကြတဲ့ မိန်းမတွေ
အများကြီးရှိနေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမိန်းမတွေဟာ ချစ်ခြင်း
သက်သက်အတွက်သာ ကျေကျေနပ်နပ် အညံ့ခံလိုက်ကြရပေမယ့်
ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမတွေ မဟုတ်တာကိုတော့ ကိုယ် အလေးအနက်
ယုံကြည်သွားခဲ့ပါတယ်။

၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (ပိတောက်မြို့)

ပုညဇင် စာအုပ်တိုက်

ကွက်လပ်များအကြောင်း

(၁)

ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်းကို ရိုးရိုးလေး တင်စား
 ပြုလျှင် ကွက်လပ်တစ်ခုရှိနေသော ဘဝမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်
 ဘဝတွင် ထိုကွက်လပ်မှလွဲလျှင် အရာအားလုံး ပြီးပြည့်စုံလေသည်။
 နှမ်းသာကြွယ်ဝကြသော ကျွန်တော့်မိဘများက ကျွန်တော့်ဘဝကို
 နှမ်းနားတင့်တယ်မှုများစွာဖြင့် ဝန်းရံပေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်
 သည် ကျွန်တော့်မိဘများထံ ငွေကြေးအပြင် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ
 စွဲလည်း အလွန်ကံကောင်းစွာ အပြည့်အဝရခဲ့သေးသည်။ ငွေကြေး
 နှမ်းသာကာ စီးပွားရေးကိစ္စများနှင့် လုံးပန်းနေရသဖြင့် သဘော

အပေါ် အချိန်မပေးနိုင်သော မိဘမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရချေ။ ဒီအချက်နဲ့တင် ကျွန်တော်ဟာ တော်တော် ကံကောင်းနေခဲ့ပြီ။

* မေမေသည် လူပျိုပေါက်အရွယ်သို့ အတော်ပေမကျော်လွန်လာခဲ့ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကို ယခုအချိန်ထိ ကလေးတစ်ယောက်လို ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ဆဲ။ ဖေဖေသည်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းများစွာကို အလုပ်မအားသည့်ကြားမှ ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ဝယ်ယူကာ ကျွန်တော့်ထံ ယူဆောင်လာမြဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဂရုတစိုက် ကြင်နာမှုတွေဟာ တစ်ခဲတစ်ရံမှာ ကျွန်တော့်ကို အဆိပ်သင့်စေသည်ဆိုတာကိုတော့ မေမေမသိနိုင်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ပြောပြမည်မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကို အင်မတန်မြတ်နိုး ချစ်ခင်ကြသော ကျွန်တော့်မိဘများအပေါ်တွင် အပြန်အလှန်အားဖြင့် ဖာဆောင်မှုတစ်ခု ပေးအပ်ကာ တိတ်တဆိတ် ကျေးဇူးဆပ်ရလေသည်။

ခပ်ငယ်ငယ်အရွယ် ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီးချိန်က စလို့ နည်းနည်းလေးမှ လှုပ်ရွှေ့မရတော့ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်ခြေထောက်များအကြောင်းကို မေ့ထားနိုင်သယောင် ဟန်ဆောင်ပြီး ရွှင်ပြရသည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။ ကျွန်တော် နာကျင်စွာ ခံစားမိရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ဖာဆောင်မှုသက်တမ်းက ရှည်ကြာခဲ့ပြီ။ အသားကျခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်မိဘများရဲ့ ရင်ထဲအသည်းထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ လက်ရှိအခြေအနေမှာ နေပျော်နိုင်ခဲ့ပြီဟုယူဆသွားခဲ့လျှင် ကျွန်တော်ကျေနပ်ပြီ။ ဒါသည်သာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိဘများအပေါ် ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ရူးသွပ် ခုံမင်တပ်မက်မိသော အရာများမှာ 'ဖိနပ်များ' ဖြစ်လေသည်။ ထိုဖိနပ်များကပင် ကျွန်တော့်ကို နာကျင်စေသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဖိနပ်တွေတွေ့တိုင်း မေမေ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပူဆာခဲ့ဖူးသည်။ ပူဆာလို့ မရလျှင် ဂျိုကျကာ ငိုလို့မဆုံးနိုင်သော ကျွန်တော့်ကို မေမေကပင် စိတ်မရှည်နိုင်ဖြစ်ကာ ...

“ဒီကလေးဟာ တော်တော် ဖိနပ်ကြိုက်တယ်၊ ဒီလောက်တောင် ဖိနပ်တွေ ဝယ်ထားတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကိုက်စားလို့ ရမယ့်အတိုင်းပဲ”

မေမေသည် ပါးစပ်က မည်မျှပင် မြည်တွန်တောက်တီးသော်လည်း ကျွန်တော် ပူဆာသမျှကို ဝယ်မပေးဘဲ နေနိုင်တာလည်း မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော့်တွင် ကွင်းစွပ်ဖိနပ်၊ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်၊ အားကစားဖိနပ်၊ ရှူးဖိနပ်၊ ညှပ်ဖိနပ်၊ ကတ္တီပ၊ ဖိနပ်၊ သားရေဖိနပ် စသဖြင့် စသဖြင့် ဖိနပ်များစွာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတာကို ကျွန်တော် ခုချိန်ထိ သတိရနေသေးသည်။ အဲဒီနောက်တော့ ဖိနပ်ကြိုက်လှသော ကျွန်တော့်ကို ဖိနပ်စီးလျက် ဝံ့ကြွားစွာ လမ်းလျှောက်ခွင့်မရအောင် ကံကြမ္မာက လက်ဆောင်ဆိုးတစ်ခု ပေးခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်တစ်ထီး ဆါမှာပဲ နှစ်တွေအကြာကြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေခဲ့ရသည်။ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ရဲ့ ခြေနင်းခုံပေါ် ချထားရသော ကျွန်တော်ခြေထောက်တွေမှာတော့ ခပ်ရိုးရိုး ဖိနပ်တစ်ရံကို ဟန်ပြုထားတာပဲ။ အာသာပြေ စီးထားခဲ့ရသည်။ ဘာများအဓိပ္ပာယ် ရှိသလဲ...

www.burmeseclassic.com

အောက်တစ်ပိုင်းသေနေသော ကျွန်တော်က မေမေ့ထံ ဖိနပ်ထလေးတစ်ရုံ ဝယ်ပေးဖို့ ပူဆာခဲ့စဉ် မေမေ့မျက်နှာဟန်အောင် နေ့ရောင်စွာ ညိုမည်းပျက်ယွင်းသွားခဲ့တာ၊ မျက်ရည်တွေ ဝဲသားခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်ကွယ်ရာ သွားပြီး ငိုကြွေးနေခဲ့တာကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသည်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော် နောင်တလျှော့ခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှစကာ မေမေ့ထံ ဖိနပ်မပူဆာမိအောင် ကျွန်တော် မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ရုသွယ်မှုကိုတော့ တခြားတစ်ဖက်မှာ အကောင်အထည်ဖော်ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်က အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီးကို ညည်းရုံးကာ ကျွန်တော် လိုချင်သော ဖိနပ်တွေကို ပိုက်ဆံပေး၍ တိတ်တဆိတ် မှာယူခဲ့ရသည်။ မကြာခဏဆိုသလို ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တီဗီကြည့်တိုင်း ရုပ်ရှင်မင်းသားများ အဆိုတော်များ စီးထားသည့် ဖိနပ်များကို သေသေချာချာကြည့်ရှုပြီး အသေါ်ကြီးကို မှာယူမြဲဖြစ်သည်။ ကာလအတန်ကြာသောအခါ ကျွန်တော့်ထံတွင် ဖိနပ်များ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလာခဲ့ရသည်။ ဒါဟာ 'ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ဖြေမှုတစ်ခု' ဖြစ်သည်။ ထွက်ပေါက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာမြေပေါ် နင်းလျှောက်၍ မရတော့ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များ၊ ထိုခြေထောက်များရဲ့ မနီးမဝေးမှာတော့ ဖိနပ်တွေ အပြည့်အသိပ်ရှိနေသော ဝီရိတစ်လုံးရှိနေခဲ့သည်။ လျှို့ဝှက်စွာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဖြေမရအောင် မွမ်းကျပ်လာသောအခါ များတွင် ကျွန်တော်က အခါတစ်ခါကို အလုပ်တိကာ ထိုဝီရိကိုဖွင့်ကြည့် ငေးမောမိစမြဲဖြစ်

သည်။ ထိုအခါများတွင် ကျွန်တော် ကြေကွဲစွာ ရိုက်ငင်ငိုကြွေး နေသည်။ သိပ်ပေါက်ကွဲလွန်းလာလျှင်တော့ ထိုဖိနပ်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သွေးရူးသွေးတန်းကျူးယူကာ လွင့်ပစ်ကြဲဖြန့်ပစ်လိုက်ပြီး ထိုဖိနပ်များကြားတွင် နာကျင်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရမြဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် လိုနေသော ကွက်လက်တစ်ခု။ ပြန်ဖြည့်လို့ မပြည့်နိုင်တော့သော ကွက်လက်တစ်ခု။ အဲဒီကွက်လက် တစ်ခု ကျွန်တော့်ကို အမြဲလို ဖိစီးနှိပ်စက်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို နားလေးတစ်ယောက်က၊ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်လို သဘောထားကာ အလွန်သနားငဲ့ညှာတတ်ကြသော ကျွန်တော့်မိဘများ၏ ဂရုစိုက်မှု များကလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကို အားငယ်ဝမ်းနည်းစေခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မျှိုသိပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဖေဖေ မေမေတို့ရှေ့မှာတော့ ကျွန်တော်သည် စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်သူတစ်ဦးလို တည်ငြိမ်ပြနိုင် ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် ခံစားရသော နာကျင်မှုများကို အိပ်မက်များက ဖောက်ခွဲစိတ်ဖြေပေးခဲ့သည်။ မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်သည်။ ထိုအိပ်မက်များထဲတွင် ကျွန်တော်သည် သူပသော ဖိနပ်တစ်ရုံကို ဝံ့ကြွားစွာစီးလျက် မိုင်ပေါင်းများစွာ ခရီးနှင်နေခဲ့သည်။ ကမ္ဘာမြေအနှံ့တွင် ကျွန်တော်ခြေရာချခဲ့ အင်းကျမ်းထပ်ခဲ့သည်။ ထိုအိပ်မက်များ မက်ရတာလောက် ထွင်စရာ အကောင်းတာမျိုး ရှိမည်မထင်တော့ချေ။

www.burmeseclassic.com

“သနားလို့ ကျွေးမွေးထားတာနော်... အလုပ်ကို စင်ပေါ့ပေါ့လုပ်၊ ရောင့်တက်ပြီး ဟိုဟာ ပူဆာ ဒီဟာ ဖူဆာ မလုပ်နဲ့၊ ကျောကွဲအောင် ရိုက်ပစ်မယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သိပါ၊ အပိုးကျိုးပါ”

ကျွန်တော့်ကို နောက်ဖေးတန်းလျားမှာ နေခွင့် ပြုထားသော အဒေါ်ကြီးက မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်ကာ ခပ်မာမာ ပြောစမြဲမို့ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့အိမ်ကြီးရှင်တွေကို မော့လို့တောင် မကြည့်မိအောင် ဝပ်တွားရလေသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝဟာ နေလိုပူပြင်းလှသည်ဟု ကြီးပြင်းလာလေ ပိုပြီး သိလာလေဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုဘဝအပူထဲတွင် ကျွန်တော် အမုန်းဆုံး ရာသီဥတုမှာ နွေရာသီဖြစ်သည်။ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းလှသော ကတ္တရာလမ်းမကို နင်းလျှောက်လျက် ဘတ်စ်ကားတွေပေါ် ပြေးတက်ကာ သကြားလုံး၊ မြေပဲဆားလှော် အစရှိသည့် မုန့်ပဲသွားရည်စာများကို ရောင်းချရသော ကျွန်တော့် ခြေဖဝါးများတွင် ဖိနပ်ကလေးတစ်ရံတော့ (မည်မျှစုတ်ပြတ်နေသည်ဖြစ်စေ) လိုအပ်သည်သာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကလေး ဖင်ပါးကာ ပြတ်လုတ်တဲ့ ဖြစ်နေသော အချိန်တွင် ဖိနပ်တစ်ရံ ဝယ်စရာ ပိုက်ဆံမရှိတာလောက် ရင်ခွန်ရသည့်အချိန်မျိုး ရှိတယ် မထင်တော့ချေ။

ပူပြင်းသည့်လမ်းမပေါ်တွင် ခြေကိုဖွန်းကာ မိန့်မိန့် မပြတ်အောင် ထိန်းလျှောက်ရင်းကပင် ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နာကျည်းနေမိခဲ့လေသည်။ ရင်ထိတ်နေသည့်အခါ

ကျွန်တော့်ဘဝကတော့ ကွပ်လပ်ပေါင်းများစွာဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသော ဘဝမျိုးဖြစ်လေသည်။ ဘဝတွင် ဘယ်အရာမှ ပြည့်စုံတယ်လို့ကို မရှိ။ ဆင်းရဲမွဲတေလှသော နှစ်ပါးထံမှာ ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး လူလားမမြောက်သေးမှားမှာပင် မိဘနှစ်ပါးက ဆုံးပါးသွားခဲ့ရပြန်သည်။ သူစိမ်းအိမ်တွင် ကပ်နေခဲ့ရသော ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မှတ်မိသလောက် ပြန်ပြန် ရလျှင် လူရယ်လို့သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက လိုချင်တာဆိုတာတစ်ခုမှ မရဖူးဘဲ မလိုချင်တာတွေကို ရခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် လိုချင်တာကို လက်ညှိုးထိုးပူဆာတိုင်း အရိုက်ခံရစမြဲမို့ နောင်အခါ ဘာကိုမှ မပူဆာတတ်တော့သော ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

၁၆၀ ပုညဝင်

ဖိနပ်ပြတ်သွားလျှင်တော့ ပူကြွပ်နေသော ကတ္တရာလမ်းမပေါ်တွင် အံကြိတ်၍ နင်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျရသည်။ လောကကို အချဉ်ပေါက်လာကာ ထင်ရာစိုင်းပစ်ချင်စိတ်တွေလည်း ပေါ်ပေါက်လာရလေသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ကျန်တာတွေ မရှိရင်နေပါစေ ... ဖိနပ်ကလေးတစ်ရံတော့ အမြဲရှိနေစေချင်သည်။ ဒါသည်သာ ကျွန်တော်ရဲ့အာသာပြင်းပြင်း တောင့်တမိသော ဆန္ဒတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

(၃)

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် ဖေဖေနှင့်အတူ အင်းလျား ကန်ပေါင်သို့သွားခဲ့ပြီး ပြန်လာသည့် အပြန်ခရီးတွင် အံ့ဩဖွယ် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်ခဲ့ရတာဖြစ်လေသည်။ မြို့ထဲစတိုးဆိုင်တစ်ခု တွင် ဝယ်စရာရှိသဖြင့် ဖေဖေက ကားကို အနော်ရထာလမ်းဘေး တွင် ပါကင်ထိုးနေစဉ်တွင် ကောင်လေးတစ်ယောက် ကျွန်တော် တို့ ကားရပ်ထားသည့်နေရာဘက်သို့ အားသွန်၍ ပြေးထွက်လာ သည်။ သူ့နောက်မှ လူတချို့လည်း ပြေးလိုက်လာပြီး ထိုခဏမှာ ဝင် ကောင်လေးကို ဖမ်းမိသွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ပြန်ပေးစမ်း ... မင်းလက်ထဲက ဖိနပ်”

ကောင်လေးသည် ဖိနပ်သစ်တစ်ရံကို ကျစ်တူညီ ခေါ်အောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ့ရင်မှာ အိပ်ထားခဲ့သည်။ သူ့ခြေသောက်

www.burmeseclassic.com

မှာတော့ ဖိနပ်မပါချေ။ အများက ဝိုင်းဝန်းရိုက်ပုတ်နေကြသော်လည်း ကောင်လေးက အံကြိတ် မာန်တင်းကာ ဖိနပ်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမြဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကောင်လေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ပြောမပြန်နိုင်သော ဝေဒနာတစ်မျိုး ခံစားရလေသည်။ ကျွန်တော်က ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဖေဖေ ... ဟိုကောင်လေးနဲ့ သား စကားပြောချင်တယ်။ ဖိနပ်ဖိုး ကျေနပ်လောက်တဲ့အထိ လျော်ပေးပြီး ကောင်လေးကို သွားခေါ်ပေးပါ”

ဖေဖေက မဆိုင်းမတွပင် ကောင်လေးကို သွားခေါ်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ရောက်လာသော ကောင်လေး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထိခိုက်ပွန်းပဲ့ရာများဖြင့် ညိုမည်းစုတ်ပြတ်နေခဲ့သည်။ သူ့ဟစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေပြီး မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေခဲ့သည်။ ဖိနပ်ကလေးကိုတော့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။

“မင်း ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြလို့ရမလား”

ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုး ကပ်မေးသောအခါ သူက နာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော့်ဘဝက နေလိုပူတယ်၊ ဟောဟိုက ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေတဲ့ နေမင်းလိုပဲ၊ ဟောဒီလမ်းတွေကလည်း ပူတယ်၊ အပူတစ်ခုကိုပဲ ကျွန်တော် ခံနိုင်မယ်၊ ကျန်တဲ့အခု

ကို မခံနိုင်လို့ ခိုးမိတယ်၊ ကျွန်တော့်ခြေတောက်တွေကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ ဖိနပ်တစ်ရံလောက်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အဆင်သင့် ရှိနေသင့်တယ်၊ ခုတော့ ဒီလမ်းတွေပေါ်မှာ တင်းကျပ်ထပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ခြေရာတွေမှာ ဖိနပ် မပါဘူး”

ကျွန်တော်က အံ့သြစွာ သူ့ခြေထောက်တွေကို ကြည့်မိသည်။ ခြေထောက်အစုံဟာ ညိုမည်းအက်ကွဲနေခဲ့သည်။ ဒီခြေထောက်အောက်ကို ဖိနပ်ကလေးတစ်ရံနဲ့ ခုခံကာကွယ်ဖို့ မဖြစ်ခဲ့သတဲ့။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေဆီ အကြည့်ရွှေ့မိပြန်သည်။ တစ်နေသော ခပ်သွယ်သွယ် ခြေထောက်အောက်မှာတော့ တန်ဖိုးမရှိ ဖိနပ်တစ်ရံက ဟန်ပြကောင်းစွာဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ့ အသုံးမပြုဘဲ ခပ်တည်တည် ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်က နှစ်နှစ်ထိ ခြေထောက်ပြုလုပ်ရင်း ကောင်လေး ပခုံးကို ဖွဖုတ်ကာ ...

“မင်း ... ငါ့အိမ် ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

www.burmeseclassic.com

4

(၄)

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က ထိုကောင်လေးကို ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို စီရိုနားအထိ ကိုယ်တိုင်တွန်းလိုက်လာခဲ့ပြီးနောက် စီရိုနားဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ မြောက်မြားစွာသော ဖိနပ်များကို တေသွန်ကျလာခဲ့သည်။

“ကဲ ... မင်း ကြိုက်သလောက်သာ ယူပေတော့”

“ဟာ ... တကယ်လား၊ တကယ်ပြောတာလား”

ကောင်လေးသည် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်နေ

ဖိနပ်တွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျုံးယူလိုက်လေသည်။

“အရမ်း တန်ဖိုးကြီးမှာပဲ ... ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မစီးဖူးဘူး”

ကောင်လေးက ဖိနပ်တွေကို အထူးအဆန်းသဖွယ် အစုံစုံပြီးတစ်ခု ကိုင်ကြည့်ရင်း ဝမ်းသာလုံး ဆိုနေပုံရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကောင်လေးကို ငေးကြည့်ရင်းကပင် ဒီတိုဖြင့် မျက်ရည်ဝဲလာခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အသုံးမဝင်သော ဖိနပ်တွေဟာ သူ့အတွက်တော့ အဖိုးအနုလှထိုက်တန်နေခဲ့ပြီ။

“ရှော့ကွာ ... ဒီမှာအိတ်၊ ဒီအိတ်တွေထဲ ထည့်ယူသွား ... ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပျော်ရွှင်လာကာ အိတ်တွေ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ... ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ဒီဖိနပ်တွေကို ဘယ်တော့မှ ရောင်းမစားဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ စီးခွင့်မရခဲ့တဲ့ ဖိနပ်တွေ ... ကျွန်တော် အမြဲစီးသွားမယ်၊ ပျော်စရာကြီးပဲဗျာ ...”

ကောင်လေးသည် လှိုက်လှဲစွာ တတ်တတ်မြောက်မြောက် အိတ်တွေထဲသို့ ဖိနပ်တွေ ကျုံးထည့်နေခဲ့သည်။ ထည့်ရင်းကပင် မျက်ရည်တွေလည်း ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာကာ နှုတ်ခမ်းတွေ တော့ ပြီးရွှင် ရယ်မောနေပြန်သည်။ ကောင်လေး၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပျော်ရွှင်မှုများက ကျွန်တော့်ထံသို့ပင် ကူးစက်လာရလေသည်။

ခဏကြာလျှင် ကောင်လေးက ကျွန်တော့်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးချကန်တော့ခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘီးတပ် ကုလားထိုင်နေသောအခါ

၁၆၆ ပုညောင်

ပြောင်းပေါက်ဆီသို့ တွန်းရွှေ့လာခဲ့သည်။ ပြောင်းဝမှ လှမ်းမျှော်
ကြည့်သောအခါ ဖိနပ်အသစ်တစ်ရုံကို ထုတ်စီးပြီး ဖိနပ်တွေ
ပွေ့ပိုက်လျက် တရွေ့ရွေ့ ဝေးသွားပြီဖြစ်သော ကောင်လေးကို
လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ဟောဟိုမှာ ... ကောင်းကင်ကြီးကလည်း တိမ်ပြာပြာ
ဖြင့် လှပသစ်လွင်နေခဲ့သည်။ လေပြည်ညှင်းကလည်း အပြစ်
ကင်းစွာ ခပ်သာသာလေး တိုက်ခတ်နေခဲ့သည်။ ကမ္ဘာမြေပေါ်
မှာတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ခြေလှမ်းပေါင်းများစွာဖြင့် အထူ
ဆင်နိုင်းခဲ့ပြီ။ ထိုခဏမှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပေါ့ပါး လွတ်မြောက်
သွားခဲ့ရလေသည်။

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (ကလေး)

အတ္တကိုဗဟိုပြု၍

(၁)

အင်မတန် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှတဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့
 အခန်းအတွင်းက လှပအိစက်တဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ
 အဘွားအိုတစ်ဦး ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလျက်ရှိပါသည်။ အဘွား
 အိုရဲ့ ငွေရောင်ဆံပင်ကျဲကျဲဟာ ဖဲသားခေါင်းအုံး အိစက်စက်
 ပေါ်မှာ ဖြစ်သလို ဖွာကျနေတယ်။ အဘွားအိုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
 ပေါ်မှာတော့ ဖဲနားကွပ် တန်ဖိုးကြီး ခေါင်တစ်ထည်က လေးလေး
 လေးလေး ဖုံးအုပ်ထားတယ်။ အိမ်နေရင်းပေမယ့် အဘွားအိုရဲ့

အဝတ်အစားတွေဟာ သစ်လွင်တောက်ပနေပါတယ်။ အဘွားအိုရဲ့ လေ့လာကျနေတဲ့ နားရွက်ဖျားနှစ်ဖက်မှာတော့ အင်မတန် အညှိအသွေးကောင်းတဲ့ စိန်နားကပ်နှစ်ဖက်က နေရာယူထားတယ်။ နံရံကပ်ဆလိုက်မီးရောင်အောက်မှာ စိန်နားကပ်ဟာ ဝင်းနေတာပဲ။ အဲဒီနားကပ်တစ်ရံရဲ့ တန်ဖိုးဟာ သိန်းရာကျော် တန်တယ်ဆိုတာ စိန်ဝတ်ဖူးသူတိုင်း သိကြပါတယ်။ အဘွားအိုရဲ့ အခန်းတစ်ခုလုံးဟာ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းများစွာနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတယ်။ အဘွားအို နုပျိုစဉ်က ရိုက်ထားခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေထဲ နဲ့ရဲထက်ဆီကနေ အဘွားအိုကို ငဲ့ကြည့် ပြုံးပြနေကြတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ အရောင်မှိန်တဲ့အရာဆိုလို့ အဘွားအိုရဲ့ မျက်ဝန်းတွေပဲ ရှိပါတယ်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ ရှိမနေဘူး။ မျက်ဝန်းတွေဟာ ပွင့်နေလျက်နဲ့ အသေလို ငြိမ်ပြီး ငေးနေတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်တောင်ခတ်နေသေးလို့သာ အသက်ဝင်သေးမှန်း သိရတယ်။ အဘွားအိုဟာ ငြိမ်သက်နေရာကတစ်ချက် လူးလွန်လိုက်တယ်။

“မိစု ... မိစု”

အဘွားအိုရဲ့ အသံ တိုးတိုးကြောင့် အခန်းထဲမှာ ဘာမှ ထူးခြားမသွားပါဘူး။

“ဟဲ့ ... မိစု ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

အဘွားအိုက လည်ချောင်းထဲကအသံကို ပျစ်ညှိပြီး အရှိန်မြှင့်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ အခန်းထောင့်က ကျောထုရုပ်တစ်ခု အသက်ဝင်လာတယ်။ ခုတင်ကိုမိုပြီး ငိုက်နေတာ

အိမ်ဖော်မလေးဟာ မျက်စိနှစ်ဖက်လုံးကို လက်ဖမိုးနဲ့ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အိပ်မှုနံရံနံရံနံရံနံရံနံရံ ခေါင်းထောင်ထလာတယ်။

“အဘွား ... ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

အိမ်ဖော်မလေးရဲ့အသံဟာ မကြည်မသာတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နွေးထွေးမှုတော့မရှိဘူး။ အေးစက်စက်နဲ့ တာဝန်ကျေအသံမျိုးပဲ။ အဘွားအိုအတွက်တော့ မဆန်းတော့ဘူး။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်ခံလာခဲ့ရတဲ့ အသံမျိုးဖြစ်တယ်။

“ငါ ထမယ် ... လသာဆောင်မှာ ထွက်ထိုင်ချင်တယ်”

အိမ်ဖော်မလေးဟာ ဘာတစ်ခွန်းမှ တားမြစ်ခြင်း၊ အကြံပေးခြင်း မရှိပါဘူး။ အပြင်မှာ နှင်းတွေကျနေလို့ လသာဆောင်မှာ ထွက်ထိုင်မနေသင့်ကြောင်းလည်း သူ့ခေါင်းထဲမှာ မရှိပါဘူး။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတာက သူ့ကိုငွေပေးပြီး ခိုင်းထားတဲ့ အဘွားအိုရဲ့ ဆန္ဒကို မဆန့်ကျင်မိဖို့ပါ။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးဟာ အေးစက်မာကျောတဲ့ သူ့လက်တွေနဲ့ အဘွားအိုကို ဆွဲထုပြီး သာသာဆောင်ဆီ တွဲခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ လာသာဆောင်ထောင့်က ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ အဘွားအိုကို ထိုင်စေပြီး နောက်မှာတော့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးဟာ ပြန်လည်ငိုက်မြည်းသွားခဲ့ပါတယ်။ အဘွားအိုကတော့ အမှောင်ထဲကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးမောနေခဲ့ပါတယ်။

(၂)

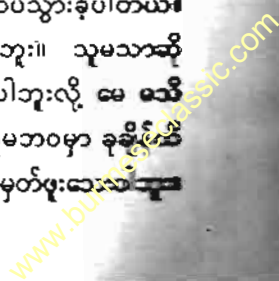

အဘွားအိုရဲ့ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးဟာ ရွှေထီးဆောင်းကာလတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူမဟာ သမားရိုးကျ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ သူမနဲ့ ရွယ်တူ မိန်းကလေးတွေ ဇာထိုး ပန်းထိုးသင်၊ အချက်အပြတ်သင်တဲ့အချိန်မှာ သူမက ဘွဲ့တွေ တစ်ချပြီးတစ်ခု အရယူပြီး သူမ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အင်မတန် ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ခေါင်းမောနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အပေါင်းအသင်းများများ မထားတတ်တဲ့ သူမဘဝမှာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တော့ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူမ သူငယ်ချင်းကတော့ သူမလို မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးပီသပြီး သိမ်မွေ့နူးညံ့လှတဲ့ သူမရဲ့သူငယ်ချင်းဟာ ပညာလည်း မထူးချွန်၊ ထက်မြက်တဲ့အရည်အသွေးတွေလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် သူမတစ်သက် စားမကုန်နိုင်မယ့် အမွေအနှစ်တွေထို့တော့ ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်းကို သူမက မေ ... လို့ ချစ်စနိုးခေါ်ပါတယ်။ မေ့မိဘာတွေဟာ မေငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးပါးခဲ့တာမို့ မေဟာ အဒေါ်ဖြစ်တဲ့သူနဲ့အတူနေရပါတယ်။ မေမား-ချမ်းသာပေမယ့် ဘဝင်မမြင့်ပါဘူး။ သူတစ်ဖက် သားရဲ့ အရေးကိစ္စတွေကို စိတ်ဝင်တစား ကူညီတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

သူမကတော့ သူမ အောင်မြင်ထင်ရှားဖို့ကလွဲပြီး အခြား ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သူမက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ သူမဟာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ တပွေ့တပိုက်နဲ့ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူမ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာချိန်မှာတော့ မေဟာ နည်းစားတစ်ယောက် ရနှင့်နေခဲ့ပါပြီ။ မေ့ရည်းစားဟာ အင်မတန် ဘေးလှတဲ့ အထင်သေးစရာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့လည်း ဟုတ်တိ ပတ်တိ မတတ်လှပါဘူး။

သူမဟာ မေ့အတွက် ယူကျုံးမရစ်စားချက်တွေနဲ့ ခံချိမခံသာဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မေဟာ ဒီလိုယောက်ျားတစ်ယောက် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ပါလိမ့်။ အဲဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေမရှိမှပဲ မေဟာ အဲဒီယောက်ျားနဲ့ လက်ထပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူမကတော့ မေ့ကို အံ့ဩလို့မဆုံးတော့ပါဘူး။ သူမသာဆို ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို ဒရိုင်ဘာတောင် မခန့်ပါဘူးလို့ မေ့အောင် တိတ်တိတ်ကလေး တွေးပါတယ်။ သူမဘဝမှာ ခုချိန်အထိ ယောက်ျားဆိုတာကို အထင်ကြီးစရာလို့ မသတ်မှတ်ဖူးသေးပါဘူး။

သူမ အထင်ကြီးနိုင်မှသာ သူမရဲ့ အိမ်ဦးနတ်အဖြစ် တင်မြှောက်ဖို့ စဉ်းစားရမှာပါ။ တကယ်တော့ သူမဟာ ဘုရင်မဖြစ်ချင်သူသာဖြစ်ပါတယ်။ မိဖုရားတော့ မဖြစ်ချင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း သူမဟာ ချစ်မြတ်နိုးလှပါတယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတွေကို အပေါ်စီးက ကြည့်တတ်လာတယ်။ လက်ထပ်ဖို့ လာရောက်တောင်းရမ်းလာသူတွေကို 'ရှင် ... ပထမဆုံး လုပ်သင့်တာက ကျွန်မ နောက်လိုက် မဖြစ်အောင် ကြီးစားဖို့ပဲ' လို့ ပြောမိတဲ့အတွက် ယောက်ျား အတော်များများက သူမကို ဆေးဝေးက ရှောင်ကြတယ်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ခမ်းနားစွာ တည်ဆောက်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အရှင်သခင် မလိုဘူးလို့ အခိုင်အမာ ယူဆလိုက်တယ်။

မေ့ကိုတော့ သူမ တော်တော် ဒေါသဖြစ်ရပါတယ်။ အိမ်ဖော်တွေ လျှော်ပေးတဲ့အဝတ်ကို အခန့်သားဝတ်လာတဲ့ မေဟာ သူ့ယောက်ျားရဲ့အဝတ်တွေကို ပင်ပန်းတကြီး လျှော်ပေးရပါတယ်။ သူ့ယောက်ျားစားဖို့ ထမင်းဟင်းတွေ ချက်ပြုတ်ပြီး အဦးအစား ခူးခပ်ကျွေးရပါတယ်။ သူမက မေ့ လုပ်ရပ်တွေကို အံ့သြမဆုံး ရင်နာမဆုံး ရှိရပါတယ်။

"မေ ... နင်-ခုမှ ကျွန်ဖြစ်တော့တာပါလား၊ ကိုယ့်ထက် ကိုယ်စားပြီး သူများဝန်ကို ထမ်းရတယ်လို့ ဟယ် ... အံ့သြပါရဲ့၊ နင့်ယောက်ျားက ဘာများ အသုံးကျလိုလဲ၊ အရည်အချင်းမှမရှိတဲ့ ငမ္မဲကို နင်က ဘာအထင်ကြီးပူးဖူးမှုတ်ထားရတာလဲ"

မေက သူမကိုပြုံးကြည့်ပြီး အေးအေး ဆေးဆေး ပြောပါတယ်။

"အခု အသုံးမကျပေမယ့် နောက်တော့ အသုံးကျလာမှာ ပေါ့ဟယ် ... သူက စိတ်ထား ကောင်းပါတယ်"

သူမ အပြစ်တင်လို့ မဆုံးခင်မှာဘဲ မေက ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို မွေးဖွားခဲ့ပြန်ပါတယ်။ တော်တော် စိတ်ညစ်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ပါ။ မေ့ကို ကြည့်ရတာ ဒုက္ခသည်ကြီး လိုပဲလို့ သူမက တွေးပါတယ်။ မေဟာ သူ့ဘဝကို ကလေးအတွက်၊ ယောက်ျားအတွက် ရင်းနှီးပေးဆပ်နေရပါတယ်။ မေက ကလေး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်မွေးရင်း ဘဝသေဆုံးနေချိန်မှာ သူမကတော့ အပျိုစင်ဘဝနဲ့ အများအလယ်မှာ ခေါင်းမောနေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူမဘဝမှာ ဘာအပူအပင်မှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်သူ့အတွက်မှလည်း ပေးဆပ်မနေခဲ့ရပါဘူး။ သူမ မုန်းတီးတဲ့ အိမ်ထောင်ကျွန်ဘဝကို အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မမက်ခဲ့ပါဘူး။ ကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မွေးနေရတဲ့ မေကတော့ ကလေး တိုးလို့တွဲလောင်း ... မနိုင်မနင်း အိမ်ထောင်ဝန်တွေပဲပြီး လူဖြစ်ရုံ့နေတော့တာပဲလို့ သူမ စိတ်ပျက်လက်ပျက် တွေးမိတတ်ပါတယ်။ သူမက ကရုဏာဒေါသနဲ့ မေ့ကို အပြစ်တင်တော့ ...

မေက ခပ်ပြုံးပြီး မျက်နှာနဲ့ ...
"နင်ကော ... အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလား" လို့ ပြန်မေးပါတယ်။ သူမက ခေါင်းသွက်သွက်ခါပြီး ...

၁၇၆ ပုညောင်

“ငါ့ဘဝကို ဘယ်သူ့ အတွက်မှ မပေးဆပ်နိုင်ဘူး”
 သူမ ဒီလိုပြောတော့ မေက တစ်ခွန်းပဲ ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်။
 *နင် ... အသက်ကြီးမှ သိလိမ့်မယ်”တဲ့။
 မေ ဘာပဲပြောပြော ... သူမကတော့ သူမရဲ့ဧရာကို
 တွေးမပူခဲ့ပါဘူး။ သူမ ရှာဖွေထားတဲ့ ငွေကြေးဥစ္စာတွေဟာ
 တစ်သက် စားမကုန်အောင် လုံလောက်နေပါပြီ။ ငွေရှိရင်
 ဘာမဆို ပြီးပြည့်စုံတာပဲလို့ သူမက မှတ်ယူထားခဲ့ပါတယ်။
 ဒီကလိုနဲ့ပဲ သူမဟာ သူမဘဝရဲ့ အစောပိုင်းကာလတွေကို ပူပင်
 ကြောင့်ကြခြင်းကင်းစွာ မေနဲ့ ဆန့်ကျင်ကွဲပြားစွာ ကျော်ဖြတ်
 လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

သူမရဲ့ ဒုတိယ အရွယ်မှာတော့ လှပ တင်းရင်းခဲ့တဲ့
 အရေပြားတွေဟာ လျော့ရဲပျော့တဲ့စ ပြုလာခဲ့ပါပြီ။ အပျိုဘဝ
 နယ်လို့ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားခဲ့တဲ့ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်တဲ့ သူမ
 ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ကလေးအမေတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်တော့လည်း
 သိပ်ပြီး ထူးထူးခြားခြား ကွာခြားမှု မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူ့အတွက်မှ
 သေးဆပ်ခဲ့ရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ အချိန်တန်တော့လည်း အများ
 သုံးတူ ယိုယွင်းလာခဲ့ပါတယ်။ တချို့ ကျန်းမာရေးလိုက်စားတဲ့
 ကလေးအမေများဆို သူမထက်တောင် အရွယ်တင်နေတတ်ပါ
 သေးတယ်။ ဒီခန္ဓာကိုယ်နဲ့ပတ်သက်လို့ အပျိုရယ်လို့ ဂုဏ်ယူ
 တတ်တဲ့ သူမရဲ့စကားသံတွေလည်း သိသိသာသာ ငြိမ်အိတ်
 ခဲ့ရပါတယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက အဖော်သဟဲဖြစ်ခဲ့တဲ့ သူမရဲ့

www.burmeseclassic.com

၁၇၈ ပုညဝင်

သူငယ်ချင်းတွေ၊ အသိမိတ်ဆွေတွေလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ့
အခြေကျလို့။ သူမနဲ့တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားခဲ့ရပါတယ်။
အချိန်တွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ သူမရဲ့ တစ်ယောက်တည်းအဖြစ်
ဟာ ထင်ရှားသထက် ထင်ရှားလာခဲ့ပါတယ်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ
အရင်းအချာလည်း မရှိ။ ရှိတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း အနည်းငယ်
အပေါ်မှာလည်း အကူအညီပေးရမှာ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းသာ
နေခဲ့တဲ့ သူမကို သူမ ဆွေမျိုးတွေကလည်း အဖက်မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။
သူတစ်ပါးအတွက်ဆို ငွေရောအချိန်ပါ နှမြောတွန့်တိုတတ်တဲ့
သူမဟာ တူညီသော တုံ့ပြန်မှုတွေကိုပဲ လက်ခံရရှိခဲ့ပါတော့တယ်။

(၄)

တတိယအရွယ်ကို ကျားကန်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အဘွား
အိုဟာ အေးစက်စက် လသာဆောင်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်ရင်း
ခြောက်သွေ့လွန်းတဲ့ ညတစ်ညကို ကျော်မြတ်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့
ပါတယ်။ အဘွားအိုရဲ့ နံဘေးမှာတော့ အိမ်ဖော်မလေးဟာ
နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျလို့နေပါပြီ။ အဘွားအိုဟာ အိမ်ဖော်
မလေးဆီက 'ဘာလုပ်ပေးရမလဲအဘွား' ဆိုတဲ့ အေးစက်ထုံထိုင်းတဲ့
မေးခွန်းနေရာမှာ ဘာမှမမေးဘဲ အလိုက်တသိ လုပ်ဆောင်ပေးမယ့်
အဖွဲ့ထွေးမှုကို အစားထိုး မျှော်လင့်မိတယ်။ ခုလို အဘွားအို
မလေးမှာ ငိုက်မြည်းနေတတ်တဲ့ အိမ်ဖော်အစား... သူမ ပြန်ပြောင်း
ပြောပြချင်တဲ့ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို နားထောင်စေအောင်
ပြောတစ်ယောက်ကို အလိုရှိတယ်။ သူမ ရှေ့ကျ သွားတော့

အကုန်ပေါ်အောင် ပြီးပြီပြီ သူမ နောက်ကွယ်မှာ အတင်းပြော ဆောင့်အောင့်တတ်တဲ့ အိမ်ထောင်ထိန်းမိန်းမကြီးနေရာမှာ လူကြီး ဆန်စွာ စီမံခန့်ခွဲတတ်တဲ့၊ သူမအပေါ် နူးညံ့နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံမယ့် သမီးတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်မိတယ်။ အိမ်မှာ ရေပျက်၊ မီးပျက်၊ ပစ္စည်းအတိုအထွာလေးတွေ ပျက်တဲ့အခါမှာ လာရောက်ပြုပြင် ပေးရတဲ့ အပိုးမကျိုးလှတဲ့ (အိမ်ထဲကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်တတ်တဲ့) ယောက်ျားတွေရဲ့ နေရာမှာ သားယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက် ... ဒါမှမဟုတ် သမက်ကလေး တစ်ယောက် ယောက်ကိုတော့ မျှော်လင့်ခဲ့မိတယ်။ ယောက်ျားသနာမရှိဘူး ရယ်လို့ မထီမဲ့မြင် ထိပါးချင်တဲ့ ယောက်ျားတချို့ကို ကြိုရတိုင်း သူ့မရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီး အကာအကွယ်ပေးမယ့် ခင်ပွန်း တစ်ယောက်ကို တိတ်တိတ်ကလေး မျှော်လင့်ခဲ့မိတယ်။ ငွေငွေ ပြီး ငှားရမ်းထားရတဲ့ အေးစက်စက်လက်တွေရဲ့ နေရာမှာ မေတ္တာ နဲ့ လဲလှယ်ယူနိုင်တဲ့ နွေးထွေးတဲ့လက်တွေကို အလိုရှိတယ်။ ညရေးညတာ ထိတ်လန့်စရာ တွေ ကြိုရတိုင်း အားကိုးရာ ချောက်ချားခဲ့ရတဲ့ နေ့ရက်တွေကို မေ့ထားချင်တယ်။ ငွေမစွာ နိုင်ရင်လည်း နေပါစေလေ ...။ ကိုယ့်အပူကို မျှယူမယ့် တိုင်ပင် ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ကလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ထပ် မိရင် အကောင်းသားဆိုတဲ့ အတွေးကိုတော့ ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ လျှို့ဝှက် ထားခဲ့ရတယ်။ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ချိန်မှာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မပြုစုနိုင်ရင်တောင် ဆေးသောက်ချိန်ကို သတိပေးတတ်တဲ့ အစာစားဖို့ အားပေးတိုက်တွန်းမယ့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ရှိခဲ့ရင်

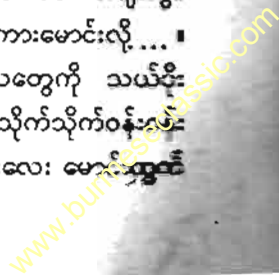
တောင် အဘွားအိုရဲ့ ဘဝဟာ ဒီလောက် ခြောက်သွေ့ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အဘွားအို နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တွေးမိတဲ့အတွေးထဲမှာ မေ့အကြောင်း မပါတဲ့နေ့ရယ်လို့လည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဒုတိယ အရွယ်မှာ မေနှံ့ပြန်ဆုံခဲ့ကြပါတယ်။ မျှော်လင့်ချက်များစွာ ပျော်ဝင် နေတဲ့ တောက်ပတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်ဆဲ မေဟာ ခိုပြည် ဝဲဖြိုးလို့ပါပဲ။ မေနှံ့နားမှာ သားသမီးတွေက ချစ်ချစ်ခင်ခင် ဝိုင်းရုံနေကြပါတယ်။ မေက သူမကို ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက် ရှာပါတယ်။

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း၊ ခင်ခင်ရယ် ... ပိန်သွားလိုက်တာ ကွယ်၊ မှတ်တောင် မမှတ်မိဘူး၊ မနည်းကြည့်ယူရတယ်၊ နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

သူမ ခပ်ယဲ့ယဲ့ဖြိုးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ရပါတယ်။ စိတ်ကျန်းမာရေးမပြည့်စုံတဲ့ အဖြစ်ကိုတော့ မေ သိအောင် ပြောမပြတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ အရောင်မှိန်ဖျော့နေတဲ့ မျက်ဝန်း တွေကိုလည်း မေ မမြင်စေချင်ဘူး။

မေတို့ မိသားစုကိုကြည့်ရတာ ပျော်စရာကြီးပါ။ နေ့ရဲ့ ငွေကြေးတွေကို အရင်းအနှီးပြုပြီး အဆပေါင်းများစွာ နှုတ်အောင် စီးပွားရှာနိုင်ခဲ့တဲ့ မေယောက်ျားက ကားမောင်းလို့ ...။ သားသမီးတွေက ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို သယ်ဖို့ ...။ မေ့လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်လို့ ... သိုက်သိုက်ဝန်းလမ်း ... နွေးထွေးထွေး ရှိလှပါတယ်။ မေတို့ ကားလေး မောင်းထွက်

၁၈၂ ပညာသင်

သွားတော့ သူမက ခပ်ငေါင်ငေါင် ရုပ်ကျွန်းနေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့မှ
ဒရိုင်ဘာက ရိုရိုကျိုးကျိုး တံခါးဖွင့်ပေးတဲ့ကားပေါ် တက်ထိုင်၊
အိမ်ပေါ်မိန်းမနဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက် အကြမ်းပတမ်း
ထိုးကျိတ်ထည့်သို့ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပိုးရင်း ထွက်ခွာ
လာခဲ့ရတယ်။ မေက 'အသက်ကြီးမှသိပြီမဟုတ်လား' လို့ မေးမသွား
ပေမယ့် သူမက 'သိပါပြီရယ်' လို့ ရင်ထဲက အဖြေပေးခဲ့မိပါတယ်။

(၅)

အဘွားအိုဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အိမ်ကအလုပ်သမား
များစွာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲကို တည်တည်စိုက်ကြည့်ပြီး သူမ
အလိုရှိတာကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေမိတယ်။ သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
တွေဟာ တာဝန်ကျေသလောက် အဘွားအိုကိုကြည့်တဲ့ သူတို့ရဲ့
မျက်ဝန်းတွေဟာ တိုင်ပင်မထားရဘဲ အရောင်တစ်မျိုးတည်း
ထွက်နေတယ်။ အေးစက်ပြီး စိမ်းနေတဲ့မျက်ဝန်းတွေကို ဆက်
ကြည့်မနေတော့ဘဲ အဘွားအိုက စိတ်ဓာတ်ကျမိတယ်။

ခုချိန်မှာတော့ အဘွားအို လောဘတကြီး ရွာသူ
ခဲတဲ့ ပညာတွေ၊ ဥစ္စာတွေဟာ အဘွားအိုအပေါ် ခပ်စိမ်းစိမ်း
ခပ်တည်တည် လုပ်နေကြပါတယ်။ အဘွားအိုအတွက် အဘွား
ဆီရောက်တဲ့ အထောက်အကူလည်း မပေးနိုင်ကြတော့ပါဘူး။

ညဟာ အေးသထက် အေးလာနေပါပြီ။ ကြမ်းခင်းကျောက်ပြားနဲ့ ထိနေတဲ့ အဘွားအိုရဲ့ ခြေဖျားတွေဟာ အေးခဲထုံကျင်လာတယ်။ ခြေအိတ်စွပ်ပေးပါလို့ မပြောမိခဲ့တဲ့အတွက် အိမ်ဖော်မလေးကလည်း သူ့တာဝန် ဘာမှမရှိသလို အသက်ကြည့်နေခဲ့တယ်။

“ခြေအိတ်စွပ်ပေးပါ ... ခြေအိတ်စွပ်ပေးပါ”

အဘွားအိုက တီးတိုးတောင်းဆိုကြည့်တယ်။ ကောင်မလေးက အသေလို မျောနေတယ်။

“အိမ်ထဲဝင်ချင်တယ် ... အိမ်ထဲဝင်ချင်တယ်”

အဘွားအိုက ထပ်မံတောင်းဆိုကြည့်တယ်။ ကောင်မလေးက တစ်ဖက်ကို ငိုက်ကျသွားတယ်။ ခဏကြာတော့ ဟောက်သံမှန်မှန်ထွက်လာတယ်။ အဘွားအိုက ကောင်မလေးကို မိလို မိငြား လှမ်းဆွဲကြည့်တယ်။ မမိဘူး ... ကောင်မလေးက ဝေးနေတယ်။

အဘွားအို စိတ်လျှော့လိုက်တယ်။ ကောင်မလေးနိုးလာချိန်ကို စောင့်ရင်း ဆက်တွေးနေမိတယ်။ မေ့အကြောင်းခဲတွေးမိပြန်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က မေ ဆုံးသွားတယ်။ မေ့ဈာပနက သိပ်စည်တာပဲ။ မေ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သားသမီး မြေးမြစ် တပြိုင်တခေါင်းကြီးက တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြုစုယူထလိုက်ကြတာ ဘာတစ်ခုမှ လိုလေသေး မရှိစေရဘူး။ စိတ်ချမ်းသာ လို့လာတော့ မသိဘူး ... မေဟာ သေတဲ့အထိ ပြုံးပြုံးလေးထဲဝေဒနာပီစီးခဲနေရတဲ့ မျက်နှာအမူအရာလည်း မရှိခဲ့ဘူး။

ဈာပနမှာ ငိုလိုက်ကြတဲ့ သားသမီးမြေးမြစ်တွေဟာ ဝက်ဝက်တို့ နှိုးနေတာပဲ။ သူမ သေရင် ငိုတဲ့သူတောင် ရှိပါ့မလား။ ဖြုန်းခနဲ အားမိပြီးမှ သူမ ချောက်ချားသွားမိတယ်။

“ငါ အေးလှပြီ ... ငါ့ကို အိမ်ထဲပို့ပေးပါ”

အဘွားအိုက ထပ်ပြောလိုက်တယ်။ ကောင်မလေးက ဝရန်တာလက်ရန်းကို မိနေရာကနေ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေးလှဲပြီး ဇိမ်ကျ နေတယ်။

“ငါ ... ကို ... အိမ် ... ထဲ ... ပို့ ... ပေး ... ပါ”

အဘွားအို ထပ်ပြောကြည့်တယ်။ နှုတ်ခမ်းက လှုပ်လို့ မရသလိုဘဲ။ အသံသိပ်မထွက်ဘူး။ တစ်အိမ်လုံး ကြားအောင်လည်း အော်နိုင် စွမ်း မရှိဘူး။ ခုချိန်ဆို အိမ်က အလုပ်သမားတွေအားလုံး အိပ်မောကျနေကြပြီ။ အဘွားအိုက ဒရင်းဘတ်ပေါ်ကနေ ကျုံးကြည့်တယ်။ ထလိုမရဘူး။

“ငါ ... အေး ... လှ ... ပြီ”

အဘွားအိုနှုတ်ခမ်းတွေက လှုပ်ရုံပဲ လှုပ်နေတယ်။ အဘွားအိုက ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ခြမ်းစောင်းပြီး ကောင်မလေးကို လှမ်းဆွဲ လိုက်တယ်။ အဘွားအိုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ကုလားထိုင် ဆက်ရန်းကြားကနေ ကြမ်းပြင်ပေါ် စောင်းကျသွားတယ်။ ညက အဘွားအိုက တိတ်ဆိတ်နေတုန်းပဲ။ နှင်းတွေလည်း ကျနေတယ်။ လေက အညည်း အေးလှတယ်။ အိမ်ဖော်မလေးရဲ့ ဟောက်သံက မြောက်မြန်စွာ အတူ လွင့်နေတယ်။

www.burmeseclassic.com

စာလင်္ကာ (၆)

(၆)

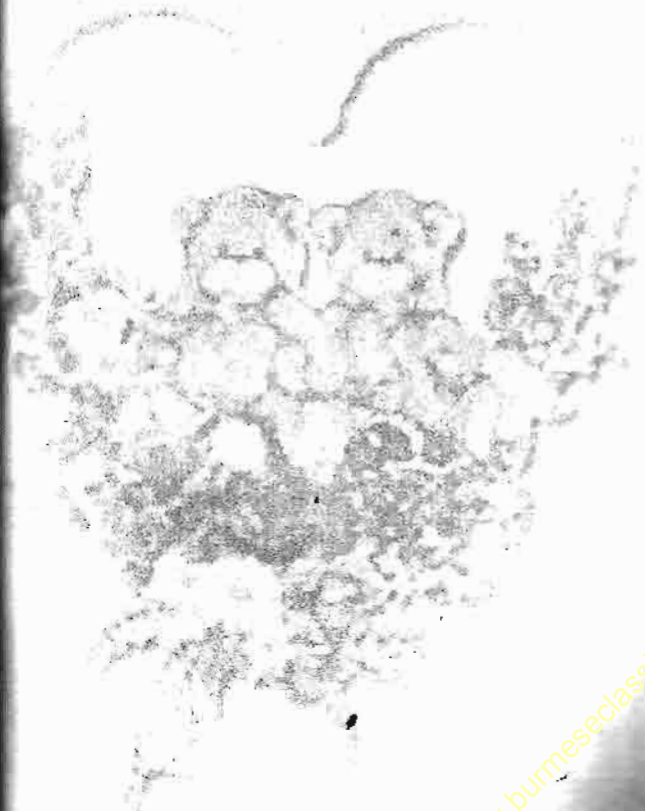

အင်မတန် အေးစက်လှတဲ့ ဆောင်းလယ်ကာလကို
မနက်ခင်းတစ်ခုမှာပဲ အဘွားအိုဟာ နံရံပေါ်က လှပပျိုမြစ်ဆီ
သူမရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ငေးကြည့်ရင်း သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ သူမ
ကွယ်လွန်ချိန်မှာ သူမနံ့နားမှာ သူမကိုချစ်တဲ့သူ၊ သူမ
ချစ်တဲ့သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှိမနေခဲ့ပါဘူး။ အဘွားအိုဟာ
ဘာကိုမှလည်း ယူဆောင်မသွားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အရာရာအားလုံး
ချန်ထားရစ်ခဲ့ရပါတယ်။

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ မတ်လ (Fashion Magazine)

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

အလှူ၏ ပြင်ပ

(၁)

ကျွန်မဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မသုငယ်ချင်း
 အလှူကို အထင် မကြီးခဲ့တဲ့အကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
 ချင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဖူးဖူးဟာ မော်ဒယ်လ်တစ်ယောက်
 ပေမယ့် ပင်ကိုက ကျွန်မလောက် မလှတာကို ကျွန်မတို့
 သာကနဲ့ သိကျွမ်း ခင်မင်ဖူးသူတိုင်း သိကြပြီးသားပါပဲ။
 ဖူးဖူးဟာ ကျွန်မထက် ပိုပြီး ထင်ပေါ်ကျော်ကြားစေ
 ခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာလည်း သူ့အလှူကြောင့်သာပါလို့ သိရတယ်။

အတွက် ကျွန်မအဖို့တော့ သူ့ရဲ့ ကျော်ကြားခြင်းဟာ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ သိပ်လှနေတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်မိတိုအခါတိုင်း ကျွန်မ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ရယ်သွမ်းနေနေမိတတ်ပါတယ်။ ဒီလို အလှမျိုးက ဘာဆန်းသလဲ... မိတ်ကပ်တွေနှင့် ပြုပြင် စီရင် ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ရုပ်။ မှဲ့ခြောက်သေးသေးလေးတွေနှင့် ခပ်ညိုညိုအသားအရေကို ဖြူဝင်းမွတ်ဆေးနေတယ်လို့ ထင်ရအောင် လှည့်စားဖန်တီးထားတဲ့ရုပ်။ ပြီးတော့ သူ့ပင်ကိုယ် ခပ်ပါးပါးသာရှိတဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံကိုလည်း ထုတ်ပြည့်ဝင်းတယ်လို့ ထင်ရအောင် ချဲ့ပြီးဆေးခြယ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်အားအပြည့်နှင့် ခပ်ဟာဟာကလေး ပွင့်လို့ပေါ့။ နောက်တစ်ခု... ရယ်စရာကောင်းတာက သူ့ရဲ့ ပြားကပ်ကပ် နှာခေါင်းကလေးဟာ ဓာတ်ပုံထဲမှာ စင်းစင်းလေး လှလို့နေတာပါပဲ။ မျက်ရစ်ရယ်လို့တောင် ထင်ထင်ရှားရှားမရှိလှတဲ့ သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းအိမ် သေးသေးလေးဟာ ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ ထင်းပဋိုင်းစက်လို့။ အရောင်မှိန်ပျော့ပြီး ပါးပါးလျားလျားလေးသာ ပေါက်နေရှာတဲ့ ဟဲ့တစ်ပင် ဒီတစ်ပင် မျက်ခုံးမွေး ကျဲ့တောက်တောက်ကလေးဟာလည်း စင်ရော်ထားတဲ့ မျက်ခုံးလေးအဖြစ် ထင်ထင်ရှားရှား အသွင်ပြောင်းလို့...။

ဒါတွေဟာ မိတ်ကပ်တွေနဲ့ ပြုပြင်စီရင်ထားတဲ့ အလှမို့ ကျွန်မက သိပ်လှနေတဲ့ သူ့ဓာတ်ပုံတွေကို မဂ္ဂဇင်းအစုအဝေး ဂျာနယ်တွေမှာ မြင်ရတိုင်း စိတ်ထဲက ကျိတ်လှောင်နေခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယုံကြည်ထားတာ

ကျွန်မသာ အဲဒီလို ပြင်ဆင်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်မယ်ဆိုရင် သူ့ထက် ကိုးဆယ်ဆ သာမယ်ဆိုတာပါပဲ။

ကျွန်မမှာ လှပဖြောင့်စင်းပြီး အဖျားမှာ မသိမသာကလေး လုံးဝန်းသွားတဲ့၊ ပေါ်လွင်တဲ့ နှာတံကလေးရှိတယ်။ တောက်ပ ထင်ရှားတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ရှိတယ်။ ဆေးမခြယ်ရဘဲ နှင်းဆီငုံလို့ လှပတဲ့နှုတ်ခမ်းအစုံနဲ့ ဖြူစင်မွတ်ညက်နေတဲ့ အသားအရေကို ပိုင်ဆိုင်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားနှင့် အရပ်အမောင်းကလည်း သူ့လို ပုညက်သေးကွေးကလေးထက်တော့ အများကြီးသာပါတယ်။ မီးဆလိုက်တွေရဲ့ အပုံအပိုး၊ ဓာတ်ပုံဆရာရဲ့ ပညာတွေနှင့်သာ ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ ပြည့်တင်းလှပတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ သူ့ခန္ဓာဟာ ပိန်လို့တဲ့ အဆင့်ထက် နည်းနည်းလေးပဲ သာတာကို ကျွန်မ အသိဆုံးပါ။

ခက်တာက ကျွန်မဟာ ပင်ကိုယ်အလှကို ပိုင်ဆိုင်ထားပေမယ့် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ကိုတော့ အင်မတန်ပျင်းရိ စိတ်မပါသူ ဖြစ်နေတာပါပဲ။ ကျွန်မမှာ ဓာတ်ပုံဆိုလို့ သွားရင်းလာရင်း သူငယ်ချင်းတွေ အမှတ်တမဲ့ လှမ်းရိုက်ထားတဲ့ မထင်မရှားတဲ့အခါနဲ့ ပတ်စီပို့ ပုံလောက်သာ ရှိတာပါ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်မဟာ သူ့နဲ့ အပြင်မှာ လူချင်းနှိုင်းယှဉ်ရင်သာ အပြတ်သာကြောင့် ဂုဏ်ယူရပေမယ့် ဓာတ်ပုံချင်း နှိုင်းယှဉ်ပြပြီး ဂုဏ်ယူဖို့ အခွင့်မသာခဲ့ပါဘူး။

တစ်နေ့တော့ သူ့ဟာ ဓာတ်ပုံတွေ တစ်ထွေတစ်တည်း ကျွန်မဆီကို ကြားလုံးထုတ်ဖို့ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

“ဟိတ် ... ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဒီတစ်ခါရိုက်တဲ့ပုံက ပိုလှလာ တယ်ဆရာ၊ မဂ္ဂဇင်းက မပွန်ဆာနဲ့ မဂ္ဂဇင်းကာဗာပုံအတွက် ရိုက်တာလေ၊ ဒီလထဲ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာပုံတွေ ရိုက်လိုက် ရတာလည်း မနည်းဘူး၊ ပြက္ခဒိန်ရိုက်ဖို့တွေလည်း ရှိသေး တယ်၊ ကိုယ်တကယ် မအားတာ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အလုပ် တွေက ပြည့်နေတာပဲ”

လို့ သူက ခပ်ကြွားကြွားလေး ပြောလိုက်ပါသေး တယ်။

သူ့ဓာတ်ပုံတွေ ယူကြည့်တော့ အမှန်တကယ်လည်း လှနေခဲ့ပါတယ်။ ပိုစံ အမျိုးမျိုးနှင့် ရိုက်ထားလိုက်တာများ လှပ ကြွရွနေတာပါပဲ။

“အိမ်မှာနေရင်း ဘာမှ မပြင်မဆင်ဘဲနေတဲ့ နှင့်ရုပ်ကိုသာ သူများတွေမြင်ရင် တကယ်ကို အံ့သြကြမှာပဲနော်၊ ဓာတ်ပုံ ထဲကနဲ့ဆို တစ်ယောက် တစ်ရုပ်စီလို့ပဲ”

ကျွန်မကိုတွေ့တိုင်း ကြွားလုံးထုတ်တတ်တဲ့ သူ့ကို စိတ်ထဲ ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိတာနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ရင်းကပင် ကျွန်မက နှိပ်ကွပ်လိုက်မိပါတယ်။ သူက စတိုင်လ်ပါပါ ပန်းတွန့် လိုက်ရင်း ...

“ဒါကတော့ ... ကိုယ့်အရည်အချင်းနှင့် ကိုယ်ပဲလေကွယ်၊ ဒီလိုဓာတ်ပုံထဲမှာ အမြဲလှနေဖို့က လွယ်တဲ့အလုပ်မှ မဟုတ် တာ ... ၊ ကိုယ့်ရဲ့ နေတတ်ထိုင်တတ်မှုတွေ၊ ပိုစံ ပေးတာ တွေ၊ အပြုံးတွေ၊ အကြည့်တွေ ... ဒါတွေဟာ ပညာ

တွေပဲလေ၊ ဒီလိုပညာတွေ ထည့်သုံးလိုက်လို့ ဒီလောက် လှသွားတာပေါ့ ...”

“ကိုယ်ထင်တာတော့ ဓာတ်ပုံဆရာရဲ့ ပညာနဲ့ အများကြီး သက်ဆိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ သိပ်တော်တဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာ ဆိုတာ လှည့်စားတတ်တဲ့ မှော်အတတ်ကို တတ်မြောက် ထားတဲ့ မှော်ဆရာလိုပဲ မဟုတ်လား၊ တော်ရုံ အရုပ်ဆိုးမှု လောက်ကို သူတို့ပညာနဲ့ ဖုံးကွယ်ပေးနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ရှင့်မျက်နှာပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို မိတ်ကပ်ဆရာက ပြုပြင် စီရင်ပေးနိုင်သေးတယ်၊ မိတ်ကပ်ပညာကလည်း အဓိက ကျတာပါပဲ၊ ဓာတ်ပုံဆရာနှင့် မိတ်ကပ်ဆရာ ပေါင်းရင် လှပမှုတစ်ခုကို ဖန်တီးယူလို့ ရတာပဲ မဟုတ်လား ...”

“ထားပါတောလေ ... ရှင်ပြောလည်း မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဓာတ်ပုံရိုက်ခံရတဲ့လူက အကြော အချဉ်တွေ တင်းတောင့်ပြီး အချိုးမပြေဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုမှ လှပတဲ့ပုံ ထွက်မလာနိုင်ဘူး”

“ဓာတ်ပုံဆရာမှာ အနုပညာရှိတယ်၊ သူက ဘယ်လိုပုံမျိုး နေ၊ ဘယ်လိုပြုံး၊ ဘယ်လိုရယ်၊ ဘယ်လိုကြည့်၊ အဲဒီလို ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ရှင်က အသာလေး လိုက်လုပ်ရုံပဲ၊ ဒါ ဘာခက်သလဲ”

“အဲဒီလို လိုက်လုပ်နိုင်ဖို့က လွယ်တယ်မှတ်လို့လား ... ဓာတ်ပုံဆရာ ဘယ်လိုပြောပြော အချိုးမပြေတဲ့သူက ဘယ်လိုမှကို မပြေတာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးက သတိပေး

အထားနဲ့ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေတာ၊ အရုပ်ကြီးဆို အသက်မပါတဲ့ အမူအရာကြီးနဲ့ ကင်မရာကို သေကြီးကြီး ကြည့်နေတာ၊ အဲဒါဆို ဓာတ်ပုံဆရာ ဘာတတ်နိုင်မှလဲ၊ ပြုံးပါဆိုရင်တောင် မျက်ဝန်းအသေကြီးနဲ့ နှုတ်ခမ်းချည်း ပြုံးပြလိုက်ရင် ရယ်စရာပုံမျိုးတွေပဲ ထွက်လာမယ်။

“ရှင်ကတော့ ... ရှင်ကိုယ်ရှင် အထင်ကြီးလွန်းနေကြောင်း ထင်တယ်”

“ရှင်ကတော့ ... ကျွန်မကို အထင်သေးလွန်းနေပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်မလိုအလုပ်မျိုး ရှင်သာဆို လုပ်နိုင်မလား”

“အို ... စိန်လိုက်လေ ... ဆယ်ခါပြန်တောင် လုပ်ပြလိုက်ချင်သေးတယ်”

“ကြိုက်ပြီ ... ဒါဆို အတော်ဆုံး ဓာတ်ပုံဆရာနဲ့ အကောင်ဆုံး မိတ်ကပ်ဆရာကို ကျွန်မ ချိန်းပေးမယ် ... ရှင် နှိုက်ကြည့်လိုက်လေ ...”

“အိုကေ ... အချိန်မရွေးပဲ...”

ဖူးဖူးနှင့် လောင်းလိုက်အပြီးမှာတော့ ကျွန်မကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုနဲ့ ရဲဝံ့နေခဲ့ပါတယ်။ ဘာမှ မခံစားရဘဲ အလုပ်တစ်ခုကို ကျွန်မ လုပ်ပြမယ်။ ဖူးဖူးထက် သာလွန်းမယ်။

ဒီလိုနှင့် နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ကျွန်မတို့ရဲ့ အစီအစဉ် တစ်ခု အစပြုခဲ့ပါတယ်။ မိတ်ကပ်ဆရာရှေ့မှာ ထိုင်လို့

အထိတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးနေသေးတယ်။ မိတ်ကပ်ဆရာရဲ့ လက်တွေ့ ကျွန်မမျက်နှာ အရေပြားပေါ်မှာ လှုပ်ရှားနေချိန်မှာတော့ ကျွန်မစိတ်တွေ သိသိသာသာ လေးလံနေကုန်တယ်။ စေးပျစ်ပျစ် မိတ်ကပ်ရည်တွေ လိမ်းကျခံရပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မမျက်နှာဟာ အင်္ဂါတေ အကိုင်ခံရသလိုမျိုး ပြင်ချပ်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဟောဒီလိုမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မိတ်ကပ်မလိမ်းခဲ့ဖူးပါဘူး။ Cream ပါးပါးလေးနဲ့ ကရင်ပတ်ဖ်ကလေးပဲ ပါးပါးလေး လိမ်းလေ့ရှိတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အလေ့အကျင့်မရှိတဲ့မျက်နှာဟာ ဒီလိုမိတ်ကပ်တွေနဲ့ ခြယ်သခံရဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်မ အလန်တကြား မျက်လုံးဖွင့်ပြီး မှန်ထဲ ကြည့်လိုက်မိတော့ ဖြူဖွေးပြီး တစ်ပြင်တည်းဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မက မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ ...

“အစ်မ ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... ပိုတောင်ရပ်ဆိုင်းသွားသေးတယ်”

“ဪ ... ခဏလေး ညီမ၊ သည်းခံလိုက်ပါ၊ ဒီလောက် လိမ်းထားမှ ဓာတ်ပုံထဲကျ အဆင်ပြေတယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... မျက်စိလေးမှိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်နော်”

ငြိမ်နေဆိုလို့သာ ငြိမ်နေလိုက်ရပေမယ့် တွန့်မိတ်ထဲမှာတော့ မနည်းကို အောင့်အည်းသည်းခံနေခဲ့ရတာပဲ။ မိတ်ကပ်လိမ်းပြီး မျက်ခုံးမွှေးဆွဲတာလောက်အထိတော့ အပိုအခြေအနေ မဆိုးသေးပါဘူး။ မျက်လုံးတစ်ဝိုက်ကို

အချိန်မှာတော့ ကျွန်မဟာ ကြီးစွာသောဒုက္ခကို စတင်ခံစားလိုက်ရပါတယ်...။

“ညီမ... မျက်လုံးလေး အပေါ်လှန်ကြည့်လိုက်နော်... မျက်တောင် သိပ်မခတ်နဲ့နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့...”

ကျွန်မ မျက်ခမ်းအနားကို ခဲတံအနက်နှင့် ဖိမိဆွဲနေလိုက်တာ မျက်လုံးက စပ်သလိုလိုဖြစ်လာပြီ။ အင်း... ခုထိမပြီးသေး။ ဒုက္ခပါပဲ။ သည်းမခံချင်တော့ဘူး။ ဟော... မျက်တောင်မွှေးတွေကို ညှပ်လိုလိုကိရိယာနဲ့ ဖိညှပ်ပြီး မကော့ ကော့အောင် လုပ်နေပြန်ပြီ။ မျက်တောင်မွှေးတွေတော့ ကျွတ်ကုန်တော့မှာပဲ။ မျက်တောင်မွှေးတွေကို စေးပျစ်မည်းနက်တဲ့အရည်တွေနှင့် သုတ်လိုက်သေးတာကိုး။ မျက်တောင်မွှေးဟာ မပေါ့ပါးဘဲ ဖိစီးလေးလံနေပြန်တယ်။ မျက်တောင်ခတ်လိုက်တိုင်း လေးလံတဲ့အသိကို ခံစားရတယ်။

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေတောင် စိမ့်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ လူဟာအကြောတက်ချင်သလို... အညောင်းမိချင်သလို ဖြစ်လာပြန်ပါတယ်။

“ညီမလေး... ခဏနော်၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးပြီးရင် ပြီးပါပြီ”

နှုတ်ခမ်းကို စုတ်တံနှင့် အရစ်ဖော်နေပြန်ပါတယ်။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးပြီးတဲ့အချိန်ထိ ကျွန်မဟာ မျက်လုံးတွေကို ဖိမိတ်ထားခဲ့တာပါ။ ကျွန်မရုပ် ဘယ်လိုထွက်လာမလဲ၊ ဘယ်လောထ်

ပြောင်းလဲသွားမလဲ၊ ဘယ်လောက်တောင်များ လှလာမလဲလို့ တွေးမိရင် ရင်တခုနဲ့ခုနဲ့နဲ့၊ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် ကြည့်ရမှာကိုလည်း ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်နေမိပါသေးတယ်။ ဘယ်လောက်လှလှ ဒီလို မျက်နှာတစ်ခုလုံး လေးလေးလံလံနဲ့ အင်တော့ကိုခံရသလိုဖြစ်ပြီး လှရမယ်ဆိုရင်တော့... ဒီလို အလှမျိုးကို ကျွန်မ မလိုချင်ဘူးလို့ ယတိပြတ် တွေးမိဆဲ မိတ်ကပ်ဆရာရဲ့ အသံချိုချိုလေး ပေါ်လာပါတယ်။

“ညီမလေး... ပြီးပြီနော်... မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လို့ ရပြီ”

ကျွန်မ အသက်ဝအောင်ရှူပြီး ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား... ကျွန်မ ရတ်တရက် လန့်ဖျပ်ပြီး မျက်လုံး ပြန်မိတ်လိုက်မိပါတယ်။

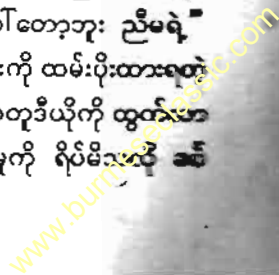
“အစ်မ... ဒါက... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ကျွန်မ ရုပ်က ဒီလောက် မဆိုးပါဘူး”

“ဪ... ဒါက ဒီလိုပဲ ညီမရဲ့... ဓာတ်ပုံထဲမှာဆို အရမ်း လှသွားမှာ...”

“ဟုတ်ရဲ့လား အစ်မရယ်... မိတ်ကပ်မလူးဘဲ နေရင် တောင် ဒီထက်တော့ လှပါသေးတယ်”

“မိတ်ကပ် မလူးတာက အပြင်မှာ ကြည့်ကောင်းချင် ကောင်းမယ်... ဓာတ်ပုံထဲကျ မပေါ်တော့ဘူး ညီမရဲ့”

ဖိစီးလေးလံလှတဲ့ ဝန်ထုပ်ကြီးကို ထမ်းပိုးထားရတဲ့ စားမှုမျိုးနဲ့အတူ ကျွန်မ ဓာတ်ပုံရိုက်မယ့် စတူဒီယိုကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဖူးဖူးကတော့ ကျွန်မရဲ့ ခံစားမှုကို ရိပ်မိသလို ဆစ်

ထေ့ထေ့ ပြုံးကြည့်နေတာနဲ့ ကျွန်မက ဘာမှ မဖြစ်လေဟန်ဟန်ဆောင်ထားခဲ့ရပါသေးတယ်။

ဇာတ်ပုံ စတူဒီယိုထဲရောက်လာတော့ ကျွန်မရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်ခုန်ပြီး ခြေဖျား လက်ဖျားတွေတောင် အေးစက်လာခဲ့တယ်။

စတူဒီယိုတစ်ခုလုံး မှောင်ချလိုက်ပြီး ... ခဏမှာ ကျွန်မ ထိုင်နေတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုမှာပဲ ကွက်ကွက်ကလေးလင်းလာခဲ့တယ်။ အလင်းရောင်က စူးစူးရဲရဲ။ အဲကွန်း ဖွင့်ထားတာတောင် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တရှိန်ရှိန် ပူလာတယ်။ ကျွန်မ ထိုင်ခုံလေးပေါ်မှာ မျက်စိသူငယ် အမူအရာနဲ့ ပခုံးလေး ကျုံ့ ပြီး ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေမိလိုက်ပါတယ်။

“အဲဒီလို မထိုင်နဲ့ ... ခါး မတ်လိုက်၊ ပခုံး ကျုံ့မထားနဲ့ ... မျက်နှာကို မော့ ... ဟိုဘက်လေး နည်းနည်း လှည့်လိုက်၊ ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီအတိုင်းနေ၊ ကင်မရာကို ကြည့်မယ် ... ပြုံးလိုက်ပါ”

ကျွန်မ လှည့်စားတတ်တဲ့ မှော်ပညာရှင် ဓာတ်ပုံဆရာကို အင်မတန် အားထားစွာပဲ သူပြောတဲ့အတိုင်း နေပြီး ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံခဲ့ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်မတ်နေတာကိုတော့ လျှော့လို့မရဘူးပေါ့။ ခဏကြာတော့ ဓာတ်ပုံဆရာရဲ့ စိတ်ပျက်လက်ဖျက်သံကို ကြားရတယ်။

“အဲဒီလို မဟုတ်သေးဘူးလေ ... တစ်ကိုယ်လုံးက အကြောတွေကို လျှော့ထားပြီး ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ပြေငြိမ်

ပြစ်ပြစ် အလိုက်သင့်ကလေး ထိုင်နေမှပေါ့၊ ပြုံးရင် မျက်လုံးတွေပါ ပြုံးလေ ... နှုတ်ခမ်းချည်းပဲ မပြုံးရဘူး”

ကျွန်မ သူပြောသမျှ လိုက်နာဖို့ကြိုးစားခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ... ဘယ်လိုမှ အလိုက်သင့်ကလေး ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး။ တောင့်မတ်ပြီး အရပ်လို အသေဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားပြုပြင်ယူပေမယ့် မရခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီ တဒဂံလေးမှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရော ... ကျွန်မကို ပြုပြင်ဖန်တီးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကျွန်မရှေ့က မှော်ဆရာပါ ချေးတွေ ပြိုက်ပြိုက်ကျလို့ပေါ့။

ရတဲ့အနေအထားနဲ့ပဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံပြီးလို့ စတူဒီယိုထဲက ထွက်လာခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မဟာ မျက်နှာကို စနိုးတာဝါနဲ့ အလျင်အမြန် ပွတ်တိုက် သန့်စင်ပစ်လိုက်မိပါတယ်။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားခဲ့တယ်။ အခုပဲ အကျဉ်းအကျပ်ထဲက လွတ်မြောက် လာခဲ့သူလို၊ ဒုက္ခတွင်ထဲက လွတ်လာခဲ့သူလို ပေါ့ပါးလန်းဆန်းတဲ့ စိတ်နဲ့ ကျွန်မ အသက်ဝဝ ရှုလိုက်မိပါတော့တယ်။

www.burmeseclassic.com

“ဆောရီး... အလှရဲ့ ပြင်ပက အကြောင်းအရာတွေကို ကိုယ်တကယ် နားမလည်ခဲ့ဘူး...”

ကျွန်မက တီးတိုးတောင်းပန်ရင်း အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း အလုပ်တိုင်းမှာ ရှိနေတတ်စမြဲဖြစ်တဲ့ ပညာရပ် တစ်ခုကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရပါတယ်။

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (အပျိုစင်)

(၂)

“ဟား... ဟား... ဟား... တကယ့်ကျောက်ရုပ်ပဲတော့”

ကျွန်မ ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး ဖူးဖူးက ဟားတိုက် ရယ်လိုက်တော့ ကျွန်မ မလုံမလဲ ပြုံးမိရပါတယ်။

“ရှင်ကိုတော့ လှည့်စားတတ်တဲ့ မှော်ဆရာလည်း မနိုင် တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ သူပြောသမျှ ကျွန်မ ငြိမ်ခံနေရတယ်။ ဓာတ်ပုံထဲက ကျွန်မဟာ အချိုးမပြေတဲ့ အမူအရာ ကင်မရာကို မျက်ဝန်းသေကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဖုန်းပုံတွေလို မလှပတာကိုတော့ ကျွန်မ ဝန်မခံလို့မရတော့ဘူး။ အဲဒီနေ့ကစလို့ ကျွန်မရင်ထဲ ဖူးဖူးကို အထင်သေးချင်တစ်စုံတစ်ခု ပျောက်ပျက်လွင့်စင်သွားခဲ့ပါတယ်။

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၅

သစ္စာ၏ လားရာ

(၁)

သူမအတွက်တော့ အချစ်ဆိုသည်မှာ အံ့ဘာနန်း
 ခြားဆန်းကြယ်သောအရာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ပြီးတော့
 နှစ်အမြတ်ထားအပ်သော ... ယုံကြည်စွဲမြဲအပ်သောအရာတစ်ခု
 သည်ဟုပင် သူမ ... ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကတည်းက ခံယူ
 ခဲ့သည်။ အဲဒါဟာ သူ့ကိုချစ်မိတဲ့ စွဲမြဲတဲ့ အချစ်တွေကြောင့်
 ဒါကိုတော့ သူမ အတတ်ပြောရဲ့သည်။ သူမက သူ့ကို အခုနီ
 ကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့မိတာဖြစ်ပြီး သူကလည်း သူ့
 သည်းတနင့်နင့် ချစ်ခဲ့သည်ဟု သူမက ပီတိဖြင့် ယုံကြည်သည်။

နလုံးသားဖြင့် ယုံကြည်သည်။ ရင်ခုန်သံဖြင့် ယုံကြည်သည်။ သူနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူမက အရာရာကို ယုံကြည်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အို ... အခု ပြန်နီတွေကြည့်လျှင်တောင် ရင်ခုန်သံက မြန်လာတုန်း။ ဟိုယခင်အချိန်က ... သူ့ရဲ့ အရူးအမူးအချစ်တွေဟာ အရွယ်လွန် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရစ်ပတ်နှောင်နိုင်တုန်း။ သူမတို့နှစ်ဦးဟာ မတတ်သာလို့သာ လမ်းခွဲရပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အခိုင်အမာ သစ္စာပန္နက်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ထိုသစ္စာကပင် သူမရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို ရစ်ပတ်တုတ်နှောင်နိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာကျော် ရိုမီယိုနှင့်ဂျူးလီးယက် ရုပ်ရှင်ထဲကလိုပင် ... သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးသည် မိဘတွေချင်း မသင့်မြတ်သည့်အဖြစ် သနစ်ကြောင့် ကွဲကွာခဲ့ကြရသည်။ သူမတို့သည် တစ်ဦးလက်ထပ် တစ်ဦးက ဆုပ်ကိုင်ကာ တစ်ဦးမျက်ရည်ကို တစ်ဦးက သုတ်ကြေရရင်း “ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုကြကြေး” ဟု အခိုင်အမာ သစ္စာပန္နက်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်... မင်းကိုပဲ ချစ်တယ်၊
မင်းကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ
ကိုယ် မချစ်ဘူး...
လက်လည်း မထပ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါ...
ကိုယ့်ရဲ့ ခိုင်မာတဲ့ သစ္စာပဲ...”

ဟုပင် သူက အလေးအနက် ထပ်ဆင့်ပြောလိုက်သည်။ ကွဲအက်တုန်ယင် နေတဲ့အသံကြောင့် သူမ အသည်းခိုင်းခဲ့၏။ သူ့ကို သနား လိုက်ရသည်မှာလည်း အသည်းနုလို့

ကြွေကျမတတ်ရှိရသည်။ သူမက သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးကာ ငိုသည်။ သူက သူမခေါင်းကလေးကို ပွတ်သပ်ချော့မြူသည်။ အဲဒီနေ့ထိ တော့ သူမတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦး၏သစ္စာကို တစ်ဦးက ယုံကြည်စွာ လမ်းခွဲခဲ့ကြလေသည်။

နှစ်တွေ... တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးကြာညောင်း လာခဲ့သော်လည်း သူမက အတူပြုခဲ့သော သစ္စာကို မမေ့နိုင်ချေ။ သူ့ကိုချစ်သည့်အချစ်က သူမရင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိနေဆဲ ဖြစ်ပြီး နောက်လူတွေကို နေရာဖယ်မပေးခဲ့ဘဲ မြဲမြဲနေခဲ့သည်။ အချစ်သည် အချိန်ကာလကြာမြင့်လာသည့်အခါ ပူပြင်း လောင် ဖြိုက်မှုတွေ မရှိတော့ဘဲ အေးမြတည်ငြိမ်သည့်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ လာခဲ့သည်။ သူမဘဝမှာ ချစ်သူဆိုတာ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိရမည်။ အတူထားခဲ့သော သစ္စာကို ... သူမက သူ့ကို ချစ်ခြင်း အားဖြင့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမည်။ သူမဘဝတွင် နောက်ထပ် နောက်ထပ် ... သူမကို ချစ်မြတ်နိုးသူများ ... လက်ထပ် လိုကြသူ များလည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ဖူးသည်။ သူမသည် ရံဖန်ရံခါတွင် သာယာမှုဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သံယောဇဉ်ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အားကိုးလိုစွာ ကြောင့်ဖြစ်စေ ယိမ်းယိုင်ချင်သောစိတ်ကို သစ္စာဖြင့်သာ ထိန်းမတ် ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ သူမစိတ်တွေ ယိုင်နဲ့လာချိန်တွင် ...

“မင်းကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ
ကိုယ် မချစ်ဘူး...
လက်လည်း မထပ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါ...
ကိုယ့်ရဲ့ ခိုင်မာတဲ့ သစ္စာပဲ...” ဟူသော

တုန်ခိုက်သည့် သူ့အသံကို အဖန်ဖန်အလဲလဲ ကြားယောင်လာသည်။ ထိုအသံကပင် သူမကို သတိဝင်စေသည်။ သူမက သစ္စာပျက်သူတစ်ဦးတော့ မဖြစ်ချင်ခဲ့ပေ။ ထိုသစ္စာကြောင့်ပင် ... သူမသည် အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်ထိုက်သော၊ သူမကိုလည်း ချစ်ခင်ကြင်နာသော ယောက်ျားများကို ငြင်းပယ်ရင်း ... အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။

ခုတော့ဖြင့် ... သူမသည် အရွယ်လွန် မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ငြီးငွေ့ဖွယ်ဘဝကြီးကို အထီးကျန်ဘဝဖြင့် ဖြတ်သန်းရင်း အသားတကျရှိခဲ့ပြီ။ ခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ... သူမကို လက်ထပ်ချင်သော ယောက်ျားများလည်း မရှိတော့ပြီ။ အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ သူမ၏ တစ်ယောက်တည်းအဖြစ်သည် ထင်ရှားသထက် ထင်ရှားလာခဲ့ရသည်။ ငယ်နုစဉ်ကများဆို သူမ၏ ငြင်းပယ်ထားပေမယ့်လည်း မိတ်ဆွေအဖြစ်တော့ ဆက်လက်ရပ်တည်လိုသေးသော ယောက်ျားများက ... သူမ ဘာပဲလိုလို ကူညီပေးမဖို့ နှစ်သိမ့်ပေးဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေခဲ့သည်။ ခုတော့ သူတို့လည်း အိမ်ထောင်ရက်သားကျကာ သားသမီးတွေပင် ရလို သူတို့မိန်းမတွေရဲ့ အာဏာအောက်မှာ သူမကို ငဲ့စောင်းလိုတော့ မကြည့်ဝံ့ပြီ။ သူမ၏ မွေးချင်းများသည်လည်း အိမ်ထောင် အသီးသီး ကျကာ တစ်ရပ် တစ်ရွာသို့ ခွဲခွာသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ... အထီးကျန်ခြင်းကြောင့် ငြီးငွေ့လာသည့်အခါတိုင်းတွင် သူမ၏ သစ္စာမြဲမြံမှုကို ပြန်တွေးကြည့်နားလည်ပီတိကို စားသုံးရသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက် တွဲရိုက်ထားသော

တတ်ပုံများ၊ ဖလှယ်ခဲ့သော အမှတ်တရ ပစ္စည်းများကလည်း သူမစိတ်ကို အတိတ်ဆီပြန်လည်ခေါ်ငင် ပျော်မွေ့စေသည်။ အဲဒါကလေးတွေကလွဲလျှင် သူမဘဝတွင် ဘာမှမကျန်တော့အောင် ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူမ အရွယ်ရှိတုန်းက သူမ သူငယ်ချင်းများက ...

“နင်ကသာ သစ္စာရှိနေတာပါဟယ်... သူကတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ခုချိန်ဆို သားသမီးတွေတောင် ရလောက်နေပြီ၊ အရွယ်ရှိတုန်း ကိုယ့်ကို လိုချင်သူရှိတုန်း အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါလား၊ နောက်မို့ဆိုရင် အသက်ကြီးရင် နင်တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ဟု အခါခါ တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သူမက ဒီမိခင် ငြင်းပယ်ရင်း ...

“နင်တို့ အထင်နဲ့ အရမ်းမပြောကြနဲ့... သူနဲ့ငါ အတူ သစ္စာဆိုခဲ့ကြတာ ... သူလည်း အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေမှာ သေချာတယ်၊ ငါ သူ့ကို ယုံတယ်”

ဟုပင် အခိုင်အမာ ပြန်ပြောခဲ့သည်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မပေါင်းရလည်း အဝေးကနေ တမ်းတ နေကြတာဟာ သူပဲတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လားဟုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်ခဲ့ရသေးသည်။

ခုတော့ဖြင့် သူမကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်းမည့် သူတွေလည်း မရှိတော့ပြီ ...။

သူမသည် တစ်နေ့တစ်နေ့ တရားတွေနားထောင်ပြီး သူ့ရားရှိခိုးခြင်းအလုပ်ကိုသာ အဖန်တလဲလဲ လုပ်နေဆဲဖြစ်

သေခြင်းတရားနှင့် တရွေ့ရွေ့နိုးကပ်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူမ၏ အိပ်ရာကလေးပေါ်တွင် ဘေးတစောင်းလဲလျောင်းရင်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရသော နေရောင်ဖြင့် တောက်ပသည့် ကောင်းကင်၊ လရောင်ဖြင့် ဝင်းပသည့် ကောင်းကင်၊ လေညှင်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်သော အုန်းလက်များ ...၊ မိုးဖြင့် စိုစွတ်သော သစ်ပင်များ ...၊ နှင်းဖြင့် မှန်ရီသော လရောင်တို့ကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ငေးကြည့်နေမိမြဲ ဖြစ်သည်။

ဆောင်းဦးပေါက် ညနေခင်းတစ်ခုတွင် ... သူမသည် နှင်းတွေကိုကြည့်လိုစိတ် ပြင်းပြလာတာမို့ အိပ်ရာထက်မှ အားထုထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ တုန်ချီသောခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်သွားခဲ့မိသည်။ ပြတင်းမှန်တွေက မှန်ရီနေတာမို့ အရေတွန့်သော လက်များဖြင့် အသာအယာပွတ်လိုက်ပြီး မြေပြင်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်တော့ သစ်ရွက်ကြွေကျနေတာကို အသာအယာငေးနေမိသည်။ ထိုခဏမှာ ချစ်သူကို ပြင်းပြင်းပြပြ သတိရလာခဲ့ပြီး ...

“ကျွန်မ ... သစ္စာရှိပါတယ်နော်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ် လိုက်သည်။ သူမသည် ထိုညနေခင်းမှာပင် သစ်ရွက်ကြွေတွေကို ငေးကြည့်ရင်း သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်တော့ အချစ်သည် အတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ... သူမကို ချစ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ချစ်ခဲ့တာမှ တကယ်ကို အရူးအမူးဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝမှာ သူမမှလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်တော့ပါဘူးဟု ... ထိုအချိန်ကတော့ အခိုင်အမာ ထင်မြင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့ သစ္စာစကားဟာ လိမ်ညာစကားလည်း မဟုတ်ခဲ့ချေ။ သူက ... သူမကို ချစ်စကားတွေလည်း တဖွဲ့တနွဲ့ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ အားလုံး ရင်ထဲက သာတဲ့အတိုင်း အမှန်တရားချည်းဖြစ်သည်။

“ရင်ခုန်ခြင်းဆိုတာကို ... မင်းနဲ့တွေ့မှပဲ ကိုယ် အသေအချာ ကြုံဖူးတာပါ ...”

“ကိုယ်တော့ ... မင်းနဲ့သာ လွဲရရင် ရူးမှာပဲ ...”

“ကိုယ့်ဘဝကြီးမှာ ... မင်းနဲ့သာ မရှိတော့ရင် ... သူ့အဓိပ္ပာယ်မှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလိုစကားတွေကိုလည်း ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူမကလည်း ပြုံးပြုံးကလေး နားထောင်ရင်း ကျေနပ်လို့ အဲဒီတုန်းကတော့ ကမ္ဘာလောကကြီးသည်ပင် အချစ်ကြောင့်သာယာသည်ဟု ထင်ခဲ့မိဖူးသည်။

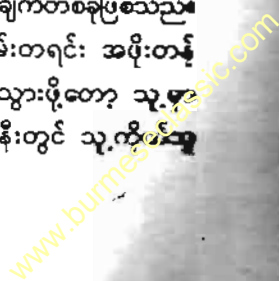
သူတို့နှစ်ယောက် ခွဲရသည့်နေ့ကတော့ ... တကယ့်ကို ကြေကွဲစရာကောင်းသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး မျက်ရည်တွေ ဖုံးသွားသည်ဟုတောင် ထင်ရသည်။

အသည်းကွဲခါစကဆို ... သူ့မှာ စိတ်လေလွင့်ကာ ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိအောင် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ခွဲခွာရသောနေ့က သူ့ကိုမျှော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော ... သူမ၏ မျက်နှာခွမ်းခွမ်းကလေးကို တသသ ကရုဏာသက်လို့မဆုံးနိုင်သွားပြီ ... သူ့ဘဝကြီးဟာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားခဲ့ပြီ။ ရှင်လျက်နဲ့ သေခဲ့ရပြီဟု ယူကြုံးမရ တွေးမိခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီလို ထိခိုက်နာကျင်ခံစားရသော အဖြစ်သည် ထုထည်ကြီးမားနိုင်ခဲ့သော သူ့ရင်ထဲထဲ အချစ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒါကိုလည်း ... သူက အကြင်နဲ့ ယုံကြည် လက်ခံထားလိုက်သေးသည်။

သို့သော် ... နောက်နှစ်အနည်းငယ်အကြာမှာတော့ ... အလုပ်တွေလုပ်ရင်း အောင်မြင်မှုတွေ ရလာသော သူ့ဘဝတွင် ထိုကိစ္စသည် တဖြည်းဖြည်း မှိန်ဖျော့လာခဲ့ရသည်။ သူသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံတွင် ရှိအပ်သည် လိုအပ်ချက်တွေအားလုံး သူ့မှာ ရှိနေခဲ့သည်။ သူ့သဘာဝကို မပီဆန်၊ အလိုက်သင့် လက်ခံခဲ့သည်။ ယောက်ျား

တစ်ယောက်ထံတွင် ရှိနိုင်သမျှ အတ္တတွေ သူ့မှာရှိသည်။ သူ့ဘဝတွင် အလုပ်သည်သာ အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ထိုအလုပ်၏ အောင်မြင်မှုတွေက ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဖြစ်တည်မှုကို ပိုပြီးလေးနက်စေသည်ဟု သူထင်သည်။ သူက အလုပ်ကြိုးစားသည်။ ငွေကို ခုံမင်သည်။ သာယာမှုကို နှစ်သက်သည်။ မိန်းမတွေကို စိတ်ဝင်စားသည်။ သူ့မှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသလို ရမ္မက်တွေလည်း ရှိသည်။ သူသည် ဘဝကို ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ မဖြတ်သန်းလိုသော လူပီသသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ငွေရှိတာကြောင့်ပင် ... သူ့ဘဝသည် စိုတော့ စိုပြည်ခဲ့သားပင်။ သူလိုချင်တာတွေလည်း ရခဲ့သားပင်။ သို့သော် ... ကိုယ်ပိုင်မိသားစုတစ်ခု မရှိသေးတာကို သူက ပြုန်းခနဲ သတိရသွားခဲ့သည်။ အဲခါဟာ သူ့ဘဝအတွက် အဓိကကျသည့် လိုအပ်ချက်ထဲမှာ ပါဝင်ကြောင်း သူသိလာခဲ့ရသည်။

သူက ... မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဇနီးမယားအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်လိုသည်။ သားတွေ သမီးတွေ ဆူညံစည်ကားနေသော မိသားစုဘဝလေးကို လိုချင်သည်။ အမှန်တကယ်တော့ ... မိသားစုဘဝသည်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဖြစ်တည်မှုကို ပိုပြီးလေးနက်စေသော မရှိမဖြစ်သည့် အကြောင်းအချက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ မိန်းမပိုင်နိုင်သော ချစ်သူတစ်ယောက်ကို တမ်းတရင်း အဖိုးတန်သည့် လူ့ဘဝကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကုန်ဆုံးသွားဖို့တော့ သူ့မှာ စိတ်ကူးမရှိချေ။ သူသည် အိမ်ထောင်ပြုကာနီးတွင် သူ့ကိုယ်သူ့ ဇနီးမေးခဲ့သည်။

“မင်းနဲ့သူ ... သစ္စာထားခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းက သစ္စာဖောက်တော့မလို့လား။”

ထိုအခါ သူ့အတ္တက ပြန်ပြောသည်မှာ ...

“ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့မိရုံနဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သတ်ပစ်လိုက်ရတော့မှာလား ... အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက် တာ၊ အချစ်ဆိုတာ သက်ရှင်နေသရွေ့ ဘယ်တော့မှ မသေဘူး၊ တစ်ယောက်ကို ချစ်မိခဲ့လို့ ... နောက်တစ်ယောက် ကို မချစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာလည်း သဘာဝမကျဘူး။ အချစ်တစ်ခုတည်း ကိုးကွယ်တဲ့သူဆိုတာ စိတ္တဓာတ်ဆန်ဆန် ဖြစ်နေကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ လုံးဝ Normal မဟုတ်ဘူး လို့ဆိုတာ ဘဝမှာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာအားလုံး လုပ်ရမယ်၊ ရှိသင့်ရှိထိုက်တာအားလုံး ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ် ဒါမှ လူ့ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ အသက်ဝင်နေမယ်”

အဲဒီနောက် ... လအနည်းငယ်ကြာသောအခါမှာ တော့ သူသည် သူချစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ် ယူခြင်းဖြင့် သူ့ရဲ့မိသားစုဘဝကို စတင်လိုက်လေသည်။ နှစ်အတော် ကြာသောအခါ သူသည် ချစ်ရာကောင်းလှသည့် သားသမီးများ အတူ မိသားစုအသိုက်အမြိုကလေးထဲတွင် နွေးထွေးနေခဲ့ ဖြစ်သည်။

သူ့အတွက်တော့ လူ့ဘဝဆိုတာ ခုံမင်စရာကြီး ဖြစ်သည်။ အထီးကျန်ခြင်းဟာ အသက်တိုစေသည်ဟု သူ့ကြား သည်။ သူကတော့ ... ဇနီးမယား၏ အယူအယ၊ သားသမီး

ကြင်နာမှုများဖြင့် ... လူ့ဘဝကြီးကိုကျေနပ်စွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ သည်မှာ နှစ်တွေ ကုန်ဆုံးလာလို့တောင် ကုန်ဆုံးလာမှန်း မသိချေ။ ယခုအချိန်တွင် အဘိုးဘဝသို့ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သော သူ့ကို သူ့မြေးများက တစ်ခါတစ်ရံ ချစ်စနိုး ကျီစယ်မေးခွန်း ထုတ်တတ်သည်မှာ ...

“ဘိုးဘိုးကြီး ... ဘွားဘွားကြီးက ပြောတယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီး မှာ အဘွားအပြင် အချစ်ဦးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆို ...”

ထိုအခါ သူက တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း ...

“ဟား ... ဟား ... အဲဒီတုန်းကတော့ အရူးအမူးပေါ့ကွာ၊ နောက်တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး။”

ဟု ဖြေလျှင် သူ့ဇနီးအမယ်ကြီးက မျက်စောင် တစ်ချက်တော့ ထိုးလိုက်မြဲ ဖြစ်လေသည်။

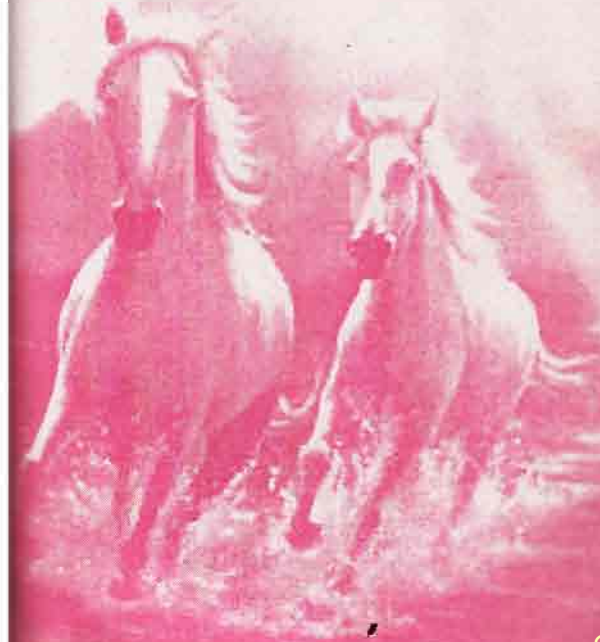
သူသည် သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်စွာဖြင့် ဖြတ်သန်းရင်း သေခြင်းတရားကိုပင် မေ့လျော့နေခဲ့မိသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်တော့ အချစ်သည် ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ရွှေဘိုမြို့နယ်

ခြေသံများအကြောင်း

(၁)

ဆောင်းနှောင်း ညနေခင်းတစ်ခုတွင်... သူပိုင်ဆိုင်ရာ
 ဦးတယ်သို့ တစ်ချိန်က သူ့အင်မတန် စွဲလမ်းချစ်မက်ခဲ့သော
 မိန်းမတစ်ဦး ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ထိုမိန်းမကို လှမ်းမြင်
 ချိန်တွင်... သူ့ရင်ဘတ်ထဲက ငြိမ်သက်စပြုနေပြီဖြစ်သော
 သုံးသားတစ်စုံသည် စည်းချက်ညီညီ ခုန်ပေါက်လာခဲ့သည်။
 “ကိုယ်သိပ်ချစ်ပြီး... မမျှော်မှန်းနိုင်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
 ကို ကံကြမ္မာက ကိုယ်ဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပို့ဆောင်
 ပေးလိုက်ပြီ”

သူက လက်ဖဝါးတွေချင်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ညစ်ထားလိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ထရပ်လိုက်သည်။ ဆုံလည်ကုလားထိုင် လှုပ်ရှားကျန်ခဲ့သလိုပဲ ... သူ့ရင်ခွင် တစ်ခုလုံး ပရမ်းပတော ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကြည့်စမ်း ... ဒီမိန်းမဟာ ခုချိန်ထိ သူ့ကို ပြုစားနိုင်ဆဲ။ သူက အတွင်းကသာ မြင်နိုင်သော အညိုရောင် မှန်ချပ်တွေကို လက်ထောက်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းမည့် ဆဲဆဲ သူမကို တိတ်ဆိတ်စွာစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ လက်လှမ်း မမီခဲ့သော လက်လှမ်းမီနိုင်မည့်အချိန်မှာ ဝေးကွာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တိတ်တခိုး ငေးကြည့်နေရတာလောက် လှမ်းမော့ဆိုနှင့်စရာကောင်းတာ ရှိမည်မထင်ပါ။ မာနတွေဖြင့် မောက်မာခဲ့သော သူမကတော့ ခုချိန်ထိ လှပဆဲ။ အဆင့်အတန်း မြင့်မားသော သရုပ်ကို မြင်သာစေသည့် အဆောင်အယောင် ... အဆင်တန်ဆာတွေကို ပိုင်ဆိုင်ဆဲ ...။ ဒီလို ကျက်သရေ မိန်းမတစ်ယောက် ... သူ့ဟိုတယ်ကိုရောက်လာတာ သိပ် ဂုဏ်ထူး စရာကောင်းတာပဲ။ သူ့ဟိုတယ် ဂုဏ်တက်ဖို့သာ ရှိသည်။ ဒီညနေခင်းဟာ ဒီမိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်သာ မင်္ဂလာရှိသွား ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက သူ့ကို မွန်းကျပ်မှုတွေထဲက ခေတ္တခဏ ဖြစ်စေ ဆွဲထုတ်ယူငင်သွားနိုင်သည်။

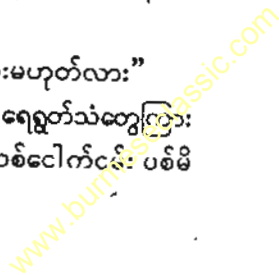
ဒီညနေ မတိုင်ခင်ကတော့ ... သူက ခြေသံများ ခြောက်လှန့်မှုကို နေ့တစ်နေ့ ခံစားနေခဲ့ရသည်။ ကြိုတင်တွင် မထားခဲ့မိသော စက်ဆုပ်စရာများကို ရင်ဆိုင်နေရတာ ခါး

လွန်းပေစွ ...။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုနီးပါး ဘဝတစ်ခု လုံး မြုပ်နှံကာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အထင်သေးမခံရဖို့ အလိုအပ်ဆုံး ငွေကြေးကို သူ ရှာဖွေခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံပြန် ရောက်ပြီး ဟိုတယ်တစ်ခု စတင်တည်ထောင်ခဲ့စဉ်ကတော့ ခြေသံ တွေရဲ့ အငွေအသက်ကို သူ မခံစားခဲ့ရ။ ခုတော့ဖြင့် ... သူဟာ ခြေသံများစွာဖြင့် ယဉ်ပါးခဲ့ရပြီ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပါလျက် ဦးတည်ချက် မမှန်သော ခြေလှမ်းတွေက သူ့စိတ်နှလုံးကို ချိုးချုံးကျစေခဲ့သည်။ မိန်းမတစ်ချို့အတွက် မိန်းမများစွာနှင့် ရင်းနှီးပတ်သက်ရမှာကိုတောင် သူ ကြောက်ရွံ့တတ်ခဲ့သည်။

ဟိုတယ်ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထိုးရပ်လာသော ကား များ၊ ငယ်ရွယ်နုပျိုသော မိန်းမနှင့် သက်ကျားအိုယောက်ျားများ၊ သက်ကျားအိုမိန်းမများနှင့် အမျိုးကောင်းသားများ။ ပြီးတော့ ... သူ အထင် ကြီးထားခဲ့သော အနုပညာလောကမှ လူများ။ ကြမ်းရှသော နဂ္ဂသော ခြေသံအမြောက်အမြားဟာ လေ့ကားထစ်တွေကို သက်သေထားကာ ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့ကြသည်။ ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ်ရေးကြသည်။

“ဆရာ ... အဲဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော် သိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကပဲ။ ဒီမှာ ... သင်တန်းလာတက်နေတာ တဲ့ ... ခုတော့ ...”

“ဟာ ... ကြည့်စမ်း ... ဟိုမင်းသမီးမဟုတ်လား။”
သူ့ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ တအံ့တဩ ရေရွတ်သံတွေကြား ခိုင်း သူ ဘာကိုမှန်းမသိ စိတ်တိုကာ အော်ဟစ်ငေါက်ငန်း ပစ်မိ

မြဲဖြစ်သည်။ သူက လူတွေကို ယုံကြည်ချင်သည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် မျက်လှည့်ပြတတ်သော ကံဇာတ်ဆရာကို ကျိန်ဆဲချင်သည်။ တစ်ဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး လောကဓံ သစ္စာတရားကိုပဲ သူ မြင်တွေ့ပါရစေဟု တောင်းပန်ချင်သည်။

သူ့ကမ္ဘာကတော့ ကျဉ်းသထက် ကျဉ်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မရှက်တတ်သော မျက်နှာတွေကို ဟိုတယ်ပြင်ပမှာ မြင်ရတိုင်း... သူ အိုးတိုးအမ်းတမ်း မျက်နှာလွဲမိသလောက်... အဲဒီမျက်နှာတွေကတော့ သူ့ကို အတင်းအဓမ္မ လိုက်လံနှုတ်ဆက် တတ်သေးသည်။ သိပ်မျက်နှာပြောင်ကြတာပဲဟု စိတ်ချဉ်ပေါင်စွာ ရေရွတ်ရင်း... သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ရသည့်အကြိမ်တွေလည်း မနည်းတော့ပါ။

ယခုအချိန်မှာ... သူတောင့်တမိတာက သူ့ဟိုတယ် သို့ လာရောက်တည်းခိုမည့် ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမများ ဖြစ်သည်။ ဥပမာ နယ်မြို့များမှဖြစ်စေ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခုအတွက် ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း တည်းခိုမည့် မိန်းမများ...။ သို့သော် ဒါကလည်း မျှော်လင့်စကောင်းသော အရာမဟုတ်ဟု စိတ်ထွေး တွေးချင်သည်။ ကဲ... ခုတော့ ဘာပြောကြဦးမလဲ။ သူ့ဟိုတယ် ကို အင်မတန် ဂုဏ်သိက္ခာဖြင့် ပြည့်စုံသော မိန်းမတစ်ဦး ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ...။

သူမဟာ ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိနေခဲ့သလား။ ဒါမှမဟုတ် မန္တလေးမှာ ပြန်နေကာ... ယခုမှ ရန်ကုန်ရောက်လာခြင်းလား။ စီးပွားရေးနယ်ပယ်ထဲမှာ ဂုဏ်သတင်း ကျော်စောခဲ့ပြီဖြစ်သော

သူမလို မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဟိုတယ် အစုတ်အပြတ်ကလေး မှာ လာရောက် တည်းခိုသည့်အတွက် အင်မတန်မှ အားနာမိနေ သေးသည်။ ဆောရီးပါ ဟန်နီ...။

တကယ်ဆို သူမက သူ့ဟိုတယ်ကလေးနှင့် မလိုက် ဖက်အောင်ပင် ဂုဏ်ကျက်သရေများဖြင့် ဝံ့ကြွားနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ သူမရဲ့ မိဘများက... သူမဘဝကို နေလို လလို ဝင့်ထည်စေသည်။ အဲဒီအတွက်... သူနဲ့ ဝေးခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ ရယ်စရာပြောရဦးမည်။ (ဟိုတုန်းကတော့ ကြေကွဲစရာ ပေါ့။) သူတို့အဖြစ်က သမားရိုးကျ မည်းပြာပုဆိုး ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို သိပ်ချမ်းသာတဲ့ သူမ မိဘများက သူ့လို ခပ်မွဲမွဲ ငနဲနှင့်ခွဲလို့ ချစ်လျက်နှင့် ဝေးခဲ့ရတာတော့မဟုတ်။ သူမကိုယ်တိုင်က သူ့ကို အထင်မကြီးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါဆို ဘာလွမ်းစရာကောင်းသနည်း။ လွမ်းစရာကောင်းသော အကြောင်းရင်းရှိပါသည်။ အဲဒါကတော့... သူ့ရင်ထဲမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း တွယ်ငြိနှင့်ပြီးသော သူမအပေါ် ထားရှိသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဖြစ်သည်။ (အဲဒီလို ပြောမိတော့ သူမက လှောင်ပြောင်ထေ့ငေါ့သလို ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်ခဲ့သေး သည်။)

ဂုဏ်သရေရှိ အထက်တန်းလွှာများနှင့်သာ မိတ်ဆွေ ဖြစ်လိုသော... နောက်ဆုံးပေါ် ကားကိုသာ စီးလိုသော... ကောင်း သော ညွှန်ပေးပုဆိုးသည့် အရာများကိုသာ တပ်မက်မောသော သူမက သူ့လို လက်မလာကောင်ကို တုံ့ပြန်ခဲ့မှာ ပြန်ပြောလျှင် တော်တော် ချစ်စရာ ကောင်းဦးမည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ... ကိုယ့်ဘဝအတွက် အာမခံချက် မပေးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ရူးမိုက်မှုမျိုးနဲ့ နီးရူးချယ်မှာတဲ့လဲ...။ မင်း နည်းနည်းလောက် ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပါဦး။ တကယ်ဆို ... အစကတည်းက ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံချင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မော့မကြည့်မိဖို့ သတိထားခဲ့ရမှာ ...”

အဲဒီစကားက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တကို တော်တော်ထိပါးစေသည်။ သူ ခံလိုက်ရသည်မှာ အလူးအလဲ။ အချစ်အတွက် ရူးမိုက်ချင်သော သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ သူမကို မမေ့နိုင်အောင် ချစ်မက်မိဆဲ။ သူမရဲ့ လှပဝံ့ကြွားမှုတွေကို ချောင်းကာမြောင်းကာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကြည့်မိမြဲ။ သူက ... ဘဝသစ်တစ်ခုကို စတင်ရန် နိုင်ငံခြားသို့ထွက်သွားပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သူမရဲ့ မိဘများဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီး စီးပွားရေးအခြေအနေ ပျက်ယွင်းသွားခဲ့သည်ဟု သတင်းအစအန ရခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ... အရည်အချင်းအပြည့်ရှိသော သူမက စီးပွားရေးကို ပြန်လည်ထူမတ်နိုင်ခဲ့သတဲ့။ ဒါဟာလည်း ... သူ အထင်ကြီးမိသော အချစ်တွေထဲက တစ်ချက်ဖြစ်သည်။ သူမဟာ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမ မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားခဲ့သည်မှာ ယခု သူ့ရှေ့မှောက်သို့ သူမ ရောက်မလာခင်အချိန်အထိ ဖြစ်သည်။

သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပင့်သက်ဖြာရင်း ငေးကြည့်နေမိဆဲမှာပဲ သူမက ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ နေကာမျက်မှန်အနက်ကို ချွတ်သည်။ အဲဒီမျက်မှန်ကပဲ သိပ်

တန်မည်။ လှိုင်းတွန့်ဖွာဖွာ ဆံပင်တွေက ဟိုတုန်းက ဆံပင်မြှောင့်မြှောင့်ရှည်ရှည်တွေထက် ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသလိုပဲ။ သော် ... နှစ်တွေ ကြာခဲ့တာတောင် သိပ်လှနေတုန်း။

သူမရဲ့ မြေလှမ်းမြှောင့်မြှောင့်တွေက ... သူ့ဟိုတယ်ဝဆီသို့ ခပ်မှန်မှန် လှမ်းလာခဲ့ပြီ။ သူ ဘာလုပ်ရမှာပါလိမ့်။ သူက ပျာယာခတ်သွားကာ မှန်ချပ်များအနီးမှ ခွာလိုက်သည်။ လက်ဖဝါးတွေချင်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ထားသည်။ လက်တွေတောင် အေးနေပြီ။ သူ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုဟာ တော်ရုံမဟုတ်တော့။ ပိုပြီး ဆိုးတာက တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ ဣန္ဒြေမရဖြစ်နေသော ... သူ့နှလုံးသားဖြစ်သည်။ ကဲ ... ခုတော့ သူတို့ ပြန်ဆုံကြရပြီ။ သူ့အနေအထားဟာလည်း သူမ လက်ခံနိုင်ကောင်းသော အနေအထား ဖြစ်လောက်ပါရဲ့။ ဟိုတုန်းကလို အထင်သေး မနေပါစေနဲ့။ သူ ... တိုးတိုးလေး ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ဘာလုပ်ရမလဲ ... ဘာလုပ်ရမလဲ ...။ သူ ဒီရုံးခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး သူမကို တိတ်တိတ်ခိုးကြည့်နေရဦးမှာလား ...။ အပြေး ဆီကြိုလိုက်ချင်ပေမယ့် လူက အူကြောင်ကြောင်ကြီးဖြစ်နေသည်။ သူမအတွက် ခံစားမှုတွေ သိပ်များသွားပြီ။

မဖြစ်ဘူး ... ဒီလို ဘာသိဘာသာနေလို့မဖြစ်။ သူ့မိန်းမကျောကို လှမ်းခေါ်ကာ ... သူမကို အထူးတလည် ခရီးဦးကြိုပြီဖို့ အကောင်းဆုံးအခန်းကို စီစဉ်ပေးဖို့ ညွှန်ကြားရမည်။ ပြီးမှ သူ့မျက်နှာကို သွားခနဲ သူမမြင်ကာ အံ့အားသင့်စေမည်။ ဒါတော့ ... ထူးကဲတဲ့ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်မှုတွေအတွက် ပေးသင့်

ဖြစ်ပါစေဦး။ သူ ပြုံးထေ့ထေ့လုပ်ရင်း အင်တာကွန်းခလုတ်ကို လှမ်းနှိပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ဂျော်ဇော ... အခန်းအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲကွ၊ Superior Room ကျွန်သေးလား”

“မကျန်တော့ဘူး အစ်ကို”

ဘုရားသခင် ...။ သူ အကျပ်ရိုက်သွားသည်။ ချက်ချင်းကြီး သွေးဆောင့်တိုးကာ ခေါင်းတွေ ကိုက်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

“မနက်က တစ်ခန်းကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဝမ်းအို ဖိုးလေ ...”

“အဲဒီအခန်းကို နေ့လယ်ကဝင်လာတဲ့ ချာတိတ် ယူထား တယ်လေ အစ်ကို ...”

“ချာတိတ် ... ဘယ်က ချာတိတ်လဲ၊ ခပ်တေတေ ဒီခိုင်းနဲ့ ငနဲလေးလား၊ ဒီကောင်က ဈေးအကြီးဆုံး Superior ကို ယူတယ်ဟုတ်လား”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဆရာကလည်း သူလည်း တစ်ခါ တလေ ပွပေါက်တိုးတဲ့အချိန်မို့လို့ နေနိုင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟာကွာ ... တကယ့်ပြဿနာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို ... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အခုပဲ ... ကိုယ့်မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက် လာတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ... တစ်ချိန် ကိုယ်သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ အမျိုးသမီးပေါ့ ...။ သူ့အတွက်

အခန်းစီစဉ်ပေးရမယ်ကွာ၊ သူ အခု ရှိဆက်ရှင်မှာ ရောက် နေလောက်ပြီ၊ မင်း သွားပြီး သေသေချာချာ ဧည့်ဝတ် ပြုကွာ ...”

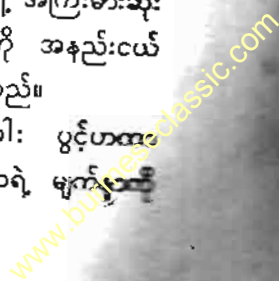
“အခန်းတစ်ခန်းတော့ ရှိသေးတယ် အစ်ကို ... ရိုးရိုး တစ်ယောက်ခန်းပဲ”

“သူက ... အဲဒီလို အခန်းမျိုး လိုချင်မယ် မထင်ဘူး ကျော်ဇော၊ ဒါပေမယ့် ညီကြည့်ဦးပေါ့ကွာ၊ ပြီးရင် ကိုယ့် ကို အကျိုးအကြောင်း လာပြော၊ ခုတော့ ... ကိုယ် သူနဲ့ တွေ့ဖို့ နည်းနည်းအားမွှေးလိုက်ဦးမယ်”

တစ်ဖက်မှ ရယ်သံ သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ သိပ်ပြီး ပျာယာခတ်နေပြီထင်သည်။ သို့သော် မရှက်ပါ။ ဒါဟာ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းဖြစ်စဉ် ခံစားမှုတစ်ခု။ လူတိုင်း သူ့နေရာရောက်လျှင် ခုလိုမဖြစ်ဘူးဟု ဘယ်သူ ပြောနိုင်သလဲ ...။

သူက စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာရင်း သူ့မန်နေဂျာ ဝင်လာမည့် ရုံးခန်းဝဆီ စိုက်ကြည့်စောင့်မျှော်နေသည်။ အခန်း ဆိုင်မပြေဘူးဆိုလျှင် သူကိုယ်တိုင် ထွက်တွေ့တောင်းပန်ပြီး အိမ်မှစကာ အဆုံးသတ်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုသို့ ရှေ့ဆက် ဆက်သွင်းဖို့ ကြိုးစားရမည်။ ဒါဟာ ... သူ့ရဲ့ အကြီးမားဆုံး အလုပ်လုပ်ချက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ သူက ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ဆက်ကာ နက်(ခံ)တိုင်ကို ဆွဲဆန့်ပြုပြင်လိုက်သည်။

ခဏအကြာမှာတော့ ရုံးခန်းတံခါး ပွင့်လာကာ မန်နေဂျာ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူက သူ့မန်နေဂျာရဲ့ မျက်နှာကို

အဝမ်းမရ ဖတ်ရှုလိုက်သည်။ ဘုရားသခင် ... သူ့မန်နေဂျာရဲ့ မျက်နှာဟာ ဘာအတွက်ကြောင့်များ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေရတာ ပါလိမ့်။ အင်မတန် လူမှုဆက်ဆံရေး ကျွမ်းကျင်လိမ္မာကာ ရင်ထဲက ဘာဖြစ်ဖြစ် သရုပ်ပါပါ ပြုံးပြဟန်ဆောင်တတ်သော မန်နေဂျာရဲ့ မျက်နှာဟာ ညိုမည်းပြိုကွဲနေသည်။ အခန်းမပေးနိုင် ရဲ့နဲ့တော့ ဒီလောက်မဖြစ်သင့်ဘူး ထင်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... အဆင်ပြေရဲ့လား၊ သူက ရှိတဲ့အခန်းမှာပဲ နေမယ်တဲ့လား ... ”

သူ့အလျင်စလို မေးလိုက်မိသည်။ အားနာရှုံ့ထိတ် သော မျက်နှာထားနှင့် သူ့ရဲ့နှုတ်ဖျားက စကားလုံးတွေ အစီအစဉ် မကျစွာ ခုန်ထွက်လာသည်မှာ ...

“ဟို... နေ...၊ အဲ... မနေပါဘူး ဆရာ ... ”

“ဟင် ... ဒါဆို ... သူ ပြန်တော့မယ်ပေါ့၊ ကိုယ်... အခုပဲ သွားတွေ ... ”

“ဆရာ ... ”

မန်နေဂျာရဲ့ တိုးဖွတ်ယင်ဇော ခေါ်သံက သူ့ခြေလှမ်းတွေကို တုံ့ဆွဲလိုက်သည်။

“ပြောလေ ... ဘာပြောမလို့လဲ”

“သူ ... မပြန်သေးပါဘူး ဆရာ”

“မင်းပြောတာ ကိုယ်မရှင်းဘူး”

မန်နေဂျာက တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်သည်။

စကားတစ်လုံး ပြောထွက်ဖို့ အင်မတန် အားမွေးနေပုံရသည်။ ပြီးမှ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွဲကာ ခပ်မြန်မြန်ပြောချလိုက်သည်။

“သူ ... အခန်းယူပြီးသားပါ၊ ဝမ်းအိုဖိုးမှာပါ”

“ဝမ်းအိုဖိုးမှာ ... ”

သူ သံယောင်လိုက်၍ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်မိဆဲမှာပဲ မန်နေဂျာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ သူ ခပ်ကြောင်ကြောင် ငြိုက်သက်သွားသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာသည် မသိ။ အဲဒီနောက် သူ့မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် အရုပ်ကြီးပြတ် လဲပြိုသွားသည်။

အိုကွာ ... ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူက သေခါနီးဆဲဆဲ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကယောင် ကတမ်းအပြောမျိုးဖြင့် ကံကြမ္မာကို ဆင်ခြေပေးလိုက်သေး၏။

www.burmeseclassic.com

ရသော နွမ်းပါးသည့် မိန်းမငယ်တို့၏ ခပ်ဖွဖွခြေသံများ။ ဥစ္စာ ပြည့်စုံ၍ ဂုဏ်သိက္ခာရှိလှပါသည်ဆိုသော အမျိုးသမီးတို့၏ ခပ်ရှရှ ခြေသံများ။ အဲဒီခြေသံများက သူ့လှေကားထစ်များပေါ်မှာ ဖြတ်သန်းရင်း မိန်းမတွေကို မယုံကြည်ဖို့ သူ့ကို သင်ကြား ဆေးခဲ့သည်။ ယုံကြည်စရာမကောင်းသော ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးဖို့ နမူနာပြခဲ့သည်။

ငွေကြေး၊ သာယာမှု၊ လိုအပ်ချက်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ ဟူသော မကြားရသည့် အသံများစွာက သူ့ဟိုတယ်ရဲ့ အနီး တစ်ဝိုက်မှာ ပဲ့တင်ထပ်မျှ ပုံးလွမ်းနေခဲ့ပြီ။ အချိန်ကာလများစွာ ဖင်ပန်းဆင်းရဲခြင်း များစွာဖြင့် ကျားကုတ်ကျားခဲ ထူထောင် ခဲ့ရသော ဘဝတစ်ခုကို ခြေသံများက နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ရွတ်ချ သရော်ခြင်းခံနေရတာလောက် တုန်လှုပ်နာကျင်စရာကောင်းတာ မရှိမည်မထင်ပါ။

အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ရဲ့ နောက်ပိုင်းကာလတွေမှာ တော့ သူက နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လိုအပ်ချက်တွေအကြောင်းကို စဉ်းစား တတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လိုအပ်ချက် ...။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လိုအပ်ချက် ...။

သူမအား မေတ္တာဖြင့် လိုအပ်ခဲ့သော ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို မလိုအပ်ခဲ့သော မိန်းမ။ ငွေကြေးကိုသာ လိုအပ် ခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လိုအပ်ချက်က ဘယ်အရာနည်း ...။

အဲဒီမေးခွန်းတွေကို သူ့အတွက် အဖြေပေးခဲ့သည် က ခြေသံများဖြစ်သည်။ ခြေသံများက လိုအပ်ချက်များအကြောင်း ကို သူ့အတွက် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ရိုးသားသည်ဟု ယူဆ

(၃)

ပြာရီသော မိုးကောင်းကင်မှ မိုးမွှားကလေးတွေ ကျလာတာကို ငေးကြည့်နေခဲ့သော လူရွယ်လေးသည် တိတ်ဆိတ် ဝပ်တွားနေသော ခြေသံများလွှမ်းမိုးရာ အဆောက်အအုံကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လှမ်းကြည့်ခဲ့လေသည်။ လိုအပ်ချက် များကို ဖြည့်ဆည်းပေးရာ ခြေသံတစ္ဆေ အခြောက်ခံခဲ့ရသော ဒီအဆောက်အအုံကို မက်မောတွယ်ငြိသည်စိတ်များလည်း ... ဟိုဝေးဝေးကို လွင့်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ သူ ထိုနေရာကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းလိုက်ကာ ခြေလှမ်းသစ်များကို စတင်လိုက်သည်။

ခုချိန်မှာ ... သူ့အတွက် အလိုအပ်ဆုံးအရာက စိတ်ဝိညာဉ်ရဲ့ သန့်ရှင်းဖြူစင်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

၂၀၀၀-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (သဏ္ဍ)

၄၅-၅၀

(၁)

မနက်ဖြန်သည် ... မောင့်အသက် ၄၅ နှစ် ပြည့်
မွေးနေ့ ဖြစ်ပါသည်။

မောင့်မွေးနေ့တွင် ကျွန်မ နည်းနည်းလေး
စိတ်လက် ကြည်သာမရှိပါ။ ၄၅ နှစ် ... ၄၅ နှစ် ... ဟု
ထန်းက ကျွန်မဦးနှောက်ထဲတွင် အချက်ပေးခေါင်းလောင်း

မူပိုင်ခွင့် စာအုပ်တိုက်

ကို ဆူညံစွာ လှုပ်ခတ်စေပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် မောင့်၏ လူပျိုကလေးတစ်ယောက်လို ထင်မြင်လာသည်။ မောင့် အပြောင် အလဲများကို ပို့၍ စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုအပ်လာပြီ။ စိတ်ကစား လူပျိုပေါက်လေးတစ်ယောက်ကို မိခင်က ထိန်းကွပ်သလို မောင့်ကို ကျွန်မ ထိန်းရတော့မည်ဆိုတာ အလိုလိုသိနေသည်။ နောက်ပြီး ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း နုသထက်နုအောင် အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ဖို့ လိုအပ်လာပါပြီ။

“ခင်ရေ ... လာပါဦးကွ။ မောင့်နောက်ဖေမှာ ဆံပင်ဖြူ တစ်ချောင်းတွေ ပြန်ပြီ။ နည်းနည်းလောက် ကူပါဦး ကျွတ် ... ဒီလောက် ဆေးဆိုးထားတာတောင် ဒီဆံပင်ဖြူ ကျန်နေသေးတယ်”

မှန်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော မောင့်ကို ကျွန်မက တရားခံကြည့်ကြည့်ကာ အနားကပ်သွားသည်။ မောင်က ခုတလေး သိပ်လှချင်၊ နုချင်နေတာ ... ကျွန်မ သိပ်သိသပေါ့။ ကြည့်မိလား ... နောက်ကြည့်မှန်၊ ရှေ့ကြည့်မှန်တွေကြားမှာ ဗျာများထဲ ဆံပင်ဖြူတစ်ချောင်းအတွက် ပျာယာခတ်နေလိုက်သည်မှာ လူပျိုပေါက်ကလေး အပြင်ထွက်ခါနီး ဆံပင်သနောထက်ပင် ဆိုးသေးသည်။ ကျွန်မနှင့် ရည်းစားဖြစ်ကာစ လူပျိုဘဝကတောင် ... မောင် ဒီလောက် ဣန္ဒြေမရ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မောင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အထာကို မညက်။ အတွေ့အကြုံတွေ ကျွန်မကို ရည်းစားစကားပြောမည်အရေးကိုတောင် ရှက်ရွံ့နေဆဲ နေခဲ့သေးသည်။ ပြောဖြစ်ပြန်တော့ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့

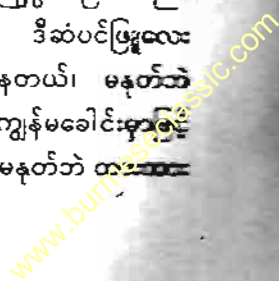
တုန်ယင်နေခဲ့သည်။ အဲဒီအချိန်တွင် မောင့်မှာ ရိုးသားစွာ ရှိသည်။ ရှက်ရွံ့မှုလည်း ရှိသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဆွဲဆောင်ရမည်ဆိုတာလည်း မောင် မကြေညက်။ ခုတော့ ဖြင့် မောင်သည် အရာရာတွင် လည်ဝယ်ရင့်ကျက်သော၊ အတွေ့အကြုံအပြည့်ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ပါဝါနည်းနည်းပါသော မျက်မှန်တစ်လက်နှင့် ပုံပုံစူစူပြုသော ဝမ်းဗိုက်နှင့် ဟိုတစ်ပင် ဒီတစ်ပင် ဖြူစပြုနေသော ဆံပင်များကိုဖယ်၍ကြည့်လျှင် မောင့်တွင် ဇရာအရိပ်အယောင် သိပ်မပြသေးပါ။ သို့သော် မောင်ဟာ မငယ်တော့ဘူး။ ဒါကို မောင် သတိထားမိဖို့ကောင်းပြီ။ ကျွန်မက မောင့်ဆံပင်ဖြူကို ကူနုတ်ပေးဖို့ မောင့်အနားကပ်မိလျှင် ရေမွှေးနဲ့ တထောင်းထောင်းက ကျွန်မရဲ့ အာရုံထဲ အလုံးအရင်း ပြေးဝင်လာသည်။ ဘုရားရေ ... မွန်လှချည့် ...။

“အမယ်လေး ... မွေးလိုက်တာ လွန်ပါရောရှင်၊ အိမ်နေရင်းကို ...”

“အိမ်နေရင်းကော ... ဘာဖြစ်သလဲကွာ၊ မွေးရန်ဆိုတာ လူ့စိတ်ကို ကြည်လင်တက်ကြွစေတယ်ကွ”

မောင်က သူ့ခေါင်းကိုငဲ့ကာ ဆံပင်ကို စမ်းကာ စမ်းကာဖြင့် လူငယ်လေးလို လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ ပြေပါသည်။

“မှန်း ... ဘယ်မလဲ ရှင့်ဆံပင်ဖြူ၊ ဒီဆံပင်ဖြူလေး တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းကို ဇာချဲ့နေတယ်၊ မနုတ်ဘဲ ထားတော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ၊ ကျွန်မခေါင်းမှာ နှစ်ချောင်းတောင် မကဘူး၊ မအားလို့ မနုတ်ဘဲ ထားတာ

ရတာ၊ ဪ... မနက်ဖြန် ရှင် ၄၅-နှစ်ပြည့်မှာနော် ... မေ့နေသလားလို့”

ကျွန်မ မောင် မေ့နေမည်စိုး၍ ဧရာကို ကြေညာလိုက်ပါသည်။ မောင်ဟာ မငယ်တော့ဘူး၊ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သင့်နေပြီ။ ဒါကို မောင် အမြဲသတိရနေဖို့ အရေးကြီးသည်။ သို့သော် ကျွန်မရဲ့ပစ်မှတ်က တလွဲဖြစ်သွားသည်။

“မမေ့ပါဘူးကွ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အသက် ၄၀ မှာ ဘဝစတာဆိုတော့ ကိုယ့်ဘဝစတာ ငါးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်လေ ...”

မြတ်စွာဘုရား ... မောင်အယူအဆက တလွဲပါလား မောင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ အသက်တစ်နှစ်ကြီးလာပြီဟု ရင့်ကျက်သံဝေဂယူဖို့ နည်းနည်းလေးမှ စဉ်းစားမိပုံမပေါ်သေးပါ။ ဟင်း ရင်လေးပါရဲ့ကွယ် ...။ ကျွန်မက သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးချွတ်မောင်အနာဂတ်ကာလ ငါးနှစ်အတွက် ပို၍ ရင်လေးလာပါသည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာလေကွာ ... ဒီမှာ တစ်ပင်နုတ်ပါဦး ကိုယ့်လက်နဲ့ မမိလို့ ...”

မောင်က သူ့ဆံပင်ဖြူတွေထဲမှာပဲ feel အကြောက်ကျန်တာတွေအပေါ် အာရုံမထားနိုင်ပါ။ သူ့နောက်က မျက်နှာအပြောင်းအလဲကိုလည်း မရိပ်မိပါ။ ကျွန်မကသာ နောက်စေ့ကို မယုံသင်္ကာ စောင့်ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်မနားအေး ပြီးရော ဆံပင်ဖြူတွေကို ဧကန်ခနဲဧကန် နုတ်နေ

သော်လည်း ကိစ္စက မပြီးသေးပါ။ အပြစ်က ကျွန်မအထံ ငုံ့ကျလာသည်။

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... နာလိုက်တာကွာ၊ ဘယ်လိုများ နုတ်လိုက်တာလဲ၊ ကြမ်းတမ်းလိုက်တာ လွန်ရော၊ နည်းနည်းလေးမှ နူးညံ့ညင်သာမှုမရှိဘူး၊ မင်းတို့မိန်းမတွေများ အသက် ကြီးလာပြီဆို စိတ်ကတို ... ပစ်ပစ်က များ ... နည်းနည်းလေးမှ ချိုသာပျော့ပျောင်းမှု မရှိဘူး၊ စိတ်ကုန်ပါရဲ့ကွာ ...”

ဘုရား ... ဘုရား ... ပြင်းထန်လိုက်တဲ့ တိုက်စစ်။ သူ့ကျတော့ ဘဝစတာ ငါးနှစ်၊ သူ့နှင့်ရွယ်တူ ကျွန်မကျတော့ အသက်ကြီးလာလို့တဲ့။ မောင်အမြင်တွေ ဝါးတားတား ဖြစ်နေပြီ။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လောက်ပဲ သာ ... ကိုယ့်စိတ်ကို ဘယ်လောက်ပဲ လှည့်စားလှည့်စား ... ဧရာကို ညာလို့ မရဘူးရှင်၊ သူက အချိန်တန်ရင် ရောက်လာမှာပဲ၊ ပုံပုံစူနေတဲ့ ရှင်မိုက်ကို တစ်နေ့တစ်ခါ မှန်မှန် ငုံ့ကြည့်၊ မျက်မှန်မပါဘဲ တစ်ရက်လောက် ရုံးသွားကြည့်၊ အဲဒါဆို ရှင် အမှန်ကို သိလာလိမ့်မယ်”

မောင်က မှန်ကုပ်ကုပ် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ခဏကြာမှ မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် ...

“က ... ခဏနေ ကိုယ် ရုံးသွားတော့မယ်၊ ဝတ်ဖို့ ထုတ်ပေးခဲ့ဦး ...”

“အဲဒီမှာ အသင့်ပဲ ... ခုနကနည်းက ထုတ်ထားပြီနော်”

ကဲ ... ရှင်ကိစ္စပြီးရင် ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ မီးဖိုထဲမှာ ဟင်းအိုးတန်းလန်းနဲ့ ... ”

ကျွန်မ စိတ်လေးလေးနှင့်ပင် အလုပ်ဆက်လုပ်နေပြီး မကြာခင်မှာပင် မောင်က ရုံးသွားဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး မနက်စာ စားဖို့ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။ ရုတ်တရက် ရေမွှေးနံ့များ မွန်ထူသွားသဖြင့် မောင် ဝင်လာပြီဆိုတာ လှည့်မကြည့်ဘဲ သိနေသည်။ လှည့်ကြည့်မိသောအခါ ကြော့ကြော့ကလေး ရပ်နေသော မောင်ကို တွေ့ရလေသည်။ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ အရောင် နုနုနှင့် ပါတီတံရှပ်ပွပွကို ဝတ်ထားတာ တွေ့လျှင်ပင် ကျွန်မ မျက်ခုံးပင့်မိကာ ...

“ဟင် ... ခုန ကျွန်မ ထုတ်ပေးခဲ့တာ ဒါတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းထုတ်ပေးထားတဲ့ စပိုရှပ်က ဗိုက်နေရာက ကျပ်နေတော့ ဗိုက်ပူတာ ပေါ်လွင်ပြီး အရပ်ဆိုးတယ်ကွ၊ အဲဒါ ကြောင့်၊ ဘောင်းဘီကလည်း အရောင်ရင့်လို့ လဲဝတ်လာခဲ့တာ ... ”

“အဲဒီဘောင်းဘီက မလျှော်ရသေးဘူးလေ ... ”

“ရပါတယ်ကွာ ... တစ်ခါတလေ ထပ်ဝတ်တာပဲ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီအင်္ကျီနဲ့ အရောင်အဆင်ပြေတာ ... ဒီဘောင်းဘီ တစ်ထည်ပဲရှိတဲ့ဥစ္စာ ... ”

“ရှင် သိပ်လှချင်နေပါလား၊ သားတောင် ရှင်လေးနဲ့ မလှချင်ဘူး၊ ရှင်နော် ... ရုတ်ရုတ် ... ရုတ်ရုတ်လုပ်မယ်တာ မကြံလေနဲ့”

“မင်းကလည်းကွာ ... မယုံသင်္ကာစကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီအရွယ်ရောက်နေမှပဲ စိတ်ချထားစမ်းပါ”

အဟင်း ... ဟင်း ... အဲဒီအရွယ်တွေပေါ့ရှင် ... အဲဒီအရွယ်တွေပေါ့၊ ကျွန်မက မောင်မသိအောင် တဟင်းဟင်း နှယ်သွေးသွမ်းလိုက်ပါသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကပေါ့ရှင် ... နှင်တို့အရွယ်ယောက်ျားတွေနဲ့ ကျွန်မ ကြုံခဲ့ရတာလေ ... ”

ခင်ဆိုတဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် မိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်ကို အလွန်အမင်း ဂရုတစိုက် ပျာယာခတ်ပြနေသော ကိုယ့်ထက် အသက်အစိတ်လောက်ကြီးသော ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို သံသယဝင်ရကောင်းမှန်း မသိအောင်ပင် နဲ့အခဲ့ပါသည်။

“သမီး... ဦး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ အကူအညီလို ပြောနော်၊ ဦးကို လုံးဝအားနာစရာ မလိုဘူးနော်”

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကျွန်မကို သမီးဟု တဖွဖွခေါ်ပါးစပ်ဖျားက မချ။ ဘယ်သွားချင်လဲ ... ကားနဲ့လိုက်ပို့ဖို့ တပြင်ပြင်။ ဘာလိုချင်လဲ ... အပြေးဝယ်ပေးဖို့ အသင့်။ အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကဗျာဆန်ဆန် စကားမျိုးစုံဖြင့် နှပ်ရတာလည်း မမောနိုင် မပန်းနိုင်။ ရိသဲ့သဲ့ ကဗျာတွေ

ယူလာပြလိုပြဖြင့် နည်းမျိုးစုံ ဗျူဟာမျိုးစုံဖြင့် တိုက်စစ်ဆင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်သည် ဘယ်လောက် ရိုးအံ့လိုက်သလဲဆိုရင် ...

“သတိထားနော် ... နင့်အပေါ် ဒီလူကြီး မရိုးဘူး”

ဟု သတိပေး လာသူများကိုပင် ...

“ဟဲ့ ... အားနာစရာ ... အရမ်းမပြောပါနဲ့၊ ငါ့အပေါ် မရိုးရအောင် ... သူ့မှာ မိန်းမရှိသားပဲ”

“ငန့်မရဲ့ ... အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုးကမှ ပိုဆိုးတာ သိရဲ့လား၊ သူတို့က အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်ပါးနပ်နေပြီ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူတို့ဘက် ဘယ်လိုပါအောင် နူးရ နှပ်ရမယ်ဆိုတာ နောက်ကြည့်ပြီးသား ... နင် ဝေးဝေးက ရှောင်တာ အန္တရာယ် အကင်းဆုံးပဲ”

အမှန်ပါပဲ ... သူမ အရှောင်မြန်လိုသော အန္တရာယ် ကင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူမသည် ထိုကဲ့သို့သော ယောက်ျားများကို ရှောင်တိမ်းတတ်လာလေသည်။ သူမထက် သည်ဝယ်ပါးနပ်သော သူငယ်ချင်းက သင်ခန်းစာ ပေးသည်မှာ ...

“အဲဒီလို ၄၀-ကျော် ၄၅-တစ်စိုက် ငါးဆယ်မပြည့်တပြည့် ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုပဲ ခင်ရဲ့ ... ဒီအရွယ်ဟာ သူတို့ရဲ့ ဒုတိယအရွယ်နဲ့ တတိယအရွယ်ကြား စပ်ကူးမတ်ကူးကာလ မှာ ... ဒုတိယဝေဒနာတစ်စခန်းထဲတဲ့အရွယ်ပဲ၊ တကယ့် တကယ်ကျတော့ သူတို့ရဲ့အခြေကျပြီးသား အိမ်ထောင် ကြီးကိုစွန့်ဖို့ သတ္တိသိပ်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရှောင်ခြင်း

www.burmeseclassic.com

တာက သူတို့ဇနီးတွေ အထိန်းကောင်းဖို့နဲ့ ငါတို့အဖွဲ့
တွေ တန်ဆာခံမဖြစ်ဖို့ပဲ ... ”

မုန့်လိုက်တဲ့ စကားရှင်။ ကျွန်မအတွက် ခုချိန်မှာ
အဲဒီစကားတွေက အဖိုးတန်လှသည်။ မောင်နှင့် လက်ထပ်ပြီး
မောင် ၄၀ ကျော်လာလေ ... ကျွန်မအတွက် ပူပန်မှုက များလေး
ကျွန်မ သိတော့ပါကွယ် ...

တစ်ချိန်က ... ကျွန်မ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲ
မိတ္တူဆွဲလိုက်ရင် ကျွန်မယောက်ျားဆိုတဲ့ မိတ္တူပြားကလေး ထွက်လာ
မယ်ဆိုတာလေ ... ။

(၃)

မောင် ဘယ်လိုပဲ ဟန်ဆောင်ပါစေ ... မောင်ရဲ့
သွက်လက်တက်ကြွမှုများက ဖုံးဖိမရပါ။ အိမ်လည်လာသော
သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းများနှင့် အရောတဝင်ရှိပုံများ ... သမီးကတောင်
မျက်စောင်းထိုးယူရပါသည်။ မောင်ဆံပင်တွေဟာ အရင်ကထက်
ပိုပြီး နက်ပြောင်တောက်ပလာသည်။ သူ့ရုံးက စာရေးမလေးများ
ရှေ့တွင် ဟန်ပါပါ ပခုံးတွန့်ပြ လက်ဖြန့်ပြသော အကြိမ်ရေ
စိပ်လာတာကို တစ်ခါကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ရိပ်မိနိုင်သည်။ မတ်တပ်
ရပ်တာကအစ ခြေဖဝါးလေးထောင်ကာ ကြော့ကြော့ကလေး
ရပ်တတ်လာသည်။ သမီးတို့ စကားနှင့်ပြောရလျှင် မောင် 'ဝဲ'
များလာတာ သိသိသာသာ။ တစ်ခါတစ်ရံ Power မျက်စိ
ဧကန်က နေကာမျက်မှန်နှင့် ရှိုးထုတ်တတ်ပြန်သေးသည်။ သူ

စိုက်ပူတာ လူမြင်မှာ အသေကြောက်ပြီး ပါတိတ်ရှပ်တွေ သူ့ သဘောနှင့်သူ လေးငါးထည် ဝယ်ချလာသည်။ အိမ်လည်း သိပ် မကပ်ချင်။ ကပ်ပြန်လျှင်လည်း CD ကက်ဆက်ကြီးကို အသား ကုန်ဖွင့်၍ လိုက်ဆိုလိုဆို၊ နံရံပေါ်က သူ့သမီးသာသာ မင်းသမီး လေးတွေပါသော ဝေါဂျီကို စီးကရက်ဖွားရင်း စိမ်ပြေနေပြေ မျက်လုံး မှေးစင်းကြည့်နေတာများတော့ ... မမြင်ချင်မှ အဆုံး။ ရွှေငှား လာလျှင်လည်း Romantic မှ ကြည့်လျှင်လည်း အနုလုပ်ငိုလို စူးစူးစိုက်စိုက်။ သမီးကတောင် ...

“မာမိနော် ... ဒယ်ဒီကြည့်ရတာ အရင်ကလို မဟုတ်ဘူး နော် ... ကြည့်ပြောဦး”

ဟု ပြောရသည်အဖြစ်။

ကျွန်မကတော့ ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားပြီးသားဖြစ်၍ ထူး၍မတုန်လှုပ်။ မောင့်ကွယ်ရာမှာသာ ကျိတ်၍ပြုံးရင်း ၄၅-၅၀ ရဲ့ သဘာဝကို နားလည်မူပေးထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... ကျွန်မ ဘာလုပ်သင့်သည်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်ပြီးသားဖြစ်သည်။

(၄)

မောင့်ကို သူ့ကုမ္ပဏီမှ ကောင်မလေးနှင့် သတင်း သုံးသုံး ကြားချိန်တွင် ... ကျွန်မက လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ် အစခကို စလုပ်ပါသည်။ ထိုအလုပ်မှာ ကုန်မကိုယ်ကျွန်မ နှိုရင်းစွဲအသက်ထက် ငါးနှစ်ခန့်ငယ်သည်ဟုထင်ရအောင် ပြုပြင် ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကို နှစ်ပတ်ရှိ မထုံးတော့ဘဲ ပုံသွင်းကာ နောက်ဘက်တွင် အပွင့်ကားကားလေးဖြစ်အောင် ကောက်ပြီး အလစ်လှလှနှင့် ညှပ်ထားလိုက်သည်။ မျက်နှာကိုလည်း သနပ်ခါး အစား မိတ်ကပ်ပါးပါး ဖို၊ နှုတ်ခမ်းနီပါးပါး ဆိုး၊ မသိမသာ ပြောင်းလဲရပါသည်။ ဒါဟာ ... မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် နှုတ်ခရာ မဟုတ်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဟု ကျွန်မ ခံယူပါသည်။ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ အာရုံဝင်စားမှုကို ယုံတက်မှာရှိနေအောင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ ဆွဲဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါဟာ ဘယ်အရွယ် အိမ်ရှင်မမျိုးမဆို လိုအပ်သည်။

ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြင်ဆင်ရင်း တစ်ဖက်က သတင်းကိုလည်း နားစွင့်ထားရသေးသည်။ ကျွန်မ အထူးသတိထားရမည်မှာ မောင့်ရှေ့တွင် ပွဲမကြမ်းမိဖို့ ... ၊ မောင် စိတ်ကုန်မည့် အပြုအမူ အပြောအဆိုမျိုးကို ရှောင်ရှားဖို့ ... ၊ မောင်က နူးညံ့သောမူကို (ခုမှပို၍) လိုချင်မက်မောလာသူဖြစ်၍ မောင့်အထက်ကို ညက်နေအောင် နားလည်သော ကျွန်မက 'ရှင်၊ ကျွန်မ အသုံးအနှုန်းတွေကို မသိမသာပြင်ဆင်ကာ စကားကိုနူးညံ့ချိုသာပြောရပါသည်။

အိမ်သို့ ကောင်မလေး အတော်များများ အသံကြားမောင့်ထံသို့ ဖုန်းဆက်လာလျှင် ... ကျွန်မက အရင်ဦးအောင် ပြေးကိုင်ကာ ...

“ဟဲလို ... ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲကွယ် ... မက ဦးမင်းအောင် ဇနီးပါ။ မှာစရာရှိရင် မှာနိုင်ပါတယ်”

ဟု ဒိုင်ခံပြောပေးခြင်း၊ မောင့်ကုမ္ပဏီသို့ မကြာခဏ လိုက်၍ မျက်နှာပြုခြင်း၊ မောင်နှင့်အတူတွဲ၍ ပွဲလမ်းများသို့ သွားခြင်းတို့ကို စိမ့်ချက်တစ်ခုလို့ အာရုံစူးစိုက်၍ ဂုဏ်သိက္ခာလုပ်ရပါသည်။ အဲဒီနည်းဖြင့် မောင့်ရဲ့ ကဗျာဆန်ဆန် အာရုံစူးစိုက်မှုများကို ထိန်းချုပ်ပေးရလေသည်။

အရင်ကနှင့်မတူဘဲ လှပတင့်တယ်သော၊ နူးညံ့ချိုသာလာသော သူ့ဇနီးကို မြင်ရပါများသောအခါ မောင်က ... ကျွန်မကို အရေးတယူ ရှိလာပါသည်။

“အင်း ... အဲဒီလိုနေစမ်းပါကွ ... မဆိုးဘူး၊ မင်းဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီပုံလေး လှတယ်”

ဟု အသိအမှတ်ပြုလာသည်။ အဲဒီအခါ ... ကျွန်မက ကျိတ်၍ကျိတ်၍ပြုံးကာ ... “အဲဒါ ၄၅-တိုက်စစ်စီမံကိန်းလေ” ဟု စိတ်ထဲမှ ရယ်ချင်ပက်ကျိ ပြောမိလေသည်။

သို့သော် မောင့်ရဲ့ သူငယ်နာက လုံးဝကင်းစင်မသွားသေးပါ။ တစ်ညတွင် မောင် အလုပ်လုပ်နေသော စားပွဲနောက်သို့ ကျွန်မ တိတ်ဆိတ်စွာချဉ်းကပ်သွားခဲ့သည်။ မောင်က ကျွန်မ ရောက်နေတာကို မသိဘဲ တစ်စုံတစ်ရာတွင် စိတ်ဝင်စားနေသည်။ မောင် စိတ်ဝင်စားသောအရာမှာ ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံ ဖြစ်သည်။ ဒါကို မောင်က စာအုပ်ကြားထဲညှပ်ကာ (အမေ မသိအောင် ရည်းစားခိုးထားရရှာသော လူပျိုပေါက်ကလေးလို့) ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည့်နေသည်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပုံဆိုတာ အတော်သိသော်လည်း ... ကျွန်မ ပွဲမကြမ်းပါ။ အသာအယာပွီးရင်း မောင်အနီးမှ တိတ်တဆိတ် ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဟု အချို့သတ် ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သေးသည်။ ဒီကိစ္စတာ လွယ်လွယ်ကူကူဖြေရှင်းလို့ ပြီးပါသည်။

အဲဒီရက်ပိုင်းအတွင်း... မောင် မှိုင်တွေကနေပဲ များ... အခုမှ အသည်းကွဲပြီးစ လူပျိုလေးလို ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ ရှိလှသည်။ အရှိန်တက်နေတုန်းတော့ နေပါစေဦး...။ ကျွန်မ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

မောင်ရဲ့ အသည်းကွဲကာလအတွင်းမှာ ကျွန်မက မောင်ကို ပို၍ဂရုစိုက်ပြသည်။ ပြီးတော့... ကျွန်မတို့မိသားစု လေးယောက်ဓာတ်ပုံကို ပုံကြီးချဲ့ကာ... အိမ်က မောင်အလုပ်ခန်းထဲ တွင်တစ်ပုံ၊ ကုမ္ပဏီက အလုပ်ခန်းထဲတွင်တစ်ပုံ ချိတ်ဆွဲပေးခြင်း ဖြင့် မောင်ရဲ့အသိစိတ် ပြန်လည်လာအောင် မသိမသာ ပြားယောင်း ရပါသည်။ ကျွန်မ အောင်မြင်ပါသည်။ တစတစ ဝေဒနာသက်သာ လာသော မောင်သည် သူ့အပေါ် ဂရုစိုက်ချို့သာလှသော... အရင်ကာလက ပိုလှလာသော သူ့မဟေသီ ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင် သော၊ တောင်းပန်ရိပ်စွက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ကြည့် လာပါသည်။

သာသာယာယာ ရှိလှသော နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုတွင် ကျွန်မက မောင်ဆံပင်ဖြူတချို့ကို မနာကျင်အောင် သတိထား၍ ခပ်ဖွဖွနုတ်ပေးရင်း မသိမသာ စကားစလိုက်ပါသည်။

“မောင်ရေ... ခင်ဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကို သိပ်ကျေနပ်တာထက်... ခင်ဘဝမှာ မြတ်နိုးတွယ်တာစရာ ခင်ပွန်းနဲ့... ချစ်သူ ချစ်သမီးနဲ့ ဘယ်လောက်ပြည့်စုံလိုက်သလဲချင်...”

(၅)

နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာလျှင် မောင်ကုမ္ပဏီတွင် ဓာတ်ပုံပိုင်ရှင် ကောင်မလေး ရှိမနေတော့ပါ။

“ဦးကို... မီး အမြဲသတိရနေမယ်နော်...”

ဟု ပတ်ချွန်ပုံချွန် စာကြောင်းကလေးကို ဓာတ်ပုံ နောက်တွင် ရေးပေးခဲ့သေးသော ထိုကောင်မလေးကို သုံးလစာ ပေး၍ ကျွန်မ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်မှာ မောင်ပင် မသိစေရပါ။ ကောင်မလေးကို ငွေပုံပေးကာ နှုတ်ပိတ်ခဲ့သည့်အပြင် ...

“မ ယောက်ျားနဲ့ ရှေ့ဆက်ပတ်သက်ရင် ... သမီးအရွယ် ကွဲမှာ သေချာတယ်ဆိုတာကိုတော့ ... မ သတိပေးတာ ပါရစေ”

၂၅၂ ပုညခင်

ပြည့်စုံတဲ့ အသိုက်အမြိုလေး ပျက်စီးသွားစေမယ့် အလုပ် မျိုးတော့ ... ခင်ဖြင့် ယောင်လို့တောင် မလုပ်ပါဘူးကွယ်”

“မောင်လည်း ခင်လိုပါပဲကွာ... ဒီအသိုက်အမြိုလေး မပြို ကွဲရအောင် မောင် ထိန်းသိမ်းမှာပါ”

“ခင် ယုံပါတယ် မောင်ရဲ့ ... ခင် ဖိုးရိမ်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ခင် ... ”

“မောင် စိတ်ကစားမှာကိုလေ ... ”

ကျွန်မက ပြောပြီး တဟင်းဟင်း ရယ်သွမ်းသွေး လိုက်လေသည်။ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုး ... နောက်ထပ် မပေါ်ပေါက် ရအောင် မောင့်အသက် ငါးဆယ်ဝန်းကျင်တစ်ပိုက်အထိ စီမံကိန်း တစ်ခု ဆွဲကာ စဉ်ဆက်မပြတ် စောင့်ကြည့်ရပါဦးမည်။ သတိ ဆိုတာ ပိုတယ်မရှိ။

၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် (အပိုစ)

ပဝါတစ်ကမ်းနွယ်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဝဝါတစ်ကမ်း အလွမ်း

(၁)

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ကြသော ချစ်သူနှစ်ဦး
တွင် တစ်သက်တာ အမှတ်ရစရာ အချိန်ကာလတစ်ခုတော့ ရှိခဲ့
ဖို့မည်။ ထိုချစ်သူနှစ်ဦးသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်
ကွာသွားကြသည်ဖြစ်စေ ... ပေါင်းသင်းရသည်ဖြစ်စေ ... ချစ်သူ
အစဦးအစဆီက အချိန်ကာလတစ်ခုခုကိုတော့ ... တသသ
နှစ်ဆွတ်တတ်ကြစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

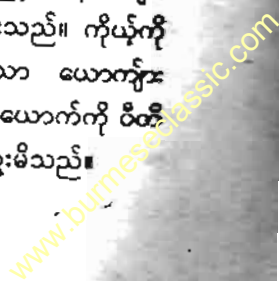
ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဦးပိန်တံတားပေါ်သို့ ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး ခြေချခဲ့
 သောချိန်မှာ နင်းတွေ ဝေနေသော ဒီဇင်ဘာနံနက်ခင်းတစ်ခုတွင်
 ဖြစ်သည်။ အညာရဲ့ ဆောင်းလေပြင်းက တစ်ချက်တစ်ချက်
 ခပ်ကြမ်းကြမ်းစွာ ဝှေ့တိုက်နေသော်လည်း ကျွန်မက ရာသီဥတုကို
 မပြိုင်နိုင်ခဲ့ပါ။ တံတားရဲ့ အောက်ခြေ မြေပြင်က သွေ့ခြောက်ထား
 ရေကင်းမဲ့လျက်ရှိသည်။ ခပ်ဝေးဝေးက မယ်ဇယ်ပင်တန်းတွေသည်
 ကျွန်မအတွက်တော့ အထူးအဆန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ မယ်ဇယ်ပင်
 ကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ဟောဒီလို သစ်လုံးတိုင်ထူ၍ သစ်သား
 များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော တံတားတစ်ခုခုပေါ်မှ ကျွန်မ
 မဖြတ်သန်းဖူးပါ။ တစ်မျှက်တစ်ခေါ် ကျယ်ဝန်းသည့် ဟောဒီလို
 အင်းမျိုးကိုလည်း ကျွန်မ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ အညာဆောင်းကိုလည်း
 ကျွန်မ မထိတွေ့ဖူးပါ။ သို့သော် ဟောဒီ ဦးပိန်တံတားအကြောင်း
 ကိုတော့ ကျွန်မ သိသင့်သလောက်သိသည်။ ပုဂံမင်း၏ မြို့စာ
 ဦးပိန်က အင်းဝနန်းတော်ဟောင်းက သစ်များဖြင့် ဦးပိန်တံ
 ကို နှစ်နှစ်ကြာ တည်ဆောက်ခဲ့ရသည်။ မူလတိုင် ၉၈၄ ဝေ
 ရှိပြီး နောက်တော့ ၁၀၈၆ တိုင်သာ ရှိခဲ့သည်။ အရှည် ၃၉၀
 ပေရှိပြီး ရေလွှမ်းစဉ်က အခန်းအချို့ပျက်စီးခဲ့သည်ဆိုတာ ကျွန်မ
 ဖတ်ဖူးသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှာ လှမ်းမြင်နေရသည့် တောင်သစ်
 အင်းစောင်းက မယ်ဇယ်ပင်တန်းတွေကို ရေချမ်းဒကာ 'ဦးကြီး
 ဒေါ်အို'တို့က နိုက်ပျိုးခဲ့သည်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မ ဖတ်
 ဖူးခဲ့သည်။

ဦးပိန်တံတားပေါ်မှာ လျှောက်နေရသော ...

အချိန်ကာလလေးလောက် ကျွန်မစိတ်ကို လတ်ဆတ်ကြည်လင်
 စေတာမျိုး ကျွန်မဘဝမှာ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ မန္တလေးသည် ကျွန်မ
 အတွက်တော့ ဆန်းသစ်လှပသည်။ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ မြို့တစ်မြို့
 လည်း ဖြစ်သည်။ မြေပြန့်မြို့ဆီကနေ တောင်တွေကို ခပ်နီးနီး
 လှမ်းမြင်ရခြင်းက ကျွန်မကို အံ့ဩဆန်းကျယ်စေသည်။ သမိုင်း
 တွေကို ပွေ့ပိုက်ထားရသောမြို့။ မသိမမိခဲ့ပြီဖြစ်သော ... ဤမြေ
 ပေါ်မှာ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကို မြင်ယောင်
 လှမ်းဆွတ်စေသောမြို့လည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် လတ်ဆတ်အေးမြသည့် ဆောင်းလေ
 ကို ရှိုက်၍ရှုရင်း ကျွန်မနံ့ဘေးက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
 ခသိမသာ ငဲ့ကြည့်မိလေသည်။ သူသည် ကျွန်မအတွက်တော့
 လူချင်း ခပ်စိမ်းစိမ်းရှိကာ စိတ်ချင်း ရင်းနှီးနေသော ယောက်ျား
 တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အမှန်ကိုဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မစိတ်တွေ
 လတ်ဆတ်ကြည်လင်နေရခြင်းအကြောင်းများထဲတွင် ကျွန်မနံ့ဘေး
 မှာ သူရှိနေခြင်းကလည်း အရေးပါသော အကြောင်းအချက်တစ်ခု
 ဖြစ်ပါသည်။ သူ ရှိနေခြင်းကြောင့် ဟောဒီ တံတားနှင့်တကွ
 တံတားဝန်းကျင်က ရှိရှိသမျှ အရာရာသည် လိုတာထက်ပို၍
 သူပေးခဲ့ပြီး ပို၍ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာတွေဖြင့် ပြည့်နက်နေတာများ
 သူ တွေးရင်း ကျွန်မ ရှက်ရှက်နှင့် မြီးမိရသေးသည်။ ကိုယ့်ကို
 စိတ်ဝင်စား၍ ကိုယ်ကလည်း စိတ်ဝင်စားသော ယောက်ျား
 တစ်ယောက်နံ့ဘေးမှာ ရှိနေခြင်းဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဝီတီ
 တစ်မျိုး ပေးစွမ်းနိုင်သလားဟုပင် ကျွန်မ တွေးမိသည်။

အမှန်တကယ်တော့... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုယ့်စိတ်ဝင်စားမှုတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးဖိကာ တစ်ဦး၏ အရိပ်အခြေကို တစ်ဦးက မသိမသာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက သူပြောသမျှ၊ ပြုမူသမျှကို မကြည့်သလိုလိုနှင့် ခိုးကြည့်ကာ စိတ်ထဲမှာ ဝေဖန်လျက်ရှိပြီး သူကလည်း ကျွန်မ ဘာလုပ်ချင်သည်၊ ဘယ်သွားချင်သည်ဆိုသည့် အရိပ်အကဲကို ကြည့်ကာ အဆင်သင့်ပြည့်ဆည်းပေးဖို့ရှိနေရင်းကပင် သိပ် ပျာယာ ခတ်ရာ မရောက်အောင် ဣန္ဒြေကြီးဆယ်လျက်ရှိသည်။

အဖော်များက ရှေ့မှ သွားနှင့်ကြပြီး ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို စောင့်သည်ဆိုတာ တိတိကျကျမပြောနိုင်ဘဲ နောက်နားကျကျမှာ ခပ်စွာစွာ၊ ခပ် ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လျက်ရှိသည်။ သူ... ကျွန်မကို ချစ်နေခဲ့ သလားဟု ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ် တွေးကြည့်မိဖူးသည်။ သူနှင့် ကျွန်မသည် တစ်မြို့စီကွာဝေးစွာ နေကြသူများမို့ မကြာခဏ တွေ့ဆုံအကဲခတ်ခွင့်လည်း မရခဲ့ပါ။ သို့သော် သူ သတိထား ပုန်းဆက်တတ်တာ၊ ကျွန်မတို့ မြို့သို့ရောက်တိုင်း ကျွန်မ၏ အပြေးအလွှား ရောက်လာတတ်တာတွေဟာ ဘာကြောင့်များပါ လိမ့်။ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ အထင်မကြီးရဲခဲ့ပါ။ ကျွန်မ အထင်မှားခဲ့လျှင် ကျွန်မသာ အရှက်ရလိမ့်မည်။ ကျွန်မ သူ့ထံ သတိရ လွမ်းဆွတ်နေခဲ့တာတွေကို သူမသိအောင် ကျွန်မ လျှို့ဝှက် ထားရဦးမည်။ သူ ကျွန်မကို ချစ်သည်ဆိုတာ မသေချာသေးသဖြင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့သည် တံတားအလယ်နား ထိုင်ခဲ့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ပန်းချီဆေးအနက်သုတ်ထားသော စက္ကူပြား ပေါ်တွင် ဘရိတ်စားလေးဖြင့် ခြစ်၍ ပန်းချီရေးခြယ်နေသူတစ်ဦး ကို တွေ့ရလေသည်။

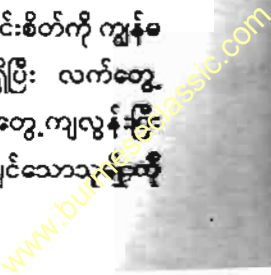
“ခဏလေးနော်... ကျွန်တော် ကြည့်ချင်လို့”

သူ့အပြုအမူက ကျွန်မကို အံ့ဩဆန်းကြယ်စေသည်။ သူသည် ထိုပန်းချီဆရာရဲ့ရှေ့တွင် အတန်ကြာသည်အထိ ရပ်တန့် ကာ ပန်းချီကား ရေးခြယ်ပြီးသည်အထိ စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့် နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ကျွန်မ တအံ့တဩ မေးခဲ့မိသည်။

“ရှင်... ပန်းချီဝါသနာပါလားဟင်”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ... ပန်းချီနဲ့တော့ သိပ်မနီးစပ် ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အလေးထားတယ်၊ ခံစား တတ်တယ်၊ အနုပညာဖန်တီးမှုကို ကျွန်တော် နှစ်သက် ပါတယ်”

ကျွန်မ တကယ်ပင်ကျေနပ်သွားခဲ့ရပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်မထင်တာက သူသည် အနုပညာကို မခံစားတတ်သော နတ်တွေ့သမားသက်သက်ဖြစ်သည်။ သူသည် လုံးဝစိတ်ကူး မသင့်တတ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော်... သူ့ရဲ့အတွင်းစိတ်ကို ကျွန်မ ချွင်းရှုလိုက်သည်။ ကျွန်မက အနုပညာသာရှိပြီး လက်တွေ့ သူ့သောသူများကို မနှစ်သက်ပါ။ လက်တွေ့ကျလွန်းပြီး အနုပညာကို မခံစားတတ်သော၊ အထင်သေးချင်သောသူတွေကို

လည်း မလိုလားပါ။ သူကတော့ လက်တွေ့ကျကျ အလုပ်လုပ်သူ ဖြစ်သော်လည်း အနုပညာကို အလေးထားသူဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ ဆက်လျှောက်လာကြသောအခါ မကြာခဏ ရပ်တန့်လျက် သစ်လုံးတိုင်တွေကို ကိုင်ကြည့်တတ်သော တံတားကြမ်းခင်းကို မကြာမကြာ ငဲ့ကြည့်တတ်သော ကျွန်မကို သူက အလိုက်တသိပင် စကားစခဲ့ပါသည်။

“ဦးပိန်တံတားအကြောင်း သိမယ်ထင်တယ်နော် ... ကျွန်တော် ပြောပြဖို့ လိုဦးမလား မသိဘူး။”

“ကျွန်မက မသိတာတချို့တော့ ရှိသေးတယ်၊ ဒီတံတားကို ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဦးပိန်အကြောင်း ... ရှင်သိရင် ပြောပြပါလား။”

“ဦးပိန်... အင်း... အဲဒီတုန်းကတော့ မောင်ပိန်ပေါ့၊ သူက ပုဂံမင်းလက်ထက်တုန်းက မြို့ဝန်ဘိုင်ဆပ်ရဲ့ တပည့် မြို့စာရေးလေးပေါ့၊ သူ့ရာဇဝင်က သိပ်တော့ မကောင်းဘူးဗျာ။ သူက မြို့ဝန်ဘိုင်ဆပ်နဲ့ပေါင်းပြီး ပြည်သူတွေကို နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့သူပဲ။ နန်းတွင်းထဲမှာ ငွေဖလားခိုးမှုလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီတံတားကို ဆောက်ခဲ့တာကလည်း အမရပူရထီးနန်းကို ဘိုင်ဆပ်ရဲ့လူတွေ အလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်နိုင်ဖို့ပဲလေ။ နောက်ဆုံးတော့ နန်းတော် အပေါ် ဆောင်ထဲ အခွင့်မရှိ ဝင်ထွက်ခဲ့လို့ ကွပ်မျက်ခံရတာပဲ။ စာတ်သိမ်းမကောင်းခဲ့ဘူးပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ ...”

ကျွန်မသည် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရင်း သူ့ရဲ့ လေ့လာမှတ်သားမှုတွေအတွက် အမှတ်တွေ တိုးပေးနေခဲ့မိပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မက ရှုံ့ခင်းတွေကို ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေခဲ့သည်။ ရိုက်ရင်းကပင် ဖကင်ကုန်သွားသောအခါ သူက ဖလင်လိပ်ကလေး ထုတ်ပေးလာခဲ့ပါသည်။

“ဟင် ... ရှင်မှာ ဖလင်လိပ်ပါတယ် ... ဘယ်က ဝယ်လာတာလဲ”

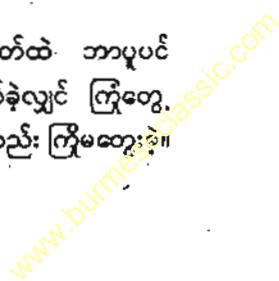
“ခဏခဏ ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာ တွေတာနဲ့ တံတားထိပ်ကင်မရာမဲန်းတွေဆီက ဝယ်လာခဲ့တာ”

“ကျေးဇူးပဲနော်”

သူ့ရဲ့အလိုက်သိမှုအတွက် ကျွန်မ ကျေနပ်မိပြန်သည်။ ကျွန်မ၏ မှန်းဆချက်က ခိုင်မာလာသည်ဟု ထင်ရသည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာ ကျွန်မသည် အလုံးစုံသော ကျေနပ်မှုဖြင့် ပြီးပြည့်စုံနေသည်ဟုပင် ထင်မြင်ခဲ့မိပါသည်။ ဆောင်းဦးနေခြည်အောက်တွင် ကျွန်မက ကျွန်မတို့ နင်းလျှောက်လာသော ကမ္ဘာကျော်တံတားကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုလေ့လာမေးမြန်းလျက်ရှိပြီး သူကလည်း သူသိသမျှကို ကြိုစားပမ်းစားပြောပြလျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်ကလေးတွင် ကျွန်မစိတ်ထဲ ဘာပူပင်သောကမ့ ရှိမနေခဲ့။ သူနှင့်ကျွန်မ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့လျှင် ကြုံတွေ့ကောင်းကြုံတွေ့ရနိုင်သည့် အခက်အခဲများကိုလည်း ကြိုမတွေးခဲ့။

၂၆၂ ပုညစင်

ဘဝတစ်ခုကို နှစ်ဦးအတူ တည်ဆောက်ဖြစ်ကြသည့်အခါ ...
ဘာတွေ ရင်ဆိုင်ရပြီး ဘာတွေက ပြောင်းလဲသွားဦးမလဲဟုလည်း
မတွေးခဲ့။ စိတ်သည် ဗလာသက်သက် ဟင်းလင်းရှိနေပြီး သူ
စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေမလဲ၊ ကျွန်မကို ဘယ်လိုသဘောထားထေ
သလဲဆိုတာကိုသာ မှန်းဆတွေးကြည့်နေရတာကိုက အချစ်ရဲ့
အရသာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဗလာရှင်းနေသောစိတ်ထဲမှာ ထိုအရသာ
ကလေးဟာ စွဲမြဲလို့နေသည်။ တစ်ယောက်စိတ်ကို တစ်ယောက်
မသိတသိ အနေအထားကလေးကိုက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်
ခဲ့သည်။ အဲဒီအချိန်က စိတ်လှုပ်ရှားလှိုက်ဖိုရတာ... ပီတိဖြင့်
တငြိမ်ငြိမ် ကြည်နူးရတာလောက် ကဗျာဆန်တာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့
တာမျိုးလည်း ရှိမည်မထင်တော့ပါ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်သွားခဲ့ကြပြီး နောက်
ပိုင်းတွင် ဦးပိန်တံတားသို့ ကျွန်မ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ရောက်ခဲ့
ရပြန်သည်။ ထိုအချိန်က နေ့စဉ်ရက်ဆက် မိုးတွေ သဲကြီးမဲကြီး
ရွာချကာ မြစ်ရေလျှံနေသော မိုးတွင်းကာလဖြစ်သည်။ တောင်သမန်
အင်း ရေပြင်သည် အံ့မခန်း မြင့်တက်နေခဲ့သည်။ တံတားပေါ်တွင်
ခြေချထိုင်လိုက်သောအခါ ရေပြင်က ခြေဖျားနှင့် ထိကပ်သွား
ခဲ့သည်။ မယ်ဇင်ပင်တွေလည်း ရေမြုပ်နေခဲ့သည်။ အင်းရေပြင်
ပေါ်တွင် ငှက်သမ္ဗန်များကို တွေ့ရလေသည်။ တံတားရဲ့အလယ်
နားဆီက ရေပြင်သည် ရေစီးကြောင်းဖြင့် ဆက်၍ စီးဆင်းနေ
ခဲ့သည်။ တောင်သမန် တစ်မျိုးလှသော အချိန်ဖြစ်သော်လည်း
ကျွန်မစိတ်က တံတားနှင့်အင်းကို အပြည့်အဝ စိတ်မဝင်စားတော့

www.burmeseclassic.com

ပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏စိတ်သည် ဆောင်းကာလတုန်းကလိုလည်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါး၍ မနေတော့ပါ။ ချစ်သူချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပိုင်စိုးလိုမှုများကလည်း နေရာယူလာကြသည်။ ချစ်သူဘဝကို ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး ခရီးဆက်ဖို့ အတွက် မိဘအသိုင်းအဝိုင်း၏ ဆန္ဒကိုလည်း ထည့်တွက်ကြရသည်။ လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ... ဟူသောအတွေးကိုလည်း မတွေးချင်ဘဲ တွေးမိကာ စိုးရိမ်ကြရသည်။ စိတ်သဘောထားချင်း မတိုင်ဆိုင်မှုများကိုလည်း ညှိယူကြရသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် 'ချစ်သူ' ဟူသော ဝေါဟာရဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်ရုံဖြင့် စိတ်ထဲသို့ အရာတော်များများ ဝင်ရောက်ခံလိုက်ရတော့သည်။ တကယ်တော့ ချစ်သူဘဝဆိုတာလည်း အလုံးစုံတော့ သံယာဓိကံတာ မဟုတ်ပါလားဟုတွေးရင်း ပဝါတစ်ကမ်း ကာလလေးကို ကျွန်မ နှမြောတသစိတ် ဝင်လာခဲ့ရသည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး စကားတွေ ပွင့်လင်းရင်းနှီးစွာ ပြောခဲ့ပြီးပြီမို့ ကျွန်မတို့ထံတွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စိတ်ဝင်စားစရာ၊ သိချင်စရာ၊ လေ့လာအကဲခတ်စရာတွေလည်း သိပ်မကျန်တော့ချေ။ ပဝါတစ်ကမ်း ကာလဆီက ခံစားခဲ့ရသော စိတ်ခံစားမှုမျိုး နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရောက်လာတာ မလားဟု မျှော်လင့်ခဲ့သော်လည်း တံတားဆီမှ ထွက်ခွာလာခဲ့စဉ် အထိ ထိုစိတ်ခံစားမှုက ကျွန်မထံသို့ ရောက်မလာခဲ့ချေ။

(၃)

ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ကွဲကွာသွားခဲ့ကြပြီးနောက် လ၊ အနည်းငယ်အကြာတွင် ဦးပိန်တံတားသို့ ကျွန်မ တတိယအကြိမ် မြောက်အဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်က နေရာသီဖြစ်၍ ဆူပူတွေ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်ပြီး ပူလောင်အိုက်စပ်လျက် ရှိသည်။ နွေလယ်နေ့ခင်းက ပူပြင်းလွန်းတာမို့ ကျွန်မ တံတားပေါ် သို့ ဆက်မလျှောက်ဖြစ်တော့ပါ။ မယ်ဇယ်ပင်ခြေရင်းက အကြော်ဆိုင်မှာထိုင်ရင်း တံတားဆီကိုသာ လှမ်းမျှော်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ လိုအချိန်မျိုးမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ခဲ့စဉ်က ဆောင်းလေပြင်းကို ခံနိုင်သလိုမျိုးခံနိုင်ရည်ဖြင့် တံတားရဲ့ ဟိုဘက်အဆုံးအထိ မမောမပန်းလျှောက်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မယုံကြည်ပါ။ ကျွန်မ မောပန်းတက်ခဲ့ပြီ။ အပူလေတွေ

www.burmeseclassic.com

ကြောင့်ပါဟု စွပ်စွဲချင်သော မျက်ရည်စတချို့... ကျွန်မ မျက်လှဲ-
တွေထဲမှာ စိုစွတ်လာခဲ့သော်လည်း နေကာမျက်မှန်နက်က ကျွန်မရဲ့
မျက်ရည်တွေကို ဂွာကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်မိပါသည်။ ကျွန်မ သူနှင့်အတူ
ရှိနေခဲ့စဉ်ကာလတွေထဲမှာ ... ဘယ်အချိန်ကာလကို အလွမ်းဆွတ်
ဆုံးလဲ။ ကျွန်မ တိတိကျကျ အဖြေပေးနိုင်သည်။ သူနဲ့ကျွန်မ
အတိအလင်း ချစ်သူမဖြစ်မီ ဦးပိန်တံတားပေါ်တွင် ပထမဦးဆုံး
ယှဉ်တွဲလျှောက်ခဲ့ဖူးသော ပဝါတစ်ကမ်းကာလလေးကိုသာ ကျွန်မ
အလွမ်းရဆုံးဖြစ်သည်။ အဲဒီအချိန်က... ကျွန်မတို့သည် သာယာ
သော အထိအတွေ့များလည်း မရှိခဲ့ကြပါ။ ယုတ်စွာဆုံး လက်ဖျား
ကလေးများပင် မထိတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ တစ်ဦးမျက်နှာကိုတစ်ဦး နီးကပ်စွာ
လည်း ရင်ဆိုင်မကြည့်ခဲ့မိဖူးပါ။ စကားတွေလည်း အများကြီး
မပြောဖြစ်ခဲ့ကြပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးကြားတွင် သန့်စင်သည်ဟု
အပြည့်အဝ အာမမခံနိုင်သော အနမ်းတွေလည်း မရှိခဲ့ဘူး။
ဘာကိုမှ တိတိဖမ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြုနိုင်သော ကာလသာ
ဖြစ်သည်။ သို့သော်... ထိုချိန်ကလေးကိုသာ ကျွန်မ လွမ်းပါသည်။

(၄)

ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ ကွဲကွာခြင်းသည် အခြေအနေ
အရ အခိုက်အတန့် ကွဲကွာခြင်းမျိုး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သလို ...
တစ်သက်စာ ဝေးကွာသွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်မ
တို့သည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းကြလေသတည်းဟု
မီးရူးချုပ်နိုင်သလို ... ဆိုနှင့်နာကျင်စွာ ထာဝရကွဲကွာသွားကြသူ
များလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အကယ်၍ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်
ဖြစ်ခဲ့ကြလျှင်လည်း ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်
ရင်ဆိုင်ရင်း စိတ်ခံစားမှုအသစ်များ၊ အကြောင်းအရာအသစ်များ
တို့ စိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားကြရဦးမည်။ ပဝါတစ်ကမ်း ကာလ
တုန်းဆီက စိတ်ခံစားမှုမျိုးကိုတော့ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်ရနိုင်မည်
ဟုတ်တော့ပါ။

၂၆၈ ပုညောင်

ကျွန်မ တစ်ခါ တစ်ခါ တွေးကြည့်မိဖူးသည်။
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ပထမ
တစ်ကမ်းကာလကလေးမှာသာ ရပ်တန့်နေကြလျှင် မကောင်း
ဘူးလား။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒီအချိန်လေးကို သဘောကျ
ကျေနပ်သော်လည်း ဒီလိုအနေအထားမှာသာ ရပ်တန့်ပစ်ဖို့ ဘယ်လို
ချစ်သူစုံတွဲမျိုးကမှ စိတ်ကူးကြမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်
လွန်းနေပြီ ထင်ပါရဲ့နော် ...။

၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (ကလေး)

အတင်းပြောသူများ

(၁)

ကျွန်တော်သည် အတင်းပြောသူများနှင့် အလွန် နီးစပ်ခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် အစ်မ လေးယောက်နှင့် ညီမနှစ်ယောက် ရှိသည်။ ကျွန်တော့် အမေနှင့်ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် မိန်းမသားချည်း ခုနစ် ယောက်ရှိပြီး ... ယောက်ျားဆို၍ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ ရှိလေ သည်။ ကျွန်တော့်အဖေကတော့ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အစ်မများသည် အင်မတန် စကားများသူများဖြစ်ကြောင်း... ကျွန်တော် သိတတ်စအရွယ်မှာပင် အသိအမှတ်ပြုရသည်။ အစ်မတို့သည် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ဒီလောက်မပြောကြဘဲ သူတစ်ပါးအကြောင်းကိုသာ မြိန်ရေယုက်ရေ စိတ်ဝင်တစား ပြောတတ်ကြသည်။ သူတို့အချင်းချင်း ပြောရလျှင်ပြောရသို့မဟုတ်လျှင်တော့ သူတစ်ပါးအိမ် အလည်သွားကာ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောတတ်ကြလေသည်။ သူတို့စကားဝိုင်းအနီးသို့ ကျွန်တော် မကြာခဏရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ လက်ဖက်သုပ်၊ ချင်းသုပ်၊ ပဲကြီးသုပ် အစရှိသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်အိုး အလယ်မှာချကာ စားလိုက် သောက်လိုက်၊ ရယ်လိုက်မောလိုက်ဖြင့် အားလုံးလိုလို ပျော်ရွှင်နေကြသည်ဟု ခန့်မှန်းရမိသည်။ သူတို့ပြောသမျှ အကြောင်းအရာများမှာလည်း စုံလင်လှပေသည်။

“ဟဲ့... ဟိုဘက်လမ်းက မ... ကို သတိထားမိကြရဲ့လား... ခုတလော နည်းနည်း တောက်ပြောင်လာသလိုပဲ နော်...”

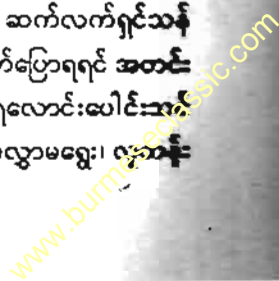
“တောက်ပြောင်ဆို... ခု သူကြိုက်ထားတဲ့ ငနဲက အဆွင်လေးလေ... သူ ချူချသမျှ အားလုံးကျနေတာ၊ ကောင်လေးသနားပါတယ်... သူကတော့ သာတာတွေ့ရင် ထားခဲ့ဦးမှာပဲ...”

“လမ်းထိပ်က ‘မ...’ က သူ့သူငယ်ချင်း အဝတ်တွေ ငှားငှားဝတ်တာဆို...”

“ဟုတ်မှာပေါ့... သူ့ပိုက်ဆံနဲ့သူသာဆို ဘယ်ဝတ်နိုင်မှာလဲ။ သူ့ဌေးသမီးကို သူငယ်ချင်းတော်ထားရတာ ဘယ်လောက်ကဲကောင်းထားလဲ...”

“အလကားပါတယ်... ဒါမျိုးတွေ အထင်မကြီးပါဘူး၊ သူ့အစား ရှက်ပါတယ်”

သူတို့ ပြောသည့်စကားများမှာ ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိသလို အထင်နှင့် ရမ်းပြောတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် မကြာခဏ တွေးနေမိတတ်သည်။ သမီးရည်းစားရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ အလှအပရေးရာ၊ ပစ္စည်းအပြိုင်အဆိုင် စသဖြင့် ခေါင်းစဉ်ပေါင်းများစွာဖြင့် စုံလင်လှသော... ထိုအတင်းစကားဝိုင်းကြီးကို ကျွန်တော် အံ့သြသည်နှင့်အမျှ အထင်လည်း သေးမိလေသည်။ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို အပြင်လူတွေက ဘယ်လောက်များ အတိအကျ သိနိုင်မှာမို့လဲ။ အပေါ်ယံ ထင်သာမြင်သာသော အကြောင်းအရာတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ စိတ်ကို စိတ်ချင်းသာ သိရှိနားလည်နိုင်သော နူးညံ့နက်ရှိုင်းသည့် အကြောင်းအရာများစွာဖြင့် ပြည့်နှက်နေနိုင်သည်။ ဘာကြောင့်များ သိမ်ဖျင်းသည့် အတင်းစကားများဖြင့် လူတစ်ယောက်ရဲ့အသရေကို ညှိုးနွမ်းဆရာမှာလဲ။ သို့သော် ကျွန်တော့်သဘော ဘယ်လိုပဲရှိရှိ ‘အတင်းပြောခြင်း’ ကတော့ နေရာမရွေး၊ အချိန်မရွေး ဆက်လက်ရှင်သန်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မှန်းဆမိသလောက်ပြောရရင် အတင်းပြောခြင်းကို အမြဲရှင်သန်ခွင့်ရအောင် ရေလောင်းပေါင်းအား ခိုင်သူများမှာ ‘မိန်းမ’ များပင်ဖြစ်ကြသည်။ အလွှာမရွေး၊ လူ့ဘဝနီး

စား မရွေး မိန်းမတိုင်း အတင်းပြောတတ်ကြသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ အတင်းပြောပုံပြောနည်း ယဉ်ကျေးတာနှင့် ရိုင်းပျတာခဲ ကွာချင်ကွာလိမ့်မည်။

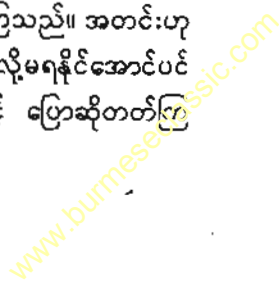
ကျွန်တော်အိမ်မှာဆိုလျှင် အစ်မများသာမက အမေအတင်းပြောတတ်ခဲ့သည်။ အမေသည် အလုပ်မအားသည့်ကြားမှပင် အစ်မများ ပြောနေကြသော စကားကို နားစွင့်ထားကာ သူစိတ်ပါလာတိုင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်ဝင်ပြောတတ်သေးသည်။ အိမ်ရှေ့မှ အသိမိတ်ဆွေ (အတင်းပြောဘက်) တစ်ဦးဦး ဖြတ်သန်းသွားလျှင်လည်း ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်ကာ ထန်းလျက်လက်ဖက် အစရှိသည်တို့ကို ချကျွေးရင်း “ဘယ့်နှယ်... တာသတင်းထူးတွေ ကြားလာခဲ့သတန်း” ဟု မေးခွန်းထုတ်ပြီးနောက် သူ့သတင်း ကိုယ့်သတင်း ဖလှယ်ကာ သတင်းမှသည် အတင်းအဖျင်းများအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားတတ်ပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်ညီမများသည်လည်း ထိုစကားဝိုင်းများအနီးမှ ရုန်းထ အရွယ်ရောက်ခဲ့တာမို့ အစ်မများခြေရာကို နင်းနိုင်သူများဖြစ်ကြရပြန်သည်။

ထိုမှ အစပြုကာ ကျွန်တော်သည် အတင်းပြောသူများကို စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့သူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ကာ အလိုလိုပင် နှုတ်နည်းတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ရသည်။ အတင်းပြောသူမျိုးစုံကို ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသည်။

လက်လုပ်လက်စား အောက်ခြေအလွှာမှ မိန်းမများ၏ အတင်းစကားက တဲ့တိုးကျဲကာ ရုန်းရိုင်းရိုင်းခိုင်းသည်ထိုသို့သော အဘောင်ကျယ်မိန်းမများသည် သူတို့၏ စိတ်ပျက်

ဖွယ် ပူလောင်လှသော မျက်နှာများကို မဲကာရွဲကာဖြင့် အသံကျယ်ကျယ် စကားလုံးခပ်ကြမ်းကြမ်းသုံး၍ ပြောတတ်ကြသည်။ အဆင်မသင့်လျှင် မဲ့ရွဲပြောရင်းက လွန်စွာစိတ်ပါလာပုံရကာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ထဲက ကွမ်းသွေးကို ဘေးဘက်လှည့်၍ ထိရာမိရာ ပျစ်ခနဲ ပက်ထွေးလိုက်သည်။ ပါးစောင်မှာ ကပ်နေသည့် ကွမ်းကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးကလော် ခွာထုတ်ကာ ထိုလက်ညှိုးကို ထဘီမှာ သုတ်လိုက်သည်။ ဒီလိုဟန်ပန်နှင့်ပြောတတ်တာက လူတန်းစားတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သူတစ်ပါးအတင်းပြောရမှာလည်း ဝန်မလေးသလို အတင်းပြောခံရသူက လာရောက် စာရင်းရှင်းလျှင်လည်း ထဘီစွန်တောင်ဆွဲကာ ဖေဟဲ့မောင်ဟဲ့ ဆဲလွှတ်လိုက်ဖို့၊ ဖက်သတ်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးချေ။

နောက် ... ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသော လူတန်းစားနောက်တစ်မျိုး ရှိသေးသည်။ သူတို့ကတော့ အင်မတန် ဂုဏ်သရေရှိကာ လွန်စွာယဉ်ကျေးကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကိုယ့်သားသမီးတက်သော ကျောင်းများသို့ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်းလိုက်သွားကြကာ မိဘအချင်းချင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့တတ်ကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့က စကားကို ယဉ်ကျေးမှုအကာဖြင့် ဖုံးကာ ကားချင်းပြိုင်ကြသည်။ ယောက်ျားချင်းပြိုင်ကြသည်။ အတင်းဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း အများက အထင်သေးလို့မရနိုင်အောင်ပင် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော လေးယူလေသိမ်းဖြင့် ပြောဆိုတတ်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

၂၇၆ ပုညခင်

ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကြိတ်၍ လေ့လာ ဆည်းပူးရမိသလောက် ပြောရလျှင် ... ကျွန်တော် ကြံဖူးကြားဖူးသော အတင်းအပြောသူများမှာ မိန်းမများသာဖြစ်ကြသည်။ မိန်းမအချင်းချင်းသည် တွေ့စတွင်သာ စိမ်းချင်စိမ်းမည်၊ အတူတကွ အတင်းပြောမိကြပြီးနောက်မှာတော့ အံ့ဩဖို့ကောင်းလောက်အောင် ပင် ရင်းနှီးနှီးကပ် စည်းလုံးသွားကြသည်။ အတင်းပြောခြင်းက မိန်းမများကို အလွယ်တကူ ရင်ကြားစေစေသည်။

ဒါက ... ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ပထမပိုင်း အတွေ့အကြုံ သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝ ဒုတိယပိုင်းတွင် အံ့ဩစရာ ကြံဆုံရ သည်မှာ အတင်းပြောတတ်သော ယောက်ျားများဖြစ်သည်။ ထို့ထက် ပို၍ အံ့ဩရသည်မှာ ယောက်ျားများက မိန်းကလေး တစ်ဦး၏ အတင်းကို မငြီးငွေ့စတမ်း ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ရဲ့ ကျောင်းသားဘဝကို ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးပြီးနောက်တွင် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်လာ ခဲ့ရသည်။ စကားများများပြောဖို့ မလိုအပ်လှသော ကွန်ပျူတာ အစီအစဉ် အလုပ်က အရင်ကပင် နှုတ်နည်းတိတ်ဆိတ်လှသော ကျွန်တော်လိုလူအတွက်တော့ ဆုလာဒ်ကြီးတစ်ခုမဟုတ်ဖြစ်သည်။ စကားကြွယ်ကြွယ်ဝဝပြော၍ Customer ကို ဆွဲဆောင်ရသော ဈေးကွက်ရှာဖွေရေး မန်နေဂျာ၊ အရောင်းမြှင့်တင်ရေး ဝန်ထမ်း

www.burmeseclassic.com

စသည်အလုပ်များကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

စကားများများ မပြောချင်လှသော ကျွန်တော်သည် ရုံးတွင် သင်းကွဲတစ်ဦးပမာ တသီးတသန့်ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ဝန်ထမ်း အချင်းချင်း ပြုံးပြန့်တတ်ဆက်ရုံ၊ အာလာပ သလ္လာပ စကားအနည်း အကျဉ်း ပြောရုံ၊ လုပ်ငန်းကိစ္စပြောရုံမှအပ တခြားသူများရဲ့ စကားဝိုင်းထဲ ကျွန်တော် ဝင်မပါတတ်ခဲ့ချေ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ရုံးရှေ့စားသောက် ဆိုင်ထဲတွင် နေ့လယ်စာ စားရင်း နံဘေးဝိုင်းဆီမှ အသံများကို မရည်ရွယ်ဘဲ နားစွင့်မိလေသည်။

“အလကားပါကွာ ... အဲဒီမိန်းမက ပုံမှန်မှမဟုတ်တာ သူ့ကိုယ်သူ စာရေးဆရာမလိုလို ... ဘာလိုလို ... ဘဝင် ကိုင်နေတာ၊ အမှန်တကယ်တော့ စာရေးဆရာဆိုတာ အူကြောင်ကြောင်တွေချည်းပဲကွ”

ယောက်ျားရင့်မကြီးက မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ အတင်းကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်း ကာ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။ ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုဝိုင်း ကျန်သောယောက်ျားများအားလုံးလိုလိုပင် ထိုသူ့စကားကို ဝိုင်း ထောက်ခံကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူ့ဆီလည်း ယောက်ျားတွေ ခဏခဏ လာတာ ကွ ... ငွေပေး ငွေယူ လုပ်တာတွေလည်း တွေ့တယ်”

ဘာတွေ မှန်းကို မသိဘူး ... ရှုပ်နေတာပဲ၊ ဧကန္တကတော့ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“အဲဒီမိန်းမက အဆောင်မှာ နေတာဆို ...”

“ဒါကြောင့် လွတ်နေတာ နေမှာပေါ့ ...”

“ဟော ... ဟိုမှာလာပါပြီ ... တွေ့လား၊ ရုပ်ကိုက ဘယ်သူ့ ကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံနဲ့ ... လူကဖြင့် ဘာမှသာမဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော်သည် စိတ်ဝင်စားစွာပင် သူတို့ကြည့်ရာဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက တည်ငြိမ်စွာပင် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမလက်ထဲတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ထမင်းချိုင့်တစ်ချိုင့် ပါလာသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ရှေ့နား စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ထမင်းကို ခပ်မြန်မြန်စားနေသည်။ ပြီးတော့ ... အအေးတစ်ခွက် မှာသောက်ရင်း ပါလာသော စာအုပ် ကို စိတ်ဝင်တစား ငဲ့ဖတ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် အတင်းပြောခံထားရသော သူမကို မသိမသာပင် ဖောင့်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးသလောက်ဆိုရလျှင် မိန်းမ ရုံးဝန်ထမ်းအတော်များများသည် နေ့လယ်ထမင်းစားကြလျှင် ထမင်းဝိုင်းတွင် ဖားပလုံးဖိတ်မျှ စကားတွေပြောတတ်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူမတစ်ယောက်သာ တိတ်ဆိတ်နေတတ်တာကို ကျွန်တော် သတိပြုမိလာခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် အတင်းစကားတွေရဲ့ နောက်ကွယ် ဆီက အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စိတ်ဝင်စားတတ်သောသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ အပေါ်ယံ အတင်းစကားတွေရဲ့ နောက်ကွယ်အထိ

နက်ရှိုင်းစွာ တည်ရှိနေနိုင်သော ပကတိသန္တာန်၊ ပကတိစိတ်ကို သိရှိလိုသောစိတ်ဖြင့် ယောက်ျားများစွာရဲ့ အတင်းပိုင်းပြောခြင်းကို ခံရသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်မိခဲ့လေသည်။ အတင်းပြောသူများက ယောက်ျားများသာ ဖြစ်နေခဲ့ပြီး အတင်းပြောခံရသူက မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းကပင် ထိုဖြစ်ရပ်ကို အသက်ဝင်စေခဲ့တာဖြစ်သည်။

(၃)

ကျွန်တော်သည် ထိုမိန်းမ အကြောင်းကို တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းမိခဲ့သည်။ ရိုးသားစွာဖြစ်သည်။ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုတွင် တယ်သူမှန်သည်၊ ဘယ်သူမှားသည်ကို သိရှိခွင့်ရရှိကလွဲ၍ ကျွန်တော့်တွင် တခြား ဘာရည်ရွယ်ချက်မျှ မရှိခဲ့ချေ။

ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းသိလာရသည်မှာ ထိုမိန်းမသည် အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးချနေသော၊ မနားတမ်း အလုပ်လုပ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုမည်ရစပြုနေသော ကလောင်တစ်ချောင်းကို ရေလောင်းခြင်းသင်နေရသော မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်မနားတမ်း လုပ်နေခြင်းကပင် သူမကို မှီ၍အသရေရှိစေသည်။ အကဲပြောဝင်စေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ အချိန်မရှိ

တန်ဖိုးမထားတတ်သော ယောက်ျားများက အားလပ်ချိန်တိုင်း အတင်းပြောနေချိန်တွင် သူမက ... သူမဘဝ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ကြံစည်နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူမထံလာသူများမှာလည်း ဇာတ်ညွှန်းအပ်လိုသူများ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုအတွက် ဇာတ်လမ်းလာဝယ်သူများဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် သိလာခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်သော ရုံးရှိ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေတစ်ဦးထံမှလည်း သူမအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသိခဲ့ရသည်။

“မ...က သူ့အလုပ် သူလုပ်နေတာပါ။ သူ့အတွက် အချိန်ပိုလည်း ရှိပုံမရဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းရပ်တည်ရန်ကန်ရင်း သူ့ဗီဘတွေ ... မောင်ညီမတွေကို ရှာကျွေးနေရတာ ...”

ထိုသတင်းစကားကပင် ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်စေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစကာ ကျွန်တော်သည် အတင်းပြောသူများနှင့် အပြောခံသူတို့ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ဇာတ်သိမ်းကို စောင့်ကြည့်နေသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

အတင်းပြောသူများကလည်း ပြောနေဆဲဖြစ်သည်။ အလုပ်လုပ်သူကလည်း လုပ်ဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ ပထမပိုင်းတွင် အတင်းပြောသူများအဖြစ် သိကျွမ်းခဲ့ရသူများမှာ မိန်းမများသာဖြစ်ပြီး ယခု ဒုတိယပိုင်းမှာတော့ ယောက်ျားသားများရဲ့ အတင်းပြောခြင်းများပါ သိမြင်ရင်းနှီးခွင့် ရလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ထုံးစံအတိုင်း ထိုသူများကို စိတ်ထဲမှကြိတ်ထုလှေလှော်မိ စမြဲဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အချိန်အားလေးရလာလျှင် လယ်စက်ရည်ဆိုင်တွင်လည်းကောင်း၊ စားသောက်ဆိုင်တွင်လည်းကောင်း ထိုင်တတ်ကြသည်။ သူတို့ကို ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် စကားဆိုတတ်သော မိန်းမများကို ဂရုစိုက်တတ်၊ အကောင်းမြင်တတ်ကြပြီး ... သူတို့ကို ဂရုမစိုက်သောမိန်းမဆိုလျှင်တော့ အပြစ်ရှာကာ အတင်းပြောတတ်ကြလေသည်။ သူတို့ သည် သူတို့ထက် ဝင်ငွေအားဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာ အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း သာလွန်၍ ... သူတို့ကို ဂရုမစိုက်၊ အထင်မကြီးသော မိန်းမဆိုလျှင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပုတ်ခတ်ချင်သူများ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ယောက်ျားများ၏ အငဲ့စိတ်တွင် မိန်းမများကို ဆရာမတင် နေရာမပေးလိုသော သဘောများရှိလေမလားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ ထိုအငဲ့စိတ်က လက်မခံသော အခါ ထိုမိန်းမကို ဆန့်ကျင်အပုပ်ချခြင်းဖြင့် ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ... ကိုယ် ကာကွယ်တတ်ကြသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ထိုယောက်ျားများ၏ စကားဝိုင်းကတော့ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ တည်ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ထိုဝိုင်းမှ ... ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ မျက်မှန်နှင့်လူတစ်ယောက်သည် ... ထိုမိန်းမဆိုင်ထဲဝင်လာတိုင်း ... မျက်မှန်အောက်မှ ဂဏှာမမြင်လှသော မျက်ဝန်းများကို စွေစောင်းကြည့်ကာ ရယ်မြူးလှောင်ပြောင်လိုသော နှုတ်ခမ်းဖြင့် တီးတိုးစကားပြောဆိုမြဲ။ ကွမ်းတဖတ်ဖတ်ဝါးတထိ သော ယောက်ျားသည် ထိုမိန်းမအား အထင်သေး ရွတ်ချလိုသော စကားများကို အခြားသူများထံ ဖြန့်ဝေဆဲ။ ထိုမိန်းမကမူ ဘာမှ

၂၈၄ ပုညောင်

ဂရုမစိုက်လှဘဲ သူ့အလုပ်သူ တစ်စိုက်မတ်မတ် လုပ်ဆဲ။ တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် ဇာတ်ရှိန်လည်း တက်လာခဲ့ရလေသည်။ ဇာတ်သိမ်း
ပိုင်းက မကြာမီ ရောက်ရှိလာတော့မည်ဟု ကျွန်တော်စိတ်တွင်
အလိုလိုသိနေခဲ့ရလေသည်။

နောက် ... လပေါင်းအတန်ကြာလျှင် ထိုမိန်းမသည်
ပက်ရှိ ရုံးဝန်ထမ်းအလုပ်ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့လေသည်။ မကြာခင်
ချိန်အတောအတွင်း၌ပင် ... သူ့မအမည်သည် ထင်ရှားသထက်
ထင်ရှားလာခဲ့သည်။ အတင်းပြောသူများကတော့ သူ့နေရာနှင့်
ပိုင်ပိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ယခုအခါတွင် ... ကျွန်တော်သည် စာအုပ်အငှား
ပိုင်သို့ရောက်တိုင်း သူမရဲ့ဝတ္ထုတိုလေးတွေနှင့် ... သူမရဲ့ အင်တာ
နက်များကို ဖတ်ရတိုင်း၊ သတင်းစာပါ လုံးချင်းဝတ္ထုကြော်ငြာ
များကို တွေ့ရသည့်အခါတိုင်း၊ သူမဝတ္ထုကိုပြန်လည်ရိုက်ကူး
ရမည့် ဝိဒီယို၊ ရုပ်ရှင်ကားများကိုကြည့်ရတိုင်း တစ်ချိန်က
အတင်းပြောခံ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပြန်ပြောင်းသတိရမြဲ။ အတင်း

၂၈၆ ပုညသင်

စကားတွေ နောက်ကွယ်က သူမရဲ့လှပတဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိအတွက် တိတ်တဆိတ် ဂုဏ်ယူကျေနပ်မိတတ်စမြဲဖြစ်သည်။

ထို့ဖြစ်ရပ်အပေါ်မူတည်၍ ကျွန်တော် သိမြင်လာခဲ့ရသည်မှာ အတင်းပြောသူများနှင့် အတင်းပြောခံရသူနှစ်ဦးတွင် အတင်းပြောခံရသူက ဂုဏ်သိက္ခာရှိလေ ... အတင်းပြောသူများအဖို့ အသရေကင်းမဲ့လေဖြစ်တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကမ္ဘာလောကတွင် အတင်းပြောသူများသည် မိန်းမများဖြစ်နိုင်သလို ယောက်ျားများလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မိန်းမများအတင်းပြောခြင်းကို 'ထုံးစံ' ဟုလည်းကောင်း၊ 'သဘာဝ' ဟုလည်းကောင်း သတ်မှတ်ကောင်း သတ်မှတ်နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်သော်လည်း ... ယောက်ျားများက အတင်းပြောသူများဖြစ်ခဲ့ပြီး မိန်းမတစ်ဦးက အတင်းပြောခံ ဖြစ်ခဲ့လျှင် တော့ ဘဝတူယောက်ျားများအတွက် ... ကျွန်တော် အရှက်ရချင်လေသည်။

(၅)

နှစ်တွေပင် အတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ၏ အမည်ကလည်း ... ယခုတိုင် နာမည်ကောင်းဖြင့် ကျော်ကြားနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ထင်ရှားသော စာရေးဆရာမတစ်ဦးသည် ဤကမ္ဘာမြေပြင်ရဲ့တစ်နေရာဆီတွင် သူ့မရဲ့သမိုင်းကြောင်းကို ဖော်ပြကြည့် ပီတိဖြစ်ဆဲဖြစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိနေကြောင်းကို တော့ ဘယ်သောအခါမှ သိခွင့်ရလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ ... ။

၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၁၅)

နဂါးဝါး

နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ

(၁)

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အထင်ကရရှိခဲ့ဖူးသော၊ ရှိနေဆဲ ဖြစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြပါဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က တောင်းဆိုခဲ့လျှင် ... ကျွန်တော်က အင်မတန် နှစ်သက်သလို အထုံထိုင်းကာ ရုပ်ရည်လည်း မလှပရှာသော ကျွန်တော့် မေလေးအကြောင်းကို ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးစွာ၊ လွမ်းမောတသစွာ ပြန်ပြောင်းပြောပြမိမည်ဖြစ်သည်။ မမ့လေးသည် ကျွန်တော်၏ ငုတ်ငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်သည်။ ကစားပွဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အမေကလွဲလျှင် မမလေးသည်သာ အတွယ်တာ ရဆုံး မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် သိတတ်စအရွယ်ကလေးမှာပေါ့... အမေက အသားမည်းကြွတ်ကြွတ်နှင့် မျက်လုံးပြူးပြူး ညစ်တီးညစ်ပတ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှောက်သို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ဆောင် သွားခဲ့တာကို ကျွန်တော် ခုချိန်ထိ ပျက်ပျက်ထင်ထင် မြင်ယောင် သတိရနေဆဲဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့ ရွာကလေး ဝန်းကျင်မှာ မိုးသားတွေ အုံ့မိုင်းနေတာကိုပင် ကျွန်တော် ကောင်း ကောင်းကြီး မှတ်မိနေသေးသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က အေးမြနေတာ မို့ မကြာခဏ နှာစေးတတ်သော ကျွန်တော်ဟာ နှပ်ချေးတွေကို ဖရူးဖရဲ အသံမြည်အောင် ရှုံ့ရှုံ့သွင်းရင်း အမေဆွဲခေါ်ရာဖောက် သို့လိုက်ပါသွားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဖန်ဂေါ်လီလုံးလေး တစ်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပြီး အဖေပုဆိုးကွင်း မနိုင်မနင်း စလွယ်သိုင်းထားခဲ့သည်။ အမေက ကျွန်တော့်တို့ကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသော ရုပ်ဆိုးမကလေးတို့ လက်ညှိုးထိုးပြကာ ...

“သား ... သူ့နာမည်က မြင့်မြင့်တဲ့ ... မှတ်ထားနော်၊ သူ့ သားထက် အသက်ခြောက်လ ပိုကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် သားက သူ့ကို မမလေးလို့ ခေါ်ရမယ်၊ သား ကစားချင် ရင် မမလေးနဲ့ ကစားပေါ့ ... ဟုတ်လား”

အမေ မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ ကျွန်တော် နှပ်ချေးတစ်ချက် ရှုံ့တင်လိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ရသည်။ ထို

စကား မမလေးသည် ကျွန်တော်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး ကစားဖွဲ့ခြင်း ရသည်။ ကျွန်တော့်အဖေမှာ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်ဖြစ်၍ ဤရွာကလေးသို့ တာဝန်ဖြင့်ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နေရသောအိမ်မှာ ရွာအပြင် ကားဂိတ်နံဘေးတွင် တည်ရှိပြီး မမလေးတို့ မိသားစုမှာ ... ကျွန်တော်တို့၏ တစ်ဦး တည်းသော အိမ်နီးနားချင်းများဖြစ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် မမလေးနှင့် ကျွန်တော်သည် အဝတ်ရုပ်လုပ်တမ်း ကစားရင်း မန်ကျည်းစေ့ကောက်၊ ဇယ်ခုတ်၊ ကုလားမစီးနင်းကစားရင်း ဘဝရဲ့ ပျော်စရာအကောင်းဆုံး ကလေးဘဝအချိန်များကို အတူ တကွ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရွာပြင် ဘောလုံး ကွင်း စည်းရုံးများ၊ ဈေးဆိုင် ခြံဝန်းများကို ဖြတ်ကျော်ကာ ကျောင်းသို့ အတူတကွသွားကြရသည်။ မိုးရွာသောနေ့များတွင် ... ကျွန်တော် ထီးမပါလာခဲ့လျှင် မမလေးက သူ့ခမောက်ကြီးကို ကျွန်တော့်အား ဆောင်းစေကာ သူကတော့ မိုးရေထဲသို့ လှော်ခွင့်မှာ ပြေးထွက်သွားတတ်စမြဲဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ... ကျွန်တော်တို့က ထီးတွေ၊ ခမောက်တွေကို တမင်ပင် ထားဝန်ခွဲ ကြဲကာ မိုးရေထဲတွင် လက်ချင်းတွဲ၍ ပြေးလွှား ကစားတတ်ကြ သေးသည်။ လူကြီးများရိုက်၍ ကျွန်တော် ငိုတိုင်း အိမ်မှောက်ဆေး မာလကာပင်က မာလကာသီး တက်ချီးလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ချောမော့ကျွေးတတ်သူမှာလည်း မမလေးသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ရင် ဓားပြထွက်တိုက်တတ်လွန်းလို့ အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ သွားမှရတာ၊ ငါကတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ အဲဒီတော့ကြီးထဲ ကို ရောက်ဖူးချင်တယ်၊ တစ်နေ့တော့ ရောက်အောင် သွားကြည့်ဦးမယ် ... နင်ရော လိုက်ခဲ့မလား မမလေး”

ကျွန်တော်ပြောသမျှကို မျက်တောင် ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် နားထောင်နေသော မမလေးက လွန်စွာထိတ်လန့် သွားပုံရကာ ...

“ဘယ်လို စိတ်ကူးမျိုးနဲ့ ဒီလိုကြံစည်ရတာလဲ ကောင်စုတ် ရယ် ... ကြောက်စရာကြီးပါ၊ လူကြီးတွေတောင် မသွား တာ ... နင်က ဘာကိစ္စ သွားရမှာလဲ”

“နင် မလိုက်ချင် နေခဲ့ပေါ့ ... ငါကတော့ သွားမှာပဲ”

“မသွားရဘူး”

“သွားမယ် ... သွားကိုသွားမယ်”

ကျွန်တော်က မမလေးကို စနောက်ခဲ့ပြီး မမလေး အနီးမှ ပြေးထွက်လာခဲ့တာ ပြစ်သည်။ မမလေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ ရယ်စရာကောင်းလောက်အောင် ပြူးဝိုင်းနေခဲ့သည်။ ခုနစ်တန်း ကျောင်းသူ ဖြစ်လာသည့်တိုင် မမလေးပုံစံက လှပသပ်ရပ်မလာ ခဲ့ဘဲ မမလေးရဲ့ ရိုးစင်းသော အနေအထိုင် အပြောအဆိုများကလည်း အမြဲအချိုးမကျစွာ ရယ်စရာကောင်းနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ စတုတ္ထကြတန်းကတော့ မမလေးက သူ့အစ်မ အင်္ကျီ ဖြစ်ပုံရသော ရှင်မီးအင်္ကျီ ညစ်တီးညစ်ပတ်လေးကိုဝတ်ထားကာ စပ်ထဘီလေး ကို ခါးနားမှာ လုံးထွေး၍ ခပ်စွေစွေ ဝတ်ထားခဲ့သည်။ ခုလို

ကျွန်တော်နှင့် မမလေးတို့သည် ဘဝကို မသိလိုက် မသိဘာသာ ဖြတ်သန်းရင်းကပင် တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာ ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ... ငယ်စဉ်ကလို မကစားတော့ သော်လည်း အမြဲတတွဲတွဲ ရှိခဲ့ကြသည်။ ရွာနှင့်ဆို (၁၅)မိုင်ခန့် ဝေးသော မဟာမြိုင်တောကြီးအကြောင်းကိုလည်း နှစ်ဦးသား ဆုံတိုင်း စိတ်ဝင်တစား ပြောပြစ်ကြမြဲဖြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်က မမလေးအား အမြဲဆရာလုပ်၍ ပြောပြတတ်သည်။ မမလေး ကြောက်အောင်လည်း အမြဲချောက်လှန့်တတ်သည်။

“အဲဒီ မဟာမြိုင်တောကြီးကို ... ငါအရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ် မမလေးရာ၊ အဖေတို့ပြောတာ ငါကြားဖူးတယ်ဟ၊ မဟာ မုက်တယ်တဲ့၊ တောထဲမှာ ဆင်တွေလည်းရှိတယ်တဲ့၊ တောကြီး တွေလည်း ခိုနေတတ်တယ်တဲ့၊ အဲဒီ တောနားက ပြတီသွား

ကြီးပြင်းလာတော့လည်း မမလေးဟာ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာ ဘာမှ မပြောင်းလဲခဲ့။ ငယ်စဉ်ကလိုပင် ထာဘီကို ခပ်စွေစွေဝတ်မြဲ။ ရှင်မီးအင်္ကျီ မဝတ်စတော့သော်လည်း သူဝတ် သမျှအင်္ကျီတွေဟာ ကြယ်သီးတလွဲတပ်ထား၍ဖြစ်စေ၊ ပြောင်းပြန် ဝတ်မိ၍ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ အမြဲရယ်စရာကောင်းနေသည်။ သို့သော် ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မမလေးသည် ကျွန်တော် အခင်တွယ်ရဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

မမလေးသည် ကျွန်တော့်ကို တတ်နိုင်သမျှ အလို လိုက်ချင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ မမလေး၏ မိဘများသည် ရွှေပန်းထိမ် လုပ်ငန်း လုပ်သူများဖြစ်ပြီး ရွာတွင် သူဌေးစာရင်းဝင်သူများလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာကလေးမှာ မုံရွာ-ကလေးဝ ကား လမ်းပေါ်တွင် ရှိပြီး ရွာနှင့် မိုင်(၂၀)ခန့်ဝေးသော ဆိပ်တုံးချောင်း အထက်ဘက်တွင် ရွှေထွက်လေသည်။ မမလေးတို့အိမ်တွင် ရွှေလာရောင်းသူများကို တွေ့တိုင်း ... ကျွန်တော်က မမလေးကို အဖော်စပ်လေ့ရှိသည်။

“အဲဒီ ဆိပ်တုံးချောင်းကို ... ငါ ရောက်ဖူးချင်တယ်ဟာ”

“အဝေးကြီးပဲဟဲ့ ... ကောင်စုတ်ရဲ့”

“နင် ... တော်တော် ခက်ပါလားဟင် ... မဟာမြိုင် တော သွားချင်တာနဲ့ ဆိပ်တုံးချောင်း သွားချင်ရတာနဲ့ တစ်ချက် ကလေးမှ အငြိမ်မနေဘူး”

“နင် မလိုက် နေပေါ့ ... ငါ့ဟာငါ သွားမယ်၊ မဟာမြိုင် တောထိ သွားမယ်”

အမှန်တော့ ... ကျွန်တော်လည်း ထိုနေရာတွေကို တစ်ယောက်တည်းသွားဖို့ သတ္တိမရှိပေ။ မမလေးကို မြိမ်းခြောက် ရုံသက်သက်သာ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ညနေက ကျွန်တော် သည် မမလေးကို စနောက်လိုစိတ်ဖြင့် ခြံထောင့်သစ်ပင်တွေကြား မှာ တိတ်တိတ်ကလေး ပုန်းကွယ်နေခဲ့လေသည်။ ညနေစောင်း သောအခါ လူကြီးတွေက ကျွန်တော့်ကို ရှာနေကြတာကိုလည်း ကျွန်တော် လှမ်းမြင်ရသည်။ ခဏကြာတော့ မမလေးရဲ့ ဝမ်းပန်း တနည်း ငိုသံကြီးကို ကြားရလေသည်။

“အဟင် ... အိ ... သူ ... မဟာမြိုင်တောထဲ သွားပြီ ထင်ပါ တယ်၊ သူ သမီးကို အဖော်စပ်သွားသေးတယ်၊ သမီး မလိုက်လို့ သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားရတာ၊ ဒီလိုမှန်း သိ သမီးလိုက်သွားပါတယ်၊ သမီး အခု သူ့ကို လိုက် ခေါ်မယ်၊ အိဟီး ... ခုလောက်ဆို သူ့ကို ဆင်နင်းသွားပြီ လား မသိပါဘူး ကြီးကြီးရယ်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကောင်မလေး၊ ဒါက ဘယ်လဲ၊ ညည်း လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ငါတို့ လိုက်သွားမှာပေါ့၊ လာခဲ့ အမြန်ပြန်လာခဲ့”

ကျွန်တော် ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ လှမ်းမပေါ် ပြေးထွက်သွားသော မမလေးကို မြင်ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ရင်ထဲဆိုနှင့် ထူပူသွားကာ သစ်ပင်ကွယ်မှထွက်လာ ပြီး ကျုံးအော်လိုက်သည်။

“မမလေး ... ငါ ဒီမှာ”

ကျွန်တော့်အော်သံကြောင့် မမလေးက နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မမလေးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည် အနွှဲသွား။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်လည်း နှင့်၍သွားသည်။ မမလေးက ကျွန်တော့်ထံ ချာခနဲလှည့်ပြေးလာသည်။ ကျွန်တော်က မမလေးဆီ ကို ဆီးကြိုပွဲဖက်လိုက်ရင်း ဘာကိုမှန်းမသိ၊ ဝမ်းနည်းလာကာ မမလေးနှင့်အတူ ရောနှောငိုကြွေးမိလေသည်။ ငိုလိုအားရသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဦးလေးနှင့် မမလေး၏ ဝမ်းကွဲ အစ်မများက ကျွန်တော် တို့ကို ပြီးစိစိဖြင့်ဝိုင်းကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုအကြည့်များကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ပူနွေးသွားခဲ့သည်။

“နင်တို့ နှစ်ယောက်ဟာလေ... တကတည်း သည်းကို သည်းတယ်”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါ”

“ငိုမနေပါနဲ့ မြင့်မြင့်ရယ် ... စိတ်ချ ... စိတ်ချ၊ ဒီကောင် ကြီးကို နှင့်နားမှာပဲ အမြဲထားမယ်၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ”

ထိုစကားများဟာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဆောင်သည် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် ရိပ်မိလေသည်။ မမလေးသည် ကျွန်တော့်လိုပင် ရှိလိမ့်မည်။ ပြီးစိစိမျက်နှာများနှင့် ရိသဲ့သဲ့စကား များက ထိုအချိန်မှစကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အဆိပ်သင့် စေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ လူများနှင့် မလေးတို့အိမ်မှ လူများမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုမြင်တိုင်း ပေါ့တီး ပေါ့ရွာနဲ့ နောက်ပြောင်စကားများ ပြောတတ်လာကြသည်။ ထိုစကားများ

ကပင် ကျွန်တော်နှင့် မမလေးကို ဝေးကွာစေခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူတို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ကလေးတွေပဲလေဟု သဘော ထားကာ ချစ်စနိုး စနောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် ကတော့ ရှက်တတ်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ... ဒီနှစ်ယောက် ကြီးလာရင် ပေးစားကြရအောင် ဟာ ... သဘောတူလား”

“အေး ... သဘောတူတယ်ဟေ့၊ ငါက ရွှေတစ်ဆယ်သား လက်ဖွဲ့မယ်၊ နင်တို့က ဘာလက်ဖွဲ့မှာလဲ”

“အိမ်တစ်လုံး လက်ဖွဲ့မယ်ဟေ့ ... ”

ထိုအသံတွေကြားတိုင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူရှိန်းနွေးကာ ဘယ်ကိုထွက်ပြေးရမယ်မှန်းမသိအောင် ရှက်ရွံ့ နေခဲ့ရသည်။ မမလေးမျက်နှာကိုလည်း ကျွန်တော် မကြည့်ရဲတော့ ပေ။ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ပြောင်ကြည့် အသံများကို ရှောင်ရှားရင်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာစိမ်းသက်လာ ခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ရှက်အမ်း အမ်းကာ ရှောင်ထွက်သွားတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့သည် ကလေးဘဝဆီက နှမြော တသဖွယ်အချိန်များကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ကာ သူစိမ်းတစ်ရံများဆံ ကဲ့သို့သာ နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

(၃)

မမလေးက မပြောင်းလဲသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော်သည် အလှအပ အသန့်အပြန့်ကြိုက်တတ်လာသည်။ မိန်းကလေးများ၏ အလှအပကို သတိပြုမိလာသည်။ လှသောမိန်းကလေးများကို တွေ့လျှင် နှစ်လိုစွာ ငေးကြည့်တတ်ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်တတ်မြဲဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်ဘဝထဲသို့ ဒုတိယမြောက် ရောက်ရှိလာခဲ့သူမှာ... တခြားရွာမှ ပြောင်းလာသော မမလေး၏ ညီမဝမ်းကွဲ 'နွယ်ထား' ဝင်ဖြစ်လေသည်။ နွယ်ထားက လှသည်။ သွက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အရေးပေးလေသည်။ နောက်တော့ နွယ်ထားနှင့် ကျွန်တော်မှာ ကျောင်းသွားဖော်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မမလေးကတော့

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကျောင်းမသွားတာ ကြာခဲ့ပြီ။ ကျောင်းသွားချိန်တိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ဖြစ်စေ၊ နောက်မှာ မလှမ်းမကမ်းမှာဖြစ်စေ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်းကာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေသော မမလေးတို့ တွေ့ရမြဲဖြစ်သည်။ မမလေးသည် အရွယ် ရောက်လာပုံရသော်လည်း ထွေထွေထူးထူး အလှပြင်တတ်ပုံ မရချေ။ နွယ်ထားက ဆံပင်တွေကို နှစ်ဖက်ခွဲကာ ကျစ်ဆံမြီးကျစ်၍ ဆံပင်ဖျားမှာ ရောင်စုံကြိုးလေးတွေ ဖြည့်စည်းထားတတ်သော်လည်း မမလေးကတော့ သူ့ဆံပင်ရှည်တွေကို နောက်နားဆီမှာ သရေပင်တစ်ကွင်းနှင့် ဖြစ်သလို စုစည်းထားတတ်စမြဲ ဖြစ်သည်။ နွယ်ထားက သနပ်ခါးကိုလည်း ညီညီညာညာ လူးတတ်ပြီး မမလေးကတော့ မညီညာသော ပါးကွက်ကြီးကြီးကိုသာ အမြဲကွက်ထားတတ်သည်။ နွယ်ထားသည် သူ့ကိုယ်သူ အမြဲလှအောင် ဂရုစိုက်တတ်သူဖြစ်ရာ လမ်းသွားလျှင် တောင်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် လှလှလေး လျှောက် တတ်လေသည်။ မမလေးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ခပ်ငယ်ငယ် အရူးမလုပ်တမ်းကစားစဉ်ကလိုပင် ခပ်သုတ်သုတ်နှင့် ခလုတ်တိုက်မတတ် လျှောက်မြဲဖြစ်၏။

ကျွန်တော်လည်း နွယ်ထား၏ အလှအပကို တရုစိုက်ရင်းကပင် မမလေး၏ နေပုံ ထိုင်ပုံ သွားလာပုံများကို ကျွန်တော့်ဘာသာပင် ဂရုမထားလိုက်မိဘဲ မှတ်သားမိပြီး ဖြစ်နေလေကတော့ အတော့်ကို ထူးဆန်းလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းလှမ်းငေးနေသော မမလေးရဲ့ ညှိုးငယ်သော

မျက်ဝန်းကလေးများကို မြင်ရသည်။ သို့သော် ... မမလေး၏ ပါးစပ်ကတော့ အမြဲစေ့ပိတ်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုများ ကပင် ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းနဲ့ မမမလေးက ရန်ဖြစ်ထားကြ တာလား ... မခေါ်ကြဘူးလား”

ဟု မေးယူကြရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က ဘာမှ အဖြေမပေးဘဲ လှည့်ထွက်သွားမိမြဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် ဘဝတွင် မမလေးက မှိန်ဖျော့နေခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း နွယ်ထား ကတော့ တောက်ပသစ်လွင်စွာ တည်ရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် နွယ်ထားကိုများ ချစ်နေမိသလားဟု မကြာမကြာ စဉ်းစားကြည့်ဖူး သည်။ နွယ်ထားရဲ့အသံကလေးဟာ သိပ်ချိုတာပဲ။ နွယ်ထားရဲ့ အပြုံးကလေးတွေကလည်း နုသည်၊ အကြည့်ကလေးကလည်း လင်းသည်၊ အသွင်ကလေးကလည်း နွဲ့သည်။ တစ်နေ့မှာ ... ကျွန်တော့်ချစ်သူဟာ နွယ်ထားများ ဖြစ်လာလေမလား။ သိပ်တော့ မသေချာလှပေ။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်အတွင်းစိတ်ကို ကိုယ်သရုပ် မခွဲနိုင်သေးသော ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် လူငယ်လေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။

(၄)

ကျွန်တော်သည် ထိုနှစ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ကိုက်ထူးသုံးခုဖြင့် အောင်လေသည်။ သို့သော် ... မမလေးရော နွယ်ထားပါ စာမေးပွဲကျတာမို့ ကျွန်တော် အပြည့်အဝမပျော်နိုင် ပေ။ နွယ်ထားက ကျွန်တော့်ထံလာကာ တင့်တယ်ယိုယို လုပ်နေ တတ်သေးတာမို့ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်အပျော်လေးတွေ ကိုယ်ခဏ ခံထားကာ နွယ်ထားကို ပြောရာပြောကြောင်း ပြောဆိုချော့မော့ လေသည်။ အောင်စာရင်းထွက်သောနေ့မှာပင် အဖေအလုပ်လည်း ပြောင်းမိန့်ကျလာတာမို့ နွယ်ထားအတွက်တော့ ဝမ်းနည်းစရာ တွချည်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“နင်ကတော့ ... တက္ကသိုလ် တက်ရမှာဆိုတော့ ပျော်နေမှာ ပေါ့၊ နင် မြို့ရောက်ရင် ငါ့ကို မေ့သွားမှာပါ မောင်မောင်ရယ်”

www.burmeseclassic.com

နွယ်ထားက မျက်ရည်လွယ်သူပီပီ တရုံးရှုံးငိုနေ ခဲ့သည်။ နွယ်ထား မျက်ရည်ကို ကျွန်တော် မကြာခဏ မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း နွယ်ထားမျက်ရည်က ကျွန်တော့်ကို ထူးပြီး မတုန်လှုပ်စေခဲ့ပေ။ နွယ်ထားက သူ့ကို ကောင်လေးတွေ စလျှင် လည်း ဒေါသတကြီး ရန်တွေ့ရင်း ငိုချတတ်သူ၊ သူ့အိမ်မှာ လိုချင်တာ မရလျှင်လည်း ငိုတတ်သူ ဖြစ်သည်။ နွယ်ထားက ငိုလွယ်၊ ရယ်လွယ်၊ လှုပ်ခတ်လွယ်သည်။

မမလေးကတော့ မျက်ရည်မကျတတ်သော ကျောက် ရုပ်လိုပင် တည်ငြိမ်အေးစက်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မဟာမြိုင် တောသွားပြီဟုထင်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးခဲ့ဖူးတာကိုတော့ ကျွန်တော့်အသည်းထဲစွဲအောင် မှတ်မိနေသည်။ ထိုတစ်ခါသာ မမလေးမျက်ရည်ကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရဖူးသည်။ ခုလို စာမေးပွဲ ရှုံးတာတောင်မှ မမလေး ငိုပုံမရချေ။ ကျွန်တော်သည် မမလေးတို့ ခြံဝန်းထဲသို့ မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်မိသည်။ သရက်ပင်အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ခပ်ငေးငေး ထိုင်နေတတ်သော မမလေးတို့ တွေ့ရသည်။ မမလေး ဝမ်းနည်းနေသလား၊ ငိုမချဘူးလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ... ဒီနှစ်မအောင် နောက်နှစ်ပေါ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေသာ နေတာလား။ မမလေးစိတ်ကို ကျွန်တော် မသိချေ။ မမလေးထံ အသိရခက်သူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခုခုဆို သဘောပေါက်မလွယ် ဉာဏ်မပြေးသော နံအ ထုံထိုင်းသူလေးလည်း ဖြစ်ချေသေးသည်။ မမလေး အမေကပင် ငိုနေသော နွယ်ထားကိုမြင်ကာ ...

“အမယ်လေးဟယ် ... နွယ်ထားတို့ကတော့ ငိုသည်း

ငိုနိုင်ပါရဲ့၊ အိမ်က သူငယ်မကတော့ မျက်ရည်လည်းမကျ၊ သူ့ကိုယ်သူ စာမေးပွဲအောင်တယ်လို့များ မှတ်နေသလား မသိပါဘူး ... ကျောက်ရုပ်လို အေးတိအေးစက်နဲ့ ... ”

မမလေးက မျက်ရည်သာ မကျတာပါ၊ သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ကြီးတော်မှ မသိတာဟု ... ကျွန်တော် စိတ်ထဲက ပြန်ပြောမိသည်။ ကြီးတော် မသိသလို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း သေသေချာချာ မသိချေ။ မမလေး ... ကျွန်တော့် ကို အရင်လို ခင်သေးရဲ့လား၊ မခင်တော့ဘူးလားဆိုတာတောင် ကျွန်တော် သရုပ်မခွဲနိုင်။ ရိုးစင်းသော မျက်ဝန်းတွေ ... ကျွန်တော့် ကို မကြာခဏ ခိုးခိုးကြည့်တတ်တာကိုတော့ ကျွန်တော် သိနေ ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နွယ်ထားကို နှစ်သိမ့်ချော့မော့ နေရချိန်တွင် မမလေးကိုလည်း ချော့မော့လိုစိတ် အပြင်းအထန် ဖြစ်တည်လာခဲ့ရသည်။ သို့သော် ... မမလေးကမှ မငိုဘဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုချော့ရမလဲ ... မမလေးကို ဘယ်ကဘယ်လို စကားသွား စပြောရပါ့မလဲဟု ... ကျွန်တော် စဉ်းစားတိုင်း လူက ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်ဖြစ်သွားစမြဲ ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်သက် မမလေးနှင့် ကျွန်တော် ဟာ ခုလိုပဲ သူစိမ်းတစ်ရံဆံတွေလို မခေါ်မပြောဘဲ နေသွားကြ မှာလားဟု တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော် ရင်မော့စွာ သက်ပြင်းချမိမြဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကစားဖော် မမလေးက ကျွန်တော် နားမလည် နိုင်လောက်အောင်ပင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လွန်းပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ရောက်လာသင့်တာပေါ့။ မမလေး ... နင် ငါ့ကိုနှုတ်ဆက်ထားလား။ ငါဟာ ... နင့်အတွက် သူစိမ်းတစ်ရံဆံလား။ နင် ... ငါ့အပေါ် စိမ်းသက်ပြတ်တောက်ခဲ့ပြီလား။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် အော်မေးရင်း မီးစနှင့် ထိုးခံရသလိုပင် ပူထားလာခဲ့သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်က ရင်ဝမှာဆိုကာ မျက်ရည်တွေပင် လည်လာသည်။ မမလေးကို ကျွန်တော် ခွဲရတော့မည်။

“သား ... ကားစက်နှိုးနေပြီ၊ လာလေ ... ကားပေါ်တက် သွားကြရအောင်”

အမေက ကျွန်တော့်လက်ကို လာဆွဲခေါ်သည်။ ကျွန်တော်က လက်ကို ပြန်ရုန်းမိကာ ...

“အမေ ... ကျွန်တော် မမလေးကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက် ဦးမယ် ...”

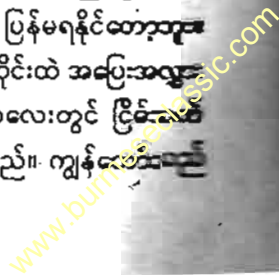
“ဪ ... အေး ... သွား ... သွား။ အမေတို့ ဖောင့်နေမယ်” ကျွန်တော်သည် မြေလမ်းလေးအတိုင်း အားသွန်၍

ပြေးထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မသိလိုက်မီမှာပင် ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေ လမ်းကလေးပေါ် လွင့်စင်ကျထွန်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ရင်သည် တဒိုင်းဒိုင်း ဆောင့်ခုန်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မမလေးကို ဘာဖြစ်လို့ အချိန်တွေအများကြီး ဥပေတာ ပြုခဲ့မိတာလဲ။ နှမြောတသစရာအချိန်တွေကို ပြန်မရနိုင်တော့ဘူး။

ကျွန်တော်သည် မမလေးတို့ခြံဝိုင်းထဲ အပြေးအလှူ ဝင်လိုက်စဉ် သရက်ပင်အောက် ကွပ်ပျစ်ကလေးတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော မမလေးကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည်

အဲဒီနေ့က ... ဟိုးဝေးဝေး မဟာမြိုင်တောရဲ့ အထက် နားလောက်ဆီမှာ မိုးသားတွေ ညိုနေခဲ့သည်။ ထွက်ခွာတော့မည့် ဆဲဆဲ ကားရဲ့နံဘေးမှာ ... ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို နှုတ်ဆက် ကြသူများ ဝိုင်းနေခဲ့သည်။ နွယ်ထားကလည်း ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက်မှာ တရွံ့ရွံ့ငိုရင်း နှုတ်ဆက်စကားတွေ ဆိုနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် လူအုပ်တွေကြားထဲမှာ မမလေးကို မြင်လိုမြင်ငြား အထော့တကြီး ရှာဖွေမိလေသည်။ ဟောဟိုမှာ မြင်ရတဲ့ မြေလမ်းကလေးက ပွေးနေသည်။ အဲဒီလမ်းကလေးပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲပြီး ပြေးလွှားကစားခဲ့ကြဖူးသည်။ ကျွန်တော် မဟာမြိုင်တောဘက်သွားသည်အထင်နှင့် ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးခဲ့ဖူးသော မမလေးရဲ့မျက်ရည်တွေလည်း ဟောဒီလမ်းကလေးပေါ် ကူးစူးသည်။ ချချိန်မှာ ... ဟောဒီလမ်းကလေးကို နင်းကာ မမလေး

ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ရပ်လိုက်ပြီး မမလေးထံသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သစ်ရွက်ကြွေတွေပေါ် ဖိနင်းသံကြောင့် မမလေးက ကျွန်တော်ထံ လှည့်ကြည့်လာခဲ့သည်။

“မမလေး...”

ကျွန်တော်က မမလေးရှေ့တွင် ရပ်၍ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်မိသည်။ ကျွန်တော်အသံကို ကျွန်တော် ပြန်ကြားရကော အံ့ဩတုန်ယင်သွားသည်။ ဒီလောက် နူးညံ့သော ... နက်ရှိုင်းသော အသံမျိုးဖြင့် ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကျွန်တော် မခေါ်ဖူးခဲ့ပါ။ မမလေးက ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်း အိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လှုံကာ ယိုဖိတ်ကျလှဆဲဆဲ ရှိနေသည်။ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေထဲကပင် မမလေးရဲ့ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် သိရှိခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည် ဖြည်းဖြည်း လေး ခုန်လှုပ်နေခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ကျွန်တော့်ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် နူးညံ့ ပျောင်းညွတ်၍ နေပြန်သေးသည်။ ထိုခဏလေးမှာ ... စိတ်ခံစား မှုများစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်သည် တုန်ယင်နေခဲ့သည်။ မမလေးက သစ်သားပန်းပုရုပ်ကလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်ထံ ကမ်းပေးပါသည်။ လက်ချင်းတွဲဆက်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကိုယ်စီ လွယ်ထားသည့် ကျောင်းသူနှင့် ကျောင်းသားရုပ်ကလေး ဖြစ်သည်။

“ဒါ ... ငါ့အတွက် အမှတ်တရ လက်ဆောင်လား မမလေး”

“ဟုတ်တယ် ... တကယ်လို့ နင် ငါ့ကို လာနှုတ်ဆက်ရင် ပေးရအောင် ... ငါ့ဦးလေးကို ထုခိုင်းထားတာ”

“ငါ မလာခဲ့ရင်ကော ...”

“ငါ့ပဲ သိမ်းထားမှာပေါ့ ...”

ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘဲ ဆွံ့အ ငြိမ်သက်နေသည်။ မမလေးကလည်း ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေသည်။ ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ၊ ဘာပြောရင်ကောင်းမလဲ ... ။ ခံစားမှု များစွာဖြင့် ပြည့်အင်စွာ ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြပါသည်။

“သားရေ ...”

အမေ့ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်က ပန်းပု ရုပ်ကလေးကို ပွေ့ယူလိုက်ပြီး ...

“ငါ သွားတော့မယ် မမလေး ...”

“အေး... အေး...”

မမလေးက ရိုးရိုးကြီးပင် ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ မမလေးမျက်ရည်တွေ မြေပြင်ဆီ ဖိတ်ကျသွားတော့မှာကို ကျွန်တော် သိနေသည်။ မမြင်ရသော်လည်း သိကြားစေသော မျက်ရည်က တရွံ့ရွံ့ကျနေသော နွယ်ထားမျက်ထက်ပင် ကျွန်တော့်ကို ကြေကွဲ စေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သိရှိ ခဲ့ပြီလား၊ သိခဲ့ရင်ကော ဒါဟာ အမှန်လား၊ ဒါဟာ ဘယ်လို ခေါင်းစဉ်တပ်ရမယ့် သံယောဇဉ်အမျိုးအစားလဲ၊ ဘယ်လိုခံစားမှု မျိုးလဲ ... ။ ကျွန်တော်သည် လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ မဝေ ခွဲနိုင်ခြင်းများဖြင့်သာ ကျွန်တော့် မမလေးရှိနေရာ ရွာကလေးကို ချန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

မြင့်သော အပြောအဆို အမူအရာများလည်း ရှိခဲ့ကြသည်။ သာယာနှစ်သက်ဖွယ်သော မိန်းကလေးတချို့ထံမှာ ကျွန်တော် ကြည်နူးလှုပ်ခတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ရင်ခုန်ပျော်မွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဟိုးငယ်စဉ်ဘဝက မမလေးရှေ့တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသော ခံစားမှု မျိုးကိုတော့ ကျွန်တော် ပြန်မရနိုင်တော့ချေ။ အဲဒီတုန်းက ... ရင်ခုန် ရခြင်းဟာ ဘာနဲ့မှ မနှိုင်းသာအောင် သိမ်မွေ့နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ကို ပြန်လည်တွေးတောမိတိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်သည် တစ်ဖန်ပြန်၍ နုပျိုသွားရစမြဲဖြစ်သည်။

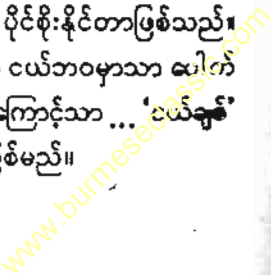
မမလေးကို ယခုတိုင် ကျွန်တော် မမေနိုင်။ ဝေးကွာ သွားကြချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် အနီးစပ်ဆုံး ကျွန်တော့်အပေါ် လည်း ကိုင်းညွတ်မှုအရှိဆုံး နွယ်ထားကို သတိရရမည့်အစား ... မမလေးကိုသာ ကျွန်တော် အစဉ်သတိရနေခဲ့သည်။ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကများ ကျွန်တော့်မှာ ငယ်ချစ်ရှိသလားဟုမေးခဲ့လျှင် ကျွန်တော် မဆိုင်းမတွ ခေါင်းညိတ်မိမည်။ ပြီးတော့ ... ရိုးစင်း ပြူးပိုင်းသည့် မျက်ဝန်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်သည့် ကျွန်တော့်မမလေး အကြောင်းကို ဆွတ်ပျံ့စွာ ပြန်ပြောင်းပြောပြမိဦးမည်။

တကယ်တော့ ... ဘာအဆင်တန်ဆာမှ မပါသော အရိုးခံသက်သက် ချစ်ခြင်းတစ်ခုတည်းသာ ... လူတစ်ယောက် ရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို အထင်ကရ ပိုင်စိုးနိုင်တာဖြစ်သည်။ အဖြူထည်သက်သက် ချစ်ခြင်းတစ်ခုဟာ ငယ်ဘဝမှာသာ ပေါက် ဖွားနိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ဒါကြောင့်သာ ... 'ငယ်ချစ်' ဆိုတာကို တသသ စွဲလမ်းမိကြတာ ဖြစ်မည်။

(၆)

ကျွန်တော်နှင့် ရွာကလေး ဝေးကွာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် ဘဝ၏ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော် လာနိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်ဘဝသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်မား လာခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော့်ဝန်းကျင်သည်လည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး ဖြင့် ပြောင်းလဲခဲ့ရပြီ။ ခုချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်သည် အတွေ့ အကြုံရင့်ကျက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ လူတို့ အဆင့်အတန်းမြင့်သော၊ ပညာတတ်သော မိန်းမများစွာနှင့်လည်း ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ရပြီ။ ဘဝကြင်ဖော် ရွေးချယ်ရင်းကပင် ကျွန်တော် နှင့်အဆင့်အတန်းတူ မိန်းကလေးတချို့နှင့် သာယာကြည်နူးခဲ့ဖူးပြီး ထိုမိန်းကလေးများထံတွင် ပြည့်စုံသောအလှနှင့် အဆင့်အတန်း

တစ်ချိန်ချိန်တွင် ... ကျွန်တော်သည် အင်မတန် လှပ အဆင့်အတန်းမြင့်သော ကျွန်တော်စံနှုန်းများနှင့်လည်း ကိုက်ညီသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ဖြစ်လိမ့်မည်။ အရောင်အမျိုးမျိုး ယှက်ဖြာတောက်ပသော ချစ်ခြင်းဖြင့်လည်း ထိုလက်တွဲဖော်ကို ချစ်မိလျှင် ချစ်မိလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် ငယ်ချစ်ကိုတော့ ကျွန်တော် မမေ့ မလျော့ သတိရနေလိမ့်ဦးမည်။ နောက်ထပ် 'နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ' အထိ သက်တမ်းရှိလျှင်တောင် ထိုသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ထိုချစ်ခြင်းကို တသသ ရှိနေဦးမည်ဖြစ်သည်။

(၇)

ကျွန်တော် အနှစ်သက်ဆုံး တဂိုး၏ ကဗျာလေး တစ်ပုဒ် ရှိပါသည်။ ထိုကဗျာလေးကို ရံဖန်ရံခါတွင် ကျွန်တော် တစ်ပိုင်းတစ်စ ရွတ်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်တော်သည်...
နေဖြည်ကိုလည်း ချစ်ခဲ့ဖူးပါပြီ...
ကောင်းကင်ကိုလည်း ခင်ခဲ့ဖူးပါပြီ...
မြေကြီးကိုလည်း မက်ခဲ့ဖူးပါပြီ...
သန်းခေါင်မျိုနီ စီးဆင်းသော...
မြစ်ရေသည် လွမ်းချင်းကိုလည်း ကြားခဲ့ဖူးပါပြီ...
မိုးတုန်စ နေဝင်မျိုနီ...
တိမ်တောက်သည်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ဖူးပါပြီ...
သို့သော်လည်း...
ကလေးဘဝတုန်းက ပထမဆုံး ခူးခဲ့သော...
စံပယ်ဦးတို့ကိုကား သတိရဆဲဖြစ်ပါသည်...။

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၂၀၀၈)

www.burmeseclassic.com

အိပ်မက်ဘုံ

(၁)

လွန်ခဲ့သော တနင်္ဂနွေ ညနေခင်းကပင် လွန်စွာ
 ချမ်းသာ၍ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဂုဏ်သိက္ခာဖြင့် တင့်တယ်ခဲ့သော
 သူတစ်ဦး သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ သူ့ကို လူအများက အလွန်
 တရာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လှသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်
 ထားခဲ့သည်။ သူသည် လူများစွာရဲ့ အာရုံစိုက်မှု၊ လေးစားရိုကျိုး
 မှု၊ ယုံကြည်ကိုးစားမှုတို့ကို အံ့ဘနန်း လက်ခံရရှိခဲ့သူလည်း
 ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတွင် အမည်းစက်အစွန်းအထင်းဟူ၍ မြူငှက်မူန်

မျှ မရှိခဲ့ဖူးချေ။ သူ့ဘဝသည် ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံခဲ့သည်။ အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ ရောဂါသည်များစွာတို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိသည်။ ထိုတစ်ခုမှာ သူသည် 'မိသားစုဘဝ'ကို ရမသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစ်ကိုယ်တည်းဘဝဖြင့်သာ ဖြတ်သန်းလေသည်။ သူ့ဝန်းကျင်က ချောမောလှပရုံမက ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ... ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော ... ပညာတတ်သောမိန်းမများစွာကို သူက ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို မိန်းမအတော်များများက မချစ်တတ်တဲ့သူ၊ နှလုံးသားမရှိတဲ့သူ ... စသဖြင့် စွပ်စွဲခဲ့ကြသည်။ သဘောထားသေးသိမ်နိမ့်ကျသော ယောက်ျားတချို့တလေကတော့ သူ့ကို Gay ဟု ကွယ်ရာတွင် လှောင်ပြောင်သရော်ခဲ့ကြဖူးသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာတစ်ခုမှ ဖြေရှင်းချက် ... အကြောင်းပြချက် မပေးဘဲ ဂုဏ်သိက္ခာရှိလှသော သူ့ဘဝကိုသာ အနိုင်များစွာဖြင့် ကုန်ဆုံးဖြတ်ကျော်သွားခဲ့သည်။ သူသည် စီးပွားရေးနယ်တွင် 'နံပါတ်တစ်' နေရာရခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ့ပြိုင်ဘက်များကို သက်တောင့်သက်သာကျော်ဖြတ်နိုင်သူလည်းဖြစ်သည်။ နာမည်ပျက် အစွန်းအထင်းမရှိမျိုးရိုးမြင့်မားလှသူလည်းဖြစ်သည်။ သူ့မိဘများ၊ သူ့မွေးချင်းပေါက်ဖော်များက မှီခိုအားကိုးရသူလည်း ဖြစ်သေးသည်။ သို့သော် ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ ထိုအရာများစွာကို ချန်ထားခဲ့ကာ လွန်ခဲ့သော တနင်္ဂနွေနေ့က သေဆုံး သွားခဲ့ပြီ

ဖြစ်သည်။ သူ့မိဘနှစ်ပါးနှင့် မွေးချင်းတချို့ကတော့ သူ့အရင်သေဆုံးနှင့်ခဲ့ပြီ။ သူ့မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အုတ်ဂူနံဘေးမှာပင် သူ့အရိုးပြာအိုးကို ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။ သူ့မွေးချင်း အတော် များများမှာ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် သူ့ဈာပနသို့ အချိန်မီ ပြန်မရောက်လာနိုင်ခဲ့ပေ။ သူ့ရဲ့ဂုဏ်ပကာသန အင်အားများကြောင့်ပင် သူ့ရဲ့ဈာပနကတော့ လွန်စွာ စည်ကားသိုက်မြိုက်ခဲ့ရသည်။ ထိုဈာပနအခမ်းအနားသို့ သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မွေးစားသားလေးကလည်း မပျက်မကွက်တက်ရောက်ခဲ့ပေသည်။ သူက ထိုကလေးကို မိဘမဲ့ဧဟာမု ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကလေး အရွယ်ရောက်လာသောအခါ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလောက်အောင် ထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး သူ့အပေါ်လည်း ကျေးဇူးသိတတ်ခဲ့သည်။ ထိုသားကလေးကြောင့်ပင် သူ့ဘဝသည်လည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံခဲ့ပုံရသည်ဟု သူ့အိမ်နီးချင်းများက ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့ကြလေသည်။

ခဲ့လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်နေခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်ဟာ စိတ်နှလုံး
မာကျောသောသူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့တာ... တစ်စုံ တစ်ယောက်
သောသူကို တမ်းတတွေးတောတတ်သည့် အရိပ်အငွေ့ လည်း
ရှိခဲ့တာကိုတော့ အနီးကပ်ရှိနေခဲ့သောသူက ရိပ်မိခဲ့ရ ပါသည်။
သူက ဖေဖေ စိတ်နှလုံးကြည်သာစွာ ရှိနေခိုက်တွင် ဖေဖေရဲ့အချစ်
အကြောင်းကို မသိမသာ အစ်အောက်ကြည့်ခဲ့ဖူးသော်လည်း...
ဖေဖေက ဘာတစ်စွန်းမှ ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ဖေဖေသည်
ကြွယ်ဝချမ်းသာရုံမျှမက ရုပ်ရည်ချောမောသူလည်း ဖြစ်သေးရာ
ဖေဖေအချစ်ကို သိမ်းပိုက်ရယူလိုစောဖြင့် ရဲရဲတင်းတင်း ချဉ်းကပ်
လာခဲ့ဖူးသော မိန်းမများစွာကိုလည်း သူ့ တွေ့ဖူးခဲ့ပြီ။ ဖေဖေကတော့
ကျောက်ရုပ်ပမာပင် ဖြစ်သည်။

ဖေဖေဟာ မချစ်တတ်ခဲ့သူလား ... မချစ်ဖူးသူ
လား ... တစ်ကြိမ်သာချစ်ခဲ့ပြီး အသည်းကွဲခဲ့ရသူလား ... သူ သိချင်
လှပါသည်။ သူ့အိမ်သို့ ဝင်ထွက်နေခဲ့သော သူ့သူငယ်ချင်း
ကပင် ...

“မင်းဖေဖေက တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်
ကွာ ... သူ့ပုံစံက အရမ်းဆွဲဆောင်မှုရှိရက်နဲ့ ဘယ်မိန်းမ
နဲ့မှ ပတ်ပတ်သက်သက်မရှိတာ မထူးဆန်းဘူးလား၊ မင်း
အဖေရဲ့အချစ်ကို မင်းစိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ သူဟာ တော်ရုံ
မိန်းမကိုတော့ ချစ်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူးကွ ... သူ ဘယ်လိုမိန်းမ
မျိုးကို ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ မင်းမသိချင်ဘူးလား၊ ငါတော့

မွေးစားသားလေးသည် သူ့ဖခင်ရဲ့ ကျန်ရစ်သော
ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကိုကိုင်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့ရသည်။ အဲဒီ
ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တွေထဲမှာ သူ့ဖခင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်များစွာ ပါဝင်
နေလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်ထားခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ... သူသိပ်
သိချင်ခဲ့သော (သူ့လိုပဲ တခြားသူအတော်များများကလည်း သိချင်
နေခဲ့သော) သူ့ဖခင်၏ ‘အချစ်အကြောင်း’ပင် ဖြစ်သည်။
လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပေါ်
ပေါက်ခဲ့ဖူးဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူ့ဖခင်ရဲ့ ဘဝမှာလည်း
အချစ်ဆိုတာ အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်တော့ ပေါ်ပေါက်

သိပ်သိချင်တာပဲ။ အိမ်မှာဆို ငါ့အဘိုးအဘွားတွေကအစ
 မင်းအဖေအကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစား တဖွဖွပြောနေ
 ကြတာမင်းဖေဖေဟာ သားလိမ္မာလေးတဲ့ ... ၊ မိဘစိတ်
 ဆင်းရဲအောင်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးတဲ့ ... ၊
 ဘာမှာမည်ပျက်မှမရှိဘူးတဲ့ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်
 တဲ့ ... ၊ မင်းဖေဖေကိုယ်တိုင်က ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်
 လွန်းလို့ ... မင်းဖေဖေနဲ့တန်တဲ့ မိန်းမမျိုးကို ခုထိ မတွေ့
 သေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ မင်းနဲ့ ငါတစ်နေ့လောက်
 မင်းဖေဖေမရှိတုန်း သူ့အခန်းထဲဝင်ပြီး လျှို့ဝှက်ချက်
 တစ်ခုခု ရှာရအောင်ကွာ ... အနည်းဆုံးတော့ သူ့ခိုင်ယာရီ
 ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ... သဲလွန်စရာနိုင်တယ်လို့ မင်း မထင်ဘူး
 လား ... ”

သူ့သူငယ်ချင်းက အဖော်စပ်သေးသော်လည်း သူက
 စည်းစောင့်ခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေ မကြိုက်တာဆို ဘာတစ်ခုမှ သူ
 မလုပ်ချင်ခဲ့ပေ။

ခုတော့ ... ဖေဖေလည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ။ ဖေဖေ
 ခိုင်ယာရီတွေကိုလည်း သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဖတ်ရှုခွင့်ရခဲ့ပြီ။ ဖေဖေ
 စိတ်ကို ဤခိုင်ယာရီတွေထဲမှာ မြင်နိုင်လိမ့်မယ်။ ဖေဖေ
 ချစ်ခြင်းကိုလည်း ထိုခိုင်ယာရီထဲမှာပင် ရှာဖွေတွေ့ရှိလိမ့်မည်ဟု
 သူ ယုံကြည်နေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ... ဖေဖေရဲ့ မွေးစားသားကလေး
 သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာပင် သူ့ဖခင်ရဲ့ ဘဝစာမျက်နှာများကို
 လှန်လှောဖတ်ရှုခဲ့မိလေသည်။

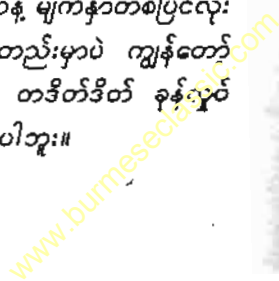

www.burmeseclassic.com

မေမေ၏ နိုင်ငံရေးစာချုပ်နာများ . . .

ကျွန်တော့်အတွက်တော့... အချစ်ဆိုတာ အံ့ဩဆန်းကျယ်တာနဲ့အမျှ ရှက်ရွံ့မှန်းတီးစရာလည်း ကောင်းနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လိုလူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ တန်းတန်းစွဲ နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ ချစ်မိသွားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တင် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော့်မိဘ အမျိုးအနွယ်တစ်ခုလုံးကပါ ကျွန်တော်ရဲ့ ချစ်မိတဲ့အဖြစ်ကိုသိရင် ရင်ဘတ်စည်တီးနဲ့ 'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ' လို့ ညည်းတွားရေရွတ်ကြမှာ သေချာသလောက်ပါပဲ။

ကျွန်တော် ချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အရက်သမား ဖခင်နဲ့ ငါးစိမ်းသည် မိခင်တို့ရဲ့သမီး... ရေခဲရေရောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာကို တွေးမိတိုင်း... ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်က နာကျင်စူးအောင့်ပြီး ရှက်စိတ်နဲ့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖြန်းခနဲ နီရဲသွားတတ်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော် ဘယ်ဘက်ရင်အုံဆီက နှလုံးသားတစ်စုံ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ခွတ် ပူနွေးနေခဲ့တာကိုလည်း ငြင်းလို့မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

လမ်းဘေးမှာ ရေခဲရေရောင်းရတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လမ်းဘေးကို ကားဝင်ရပ်လိုက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံတွေ့ကြုံကြိုက်မှုဟာ တစ်သက်မမေ့လောက်စရာ စွဲငြိမှုမျိုးကို ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူတွေက ကြိုတင်မှန်းဆမိခဲ့ကြပါ သလဲ...။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တွေ့ဆုံမှုဟာ စိတ် ကူးယဉ်အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲက ဇာတ်ကွက်တစ်ခုလိုပါပဲ...။

အဲဒီနေ့က ... ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ရဲ့ အနက် ရောင် မာစီဒီး(စ်)ကို လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ဝင်ရပ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ... ရေခဲရေတစ်ပုံးနဲ့တကွ ရေခွက်တွေ တပုန်းပုန်း ပြုတ်ကျသွားတာကို တွေ့လိုက်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် က ကားပေါ်က ကမန်းကတန်း ဆင်းလာပြီး...

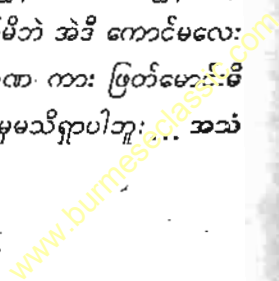
“ဆော်ရီးနော် ကလေးမ... ကားနောက်ပိုင်းနဲ့ယမ်းပြီး ထိသွားတာ ထင်တယ်... အလျော်ပေးပါမယ်... ဒီမှာ ယူထားလိုက်ပါ”

ကျွန်တော်... ပါးစပ်ကလည်း တောင်းပန်ရင်း လက်ကလည်း ငွေတစ်ထပ်ကို ထုတ်ပေးမိရက်သားဖြစ်သွား ပါတယ်။ တကယ်တော့... ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ငွေပမာဏထဲ အဲဒီရေခဲရေဆိုင်လေးရဲ့ တန်ဖိုးထက် သုံးလေးဆမက များမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူး... ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒီလောက် ပိုက်ဆံပမာဏဟာ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး။ နောက်ပြီး... ကျွန်တော်က ဆင်းရဲတဲ့သူတွေကို ပေးဖို့ကမ်းဖို့ဆို ရက်စရာ တတ်တဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

“အဲဒီလောက် ပိုက်ဆံများများ မတန်ပါဘူးရှင်... ရေခဲရေ ဖုံးပဲ ရရင်တော်ပါပြီ၊ ခွက်တွေ ပုံးတွေက ရေပြန်သေးလို့ ရပါတယ်။ ဘာမှ ဖြစ်မသွားပါဘူး။”

ရိုးသားကြည်လင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ တည်တည် ရင်ဆိုင်တိုးမိတဲ့အခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရုတ်တရက် မိန်းမောသလို ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ပါးပြင်ဖောင်းဖောင်းလေးနစ်ဖက်ပေါ်မှာ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြီးကြီးကွက်ထားတဲ့ သူမမျက်နှာဟာ ကြည့်စင် ဝင်းပနေပါတယ်။ မည်းနက်တဲ့ မျက်ခုံးထူထူနှစ်ဖက်ကလည်း ထင်းထင်းပေါ်နေပြီး နှုတ်ခမ်း ပြည့်ပြည့်လေးတွေက သဘော ကောင်းစွာ ပြုံးနေခဲ့ပါတယ်။ အညတရ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အပြုံးဟာ ကျွန်တော့်လို အသက်အစိတ် အရွယ် ဂုဏ်သရေရှိယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို လှုပ်ရှား စေနိုင်သတဲ့လား... ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြပြီး ဒေါသ လည်း ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

အံ့သြစရာအဖြစ်သနစ်ပါပဲ... ကျွန်တော်ဟာ နောက် နေ့ နောက်နေ့တွေမှာလည်း အဲဒီမိန်းကလေးကို မေ့ပျောက်မရနိုင်ဘဲ မကြာခဏ သတိရနေပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော်တောင် သတိမပြုလိုက်မိဘဲ အဲဒီ ကောင်မလေး ဈေးရောင်းတဲ့ နေရာနားကနေ မကြာခဏ ကား ဖြတ်မောင်းမိ ပြန်တယ်။ ကောင်မလေးကတော့ ဘာမှမသိရှာပါဘူး... အသံ စူးစူးသေးသေးလေးနဲ့...

“ရေခဲရေ အေးအေးလေး ရမယ်နော် ... ရေခဲရေ အေးအေးလေး ...”

လှီး ရေပုံးကို ရေခွက်နဲ့ခေါက်ခေါက်ပြီး အော်နေ တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကောင်မလေးကို သနားစိတ် တစ်ဝက်၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်လိုစိတ်တစ်ဝက်နဲ့ ... အမြဲ စိတ်ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်နေခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အဲဒီကောင်မလေးထံမှာ ပျော်ဝင်လာခဲ့ပြီး ကောင်မလေး အိမ်အပြန်ကို တိတ်တဆိတ် လိုက်ကြည့်ခဲ့ပါတော့ တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ကြောက်စိတ်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီးခြောက်လှန့်ခဲ့ပါတယ်။ ငါးစိမ်းသည်သူ့အမေက အရပ်ထဲမှာ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲပြီး ဖော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်ဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော် မျက်ဝါးထင်ထင် ကြုံခဲ့ရတာပါ။

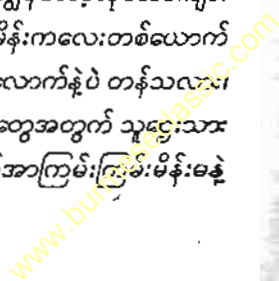
“ဟေ့ ဒီမှာ ... မိစမ်းတဲ့ ... တစ်စမ်းတည်းရှိတယ်၊ လာ လေဟဲ့ ... သတ္တိရှိရင် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အမြီးကုပ်နေရတာလဲ၊ နင်က ငါ အလေးခိုးတယ်လို့ သတင်းဖြန့်ပြီး ငါ့သိက္ခာချရအောင် နင့်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်သလား၊ ငါ အလေးခိုးတာ နင် သက်သေပြနိုင်ရင် ခုချက်ချင်း ငါ့ရှေ့လာပြလုည့်၊ နင် သိပ်အားနေလို့ ငါ့အတင်းကို ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက် ပြောနေတယ်ပေါ့လေ၊ ပြီးတော့ နင့်သားကလည်း ငါ့ သမီးကို ရာရာစစ စာလိုက်ပေးသေး၊ ငါ့သမီးက လက်မခံ တော့ ဘဝင်မြင့်တယ်ပြောသေး ... ငါ့သမီးနဲ့နင့်သား ထူ

သလား တန်သလား ... ငါ့သမီးက ဆင်းရဲပေမယ့် ခုတ်သန် တယ် ... နင်တို့ စောင့်ကြည့်နေ၊ ငါ့သမီး သူ့ဌေးသားနဲ့ ရတော့မှ ငါက-သမီးနဲ့သမက် အိမ်ပေါ်တက်နေပြီး နင်တို့ တစ်မျိုးလုံးကို ခိုင်းစားဖို့ လက်ညှိုးထိုးဝယ်ပစ်လိုက်မယ်”

ကျွန်တော်ဖြင့် ... အဲဒီအသံကို နားမခံသာလွန်းလို့ ဦးနှောက်တွေတောင် ဆူဝေလာခဲ့ရပါတယ်။ ကြမ်းတမ်းလိုက် ပုံများဗျာ ... ပြောတောင်မပြရဲလောက်အောင်ပါပဲ။ အဲဒီအချိန် မှာပဲ သူ့အမေက အရက်တွေမှူးပြီး ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနဲ့ ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးပြန်လာ ... သူ့အမေကို ပါးပိတ်ရိုက် ... သူ့အမေက ခံသတ်၊ နောက်တော့ လင်မယားနှစ်ယောက်သား လမ်းပေါ်မှာ သူ့တစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် သတ်ပုတ်နေကြပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် လည်း စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ လှည့်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ... ကောင်မလေးကို သတိရမိတာနဲ့ အမျှ သူ့အမေရဲ့ ဘီလူးသရဲစီးနေတဲ့ မျက်နှာကြီးက ကျွန်တော့် အာရုံထဲမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာပါတယ်။ တော်တော် ကြောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ကောင်မလေးကို သတိရတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မုန်းလာပါတယ်။ ကျွန်တော့်လိုယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုအဆင့်အတန်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုမှ ချစ်ရတယ်လို့ဗျာ ... ကျွန်တော်က ဒီလောက်နဲ့ပဲ တန်သလား၊ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားတဲ့ ကျွန်တော့်မိဘတွေအတွက် သူ့ဌေးသား နဲ့ရရင် သမက်အိမ်ပေါ်တက်နေမယ့် နှုတ်အာကြမ်းကြမ်းမိန်းမနဲ့

၃၃၀ ပုညောင်

အရက်သမားယောက်ျားတို့ ခမည်းခမက်တော်ဖို့ကို ဖန်တီးပေးရ မှာလား...။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ အဆန်းသားပါပဲ... ကိုယ်နဲ့ဂုဏ်ဒြပ်ချင်းတူညီတဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ နီးနီးစပ်စပ် ရှိတိုင်း လည်း ချစ်ချင်မှ ချစ်မယ်... ကိုယ့်ထက် အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျ လွန်းတဲ့သူကိုလည်း မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ချစ်ချင် ချစ်သွားနိုင်တယ်။ အချစ်ဆိုတာ အကန့်အသတ်မရှိ ပါဘူး...။ အကြောင်းပြချက်လည်း မရှိပါဘူး...။ စည်းမျဉ်း တွေ ဥပဒေတွေလည်း မရှိပါဘူး... ကိုယ်ချစ်ချင်တဲ့အချိန်မှာ အကန့်အသတ်မရှိ ချစ်သွားနိုင်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်... ကျွန်တော့် လို လောကအလယ်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ အစွန်းအထင်းကင်းကင်း နဲ့ အကောင်းဆုံးတွေပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက်တော့ ဦးနှောက်ရဲ့ Control လုပ်နိုင်မှုက အချစ်ထက် ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ တဆန့်ငင်ငင် ငြိတွယ် မှုတွေကို မဖြတ်တောက်ခင်... စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု ကိုတော့ ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လုပ်ခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒါကတော့... ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ အတူ နှစ်ယောက်တည်း တစ်နေ့တာကို ပျော်ရွှင်စွာ ကုန်ဆုံးဖြတ် သန်းခဲ့ခြင်းပါပဲ...။ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးရှေ့မှာ ရပ်ပြီး...

“အစ်ကို ညီမလေးဆီမှာ တစ်ခုလောက် ခွင့်တောင်း ချင်ပါတယ်... ညီမလေးကို ညီမလေးသွားချင်တဲ့ဆီ အစ်ကို

လိုက်ပို့ပေးချင်လို့ပါ။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ညီမလေး နေ့ မရောင်းပါနဲ့တော့... ညီမချေးရောင်းလို့ရမယ့် ပိုက်ဆံဆို အစ်ကို ပေးပါ့မယ်”

လို့... ခွင့်တောင်းလိုက်တဲ့အခါ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ကြောက်အားလန့်အား မောကြည့်ရင်း...

“အစ်ကို လူမှားနေပြီ... ကျွန်မ ဆင်းရဲပေမယ့် ငွေကြေး ရဖို့အတွက် ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး”

ကောင်မလေးရဲ့အဖြေစကားက ကျွန်တော့်ရင်ကို ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်စေပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရှင်းလင်းအောင် မပြောခဲ့မိဘူးကို...။

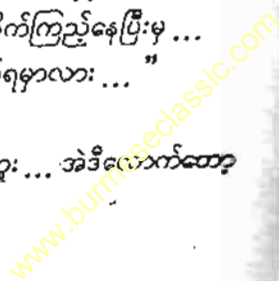
“မဟုတ်သေးဘူး... အစ်ကိုပြောတာ အဲဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ဘူး... ညီမ အထင်မှားနေပြီ၊ အစ်ကိုက ညီမကို သနား... အဲ... ကရုဏာထားမိလို့၊ ဟိုကွာ... ညီမက အစ်ကိုညီမလေးနဲ့ အရမ်းတူလို့၊ ညီမတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ညီမ ပျော်ရအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးရုံ သက်သက်ပါ။ ညီမကို အစ်ကိုလက်ဖျားနဲ့တောင်မထိပါဘူး”

ကောင်မလေးက ယုံချင်ပေမယ့် မယုံနိုင်တဲ့ မျက်ဝန်း တွေ့နဲ့ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

“ကျွန်မ... အစ်ကိုကားနဲ့ လိုက်ရမှာလား...”

“ဟယ်တယ်လေ...”

“အစ်ကိုကားနဲ့တော့ မလိုက်ချင်ဘူး... အဲဒီလောက်တော့

လည်း မယုံရဲဘူး၊ အစ်ကို ကျွန်မကို လိုက်ပို့ချင်ရင် ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲပို့... ဘတ်စ်ကားက အန္တရာယ်ကင်းတယ်၊ လူတွေအများကြီး ပါတယ်”

“ရတယ်လေ ... ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ ပို့ပါ့မယ်”

တစ်ခါမှ ဘတ်စ်ကားမစီးခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာကြောင့် မဆိုင်းမတွ ခေါင်းညှိတ်ခဲမိသလဲဆိုတာ ...

အင်း... သေချာပါတယ်... ဒါဟာ အချစ်ပါပဲ...။

“အစ်ကိုက ဘတ်စ်ကားခဲပြီ ပို့ရုံပဲ ပို့မှာလား... မုန့်တွေ ဘာတွေ ဝယ်ကျွေးဦးမှာလား...”

“ကျွေးမှာပေါ့... ဝယ်ချင်တာ ဝယ်ရင်လည်း အစ်ကို ငွေရှင်းပေးပါ့မယ်”

“အဲဒီအတွက် ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူပါဘူးနော်...”

“စိတ်ချပါ... မယူပါဘူး...”

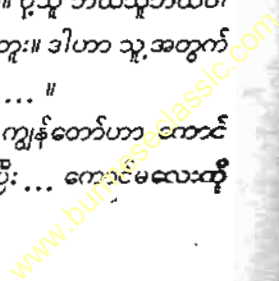
ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်း အရိပ်အယောင်တွေ လက်ဖြာသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အထူးခြားဆုံးနဲ့ အထင်ရှားဆုံးနေ့တစ်နေ့ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ သပ်ရပ်သစ်လွင်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ထား ပါလျက်နဲ့ သူမနဲ့အတူ ဘတ်စ်ကား တိုးစီးရပါတယ်။ ကောင်မလေး စားချင်တဲ့ လမ်းဘေးဈေးဆိုင်တွေမှာ အတူဝင်စားရပါတယ်။ Hotelတွေ... အဆင့်မြင့် စားသောက်ဆိုင်တွေမှာသာ စားတတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ... အချစ်ဆိုတဲ့ တွန်းအားကြောင့်ပဲ အစဉ်အလာ တွေအားလုံးကို ပယ်ဖျက်ဖို့ အသင့်ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်ကိုပဲ

ဖြစ်စေ အဲဒီတစ်နေ့တာ အိပ်မက်ဘုံကလေးဟာ ကျွန်တော့်ဘဝ ရဲ့ အပျော်ရွှင်ရဆုံးဆိုတာ ကျွန်တော် သေချာပေါက်ပြောရုံပါတယ်။ ကောင်မလေးရဲ့ အပြစ်ကင်းစင်စွာ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ပုံရိပ်ကလေးကို ကျွန်တော် ကြည့်လို့မဝနိုင်ခဲ့ပါဘူး...။

ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်နေ့တာဟာ လျင်လျင်မြန်မြန် ကုန်ဆုံး သွားခဲ့ပါတယ်။ ကောင်မလေးက နှုတ်ဆက်လက်ပြသွားခဲ့ပြီး နေမင်းကြီးကလည်း အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ဆီက ပျောက်ဆုံး သွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ကားထဲမှာထိုင်၊ ကား စတီယာရင်ပေါ် မျက်နှာမှောက်အပ်ပြီး ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ငိုကြွေးခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်တော်... ကောင်မလေးအတွက် ဘာ လုပ်ပေးနိုင်မလဲ... ၊ ဘာတွေ ပေးနိုင်မလဲ... ၊ ကျွန်တော့်အချစ် ကို ဘာနဲ့သက်သေထူမလဲ... ကျွန်တော် ကောင်မလေးကို အသေအချာ ပေးနိုင်တာဆိုလို့ ငွေပဲရှိပါတော့တယ်။ ငွေကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မပေးမိအောင် ကျွန်တော့်ရဲ့အတ္တနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ က ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ပါတယ်...။

ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်တပည့်တစ်ယောက်ကို ကောင်မလေးဆီလွှတ်ပြီး ပမာဏအတော်များတဲ့ ငွေနဲ့ စိန် လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်း ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပို့သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာကိုလည်း ကောင်မလေး မသိစေခဲ့ပါဘူး။ ဒါဟာ သူ့အတွက် ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်သမျှ အကုန်ပါပဲ...။

အဲဒီနောက်ပိုင်းကစပြီးလို့ ကျွန်တော်ဟာ ဘောင် မလေးရှိတဲ့နေရာကို ရှောင်ကွင်းသွားခဲ့ပြီး... ကောင်မလေးထို့

မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။ ချစ်ပေမယ့် သူမဟာ ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်၊ ကျွန်တော့်မိဘမျိုးရိုး၊ ကျွန်တော့်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ မထိုက်တန်သူဖြစ်တယ်...။

ဒါပေမယ့်... အချိန်တိုအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ကလေးဟာ ကျွန်တော့်ကို တစ်သက်တာစွဲငြိစေပြီး နောင်တကိုပါ ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အချစ် ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ဟာ နောက်တစ်ကြိမ် ပေါ်ထွန်းမလာခဲ့တော့ ပါဘူး။ ချစ်တဲ့သူကို လက်ထပ်ဖို့သတ္တိမရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မချစ်တဲ့သူကို လက်ထပ်ဖို့လည်း သတ္တိမရှိခဲ့ပါဘူး...။

ကျွန်တော်ဟာ အများအမြင်မှာ လေးစားအတု ယူဖွယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်... ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်... ကျွန်တော့် အစစ်အမှန်ဘဝကတော့ မြောက်သွေ့ အက်ကွဲနေတဲ့ ပက်ကြားအက်မြေပြင်လိုပါပဲ။ အဲဒီလို ဂုဏ်သိက္ခာ အကာအုပ်ထားတဲ့ ဘဝမှာ ရပ်တည်ရှင်သန်နေထိုင်ရင်း... လူ အများရဲ့ လေးစားအားကျမှုကိုခံယူရင်း... ကျွန်တော်ဟာ မသေခင် စပ်ကြားမှာ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခွင့်မရဘဲ သေခြင်းတစ်ခု ဆီကိုသာ တရွေ့ရွေ့သွားနေခဲ့ရပါတော့တယ်...။

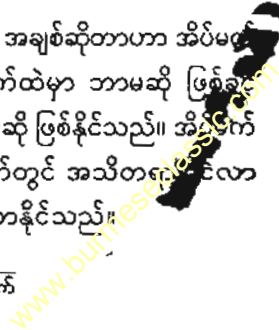

(၃)

မွေးစားသားကလေးသည်... ဒိုင်ယာရီစာအုပ်များရဲ့ အလယ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေခဲ့မိသည်မှာ... အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အချိန်တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် မီးခလုတ်တွေကို ထဖွင့်ဖို့ပင် သတိမရနိုင်ဘဲ သူ့ဖခင်ရဲ့ စာကြည့် ခန်းထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း ဆန်းကျယ်သော ချစ်ခြင်း အကြောင်းကို စဉ်းစားနေခဲ့မိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့... အချစ်ဆိုတာဟာ အိပ်မက် ဘုံတစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘာမဆို ဖြစ်ခဲ့ ရနိုင်သလိုပင်... အချစ်ကလည်း ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်သည်။ အိပ်မက် က လုနီးနီးလာနိုင်သလိုပင်... ချစ်စိတ်တွင် အသိတရား ဝင်လာ သောအခါ ကိုယ့်အတ္တက နေရာယူလာနိုင်သည်။

၃၃၆ ပုညခင်

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... အလွန်ပင် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်
လှသော ယောက်ျားတစ်ယောက်က သာမန်မိန်းမငယ်လေး
တစ်ယောက်အတွက် ... လူမသိ သူမသိ ဝေဒနာခံစားခဲ့ရဖူးသော
အဖြစ်သနစ်သည် ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်ပျက်
ခဲ့လေသည်။

ပုညခင်